

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Bibby_James-Barbar_Ronan_3-Ronanova_pomsta.pdb

PDB Name: Bibby-R3-Ronanova pomsta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2008
Modification Date: 3.4.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Z PŮVODNÍ HATMATILKY NAMÁHAVĚ PŘELOŽIL
JAMES BIBBY

RONANOVA POMSTA

"Výbuch zacloulal podzemním laboratorním komplexem jako malé zemětřesení. Už je to tady zase, pomyslel si. Klatí troli výzkumní asistenti! Vždycky něco pokazí!"

Ovšem výbušní troli jsou nejmenší z Reáginových problémů - Mitózin a Meiózin z magenetického oddělení totiž chystají převrat. Se štedrou finanční podporou od Orkmorské mečříské společnosti zahájili výzkum živých zbraní a Reágin má být prvním objektem jejich experimentu. A pak přijde na řadu první bojové komando smrtících kobratů - stvůr disponujících jedem plivajících kober a divokostí lenkatů - utčené pro fyzickou likvidaci legendárního superhrdiny barbara Ronana a jeho milované Tyson, nejlepší bojovnice na jih od Gudmornenu.

Ronanova pomsta je završením boje o moc mezi ďábelskou správní radou významné zbrojní firmy a neohroženými středosvětskými hrdiny.

"Báječná legrace... Každý by si to měl přečíst."
- Chris Tarrant

Knihy Jamese Bibbyho z vydavatelství POLARIS

Tradice mýtů a vypravěčství se dá podle elfího folklóru vysledovat až k samému počátku světa...

Podle slov velkého Progentina, Praotce všeho elfstva, když při svých potulkách nebeskou sférou na Středosvět narazily, tu shledaly že jest to místo nesličné a pusté, bytostmi jakéhokoliv druhu neoživené. Proto zdržel se tam nějaký čas a stvořil zvířata, dobytek, plazy, byliny, které se rozmnožují semeny, a ovocné stromy, uživ k tomu své mocné kosmické magie; a tolik rozličných druhů vytvořil, že mu to plných dvanáctero dní zabralo.

Skončiv, pak pohlédl na svět a viděl, že všechno, co učinil, velmi dobré jest. Potom se vrátil do domova svého na nebesích, kde žena jeho dlela, jež Welbrian Uspokojivá se zovala. Tu promluvila na něj hněvivě, řka: Kde ses, k čertu, zase flákal? Oběd je úplně studený, takže ho můžu vyhodit!

On jí však pověděl, co všechno stvořil ve dvanácti dnech: travnaté pláně a lesy stromů, stáda laní a řeky plné živočišné havěti, troy, draky, elfy, lidi a trpaslíky. Když domluvil pak, ona se na něj kose podívala, ušklíbala se a řekla: A ty čekáš, že ti to budu věřit? Houbeles! Zase jsi byl v hospodě s těmi svými kamarády! Tak se Progentin začal zovati Praotcem všech vypravěčů pohádek a všelijakých jiných nelichotivých jmen nepočítané vyslechnouti od ženy své musel, než mu tato studenou nebeskou krmí na jeho vznešenou hlavu hodila...

-Růžová kniha Ulaye

Ronanova pomsta pokračuje v této vznešené tradici klasického vypravěčství. Vlastně je starými mýty přímo nabitá...

PROLOG

...nicméně za otce středosvětské genetiky je obecně považován Martel Svatý, mmich z Ilexu, který v roce 1027 zformuloval Teorii genetické dědičnosti. Jeho velice přísná výchova a izolace od světa za zdmi kláštera měla za následek, že postupně zformuloval tři různé teorie. Martelova první teorie tvrdí, že každý jedinec dědí padesát procent genetické výbavy od své matky a padesát procent od angreštového keře, pod kterým ho našli. Martelova druhá teorie naproti tomu vychází z předpokladu, že druhých padesát procent dědí jedinec od čápa, který ho přinesl. Svou třetí teorii zformuloval až po extrémně těsném kontaktu s jeptiškou Svatého sesterstva sexuálního osvětlení (což je odnož řádu Požitkářů sedmého dne) a tentokrát se skutečně trefil. Bohužel přitom také zjistil, že sex je mnohem zábavnější než pitomé pokusy s octomilkami, úplně zanevřel na genetiku a místo toho zasvětil svůj život rozkoším těla. Zemřel

bělovlasý, shrbený a skoro slepý ve věku sedmadvaceti let.
- Středosvětská encyklopedie*

Výbuch patřil spíše k těm menším, přesto zacloumal podzemním laboratorním komplexem jako malé zemětřesení. Reágin, vědecký vedoucí Trpasličího výzkumného střediska v Deforzhu, pevně sevřel okraj stolu a zavřel oči, zatímco vzdušný vír rozhodil do vzduchu všechny jeho poznámky a připlácl mu jeho dlouhý bílý plnovous k obličejí.

Prach, který sem přilétl z holých kamenných chodeb, ho rozkašlal, a když dozněla ozvěna detonace, donesl se k němu zvuk běžících nohou a jadrné trpasličí kletby.

Už je to tady zase, pomyslel si. Klatí trolí výzkumní asistenti! Vždycky něco pokazí! Být vědcem ve světě, kde většina lidí považuje vědu za nějaký zvláštní a tajemný druh magie, není žádný med. Nikdy se vám nepodaří dát dohromady pořádný tým.

Reágin potřásl hlavou, zvedl se ze židle a zamířil k holé kamenné chodbě vytesané přímo do skalního podloží hory. Ostatní trpaslíci pobíhali zmateně sem a tam, ale on si jako vědecký vedoucí nemohl paniku dovolit. Klidně kráčel chodbou a jeho nohy zanechávaly v čerstvě usazeném prachu ostré otisky, až došel k průchodu vlevo, jenž vedl do výzkumných laboratoří alchymistů. Hlouček nervózně mumlajících trpaslíků, který se tu mezitím shromáždil, se rozestoupil, aby mohl projít.

Uvnitř se pomalu rozptýloval dým a prach už si také začal sedat. Podlaha byla pokrytá troskami dřevěných lavic a stolů a pod nohama mu křupaly střepy lahviček a zkumavek. Několik omámených a krvácejících trpasličích vědců se vlekl ke dveřím, zatímco uprostřed místnosti nehybně leželi dva trolí technici, bílé laboratorní pláště potrhane a zazelenalé krví. Na opačném konci laboratoře, hned vedle obrovské díry, kterou výbuch prorazil do solidní skalní stěny, ležela šupinatá noha s drápy končící asi šestipalcovým pahýlem utrženého, zkrvaveného lýtky - zřejmě poslední viditelný pozůstatek trola, který výbuch způsobil.

Reágin pokynul trpaslíkům za sebou, aby pomohli raněným, zatímco sám opatrně přešel místnost až k díře a mrzutě kopl trolí nohu do velké a dosud neprozkoumané jeskyně, která se objevila za ní. Nejspíš to byla jeho chyba, že najal někoho tak tupého, jako jsou trolové, ale po pravdě řečeno neměl příliš na výběr. Úroveň vědeckého bádání v posledních letech prudce stoupla a jeho trpasličí nadřízení požadovali stále rychlejší a lepší výsledky. Mezi svými prostě nedokázal najít dost lidí na to, aby jimi obsadil všechna ta nově vznikající místa.

Povzdech si a roztržitě smetl několik cárů ještě kouřícího trolího masa z lékárníčky, která visela na zdi vedle díry. Nejspíš bude muset trolý přestat zaměstnávat úplně. Jistě, byli levní, silní a bylo jich dost, ale jejich představa o vědeckém výzkumu byla rozmlátit všechno kyjem, takže v laboratořích, kde se pracovalo se sanytrem a trinitrotoluenem většinou nevydrželi příliš dlouho. Ani ty laboratoře.

Potíž byla v tom, že ostatní rasy se za techniky nehodily o nic víc. Elfové jednoduše odmítali pracovat pod zemí. Orci zpočátku vypadali slibně, jelikož byli bystří a učenliví, ale Reágin brzy zjistil, že do tří dnů obvykle rozkradou nejcennější kusy laboratorního vybavení, sestrojí z nich destilační přístroj, zahájí velkoprodukcí koncentrovaného ethylalkoholu a ten pak popíjejí na laboratorních mejdanech, obvykle ještě ničivějších než houf trolů vědecky zkoumajících nitroglycerin. A lidé byli ještě horší. Byli líní, věčně se o něčem dohadovali, předstírali, že jsou nemocní, nebo požadovali vyšší mzdu, kratší pracovní dobu a placené svátky, a když se konečně nechali přimět k nějaké práci, obvykle všechno zpakali a od rána do večera popíjeli kávu.

Možná by bylo nejlépe vrátit se k práci otroků, ale příliš se mu do toho nechťelo. Otroci byli pořád nevrlí a nevstřícní a vůbec se jim nedalo věřit. Zrovna před několika měsíci jeden náhle popadl Petriho miskou s kyselinou a hodil ji Reáginovi do obličejí. Naštěstí to byl diethylamid kyseliny lysergové, takže mu příliš neublížil, ale část toho svinstva se mu dostala do úst a následující tři dny strávil zamčený ve své ložnici, k smrti vyděšený neuvěřitelně živými halucinacemi. Ne, otroci nepřipadali v úvahu - tedy pokud genetické oddělení nepřišlo v posledních měsících s něčím novým. Mitózin a Meiózin, dva bratři, kteří ho vedli, začali nedávno hlásit jeden úspěch na poli eugeniky a genetiky za druhým. Možná by se za nimi raději měl jít podívat.

Zdržel se jen tak dlouho, aby vyjádřil soustrast zklamanému Viskerínovi z vivisekčního (který se přihnal okamžitě po výbuchu v naději, že by mohl získat nějaké vážně zraněné trolý pro svoje pokusy), pak vyšel z poničené laboratoře a zamířil k sekci genetiky. Bylo to nejnovější výzkumné oddělení a bylo umístěné v komplexu jeskyň vyhloubených v nitru pohorí, hlouběji a níž než ostatní. Reágin tam zavítal jen zřídka, částečně proto, že jako tradicionalista příliš nevěřil všem těm řečem o genech a chromozomech, ale hlavně z toho důvodu, že mu Mitózin a Meiózin dali velice jasné najevo, že si nepřejí, aby se jim kdokoli vpletl do práce.

Na tom samozřejmě nebylo nic neobvyklého. Tradiční trpasličí metoda výzkumu byla dovolit vědcům dělat, co uznají za vhodné, aby uspokojili svou zvědavost, a jestli přitom narazí na něco užitečného, zejména pro dolování zlata, tím lépe. Nedávno se však způsoby změnilý a vědecký vedoucí z toho neměl žádnou velkou radost.

Tak například trinitrotoluen neboli TNT. O jeho explozivních vlastnostech se vědělo už dávno a Reágin sám s ním svého času podnikl několik velice zajímavých experimentů. Jednou například přivázal párek trolů k velkému kusu té látky a pak ji odpálil, jen aby viděl, co se stane. (Zjistil, že dobrý nápad je to pouze za předpokladu, že toužíte mít strop laboratoře vyzdobený zajímavými ornamenty sestavenými z útržků trolích vnitřností.) Postupem času dospěl k názoru, že se podobné chemikálie dají použít k odstřelení velkého množství zeminy, pokud se chcete rychle dostat ke zlaté rudě pod ní, ale mimo hornictví žádné rozumné uplatnění nemají. Nyní se k němu ale shora doneslo, že je má začít zkoumat jako potenciální zbraň k použití ve válce. Směšné! Jak asi přesvědčíte nepřítele, ať se posadí na soudek nebezpečné chemikálie, abyste ho mohli účinně rozmetat na kusy? Vědecký vedoucí zhnuseně potřásl hlavou. Potíž s těmi nahoře byla, že nedokázali myslet vědecky.

V ostatních odděleních to teď vypadalo podobně. Všichni nadřízení se najednou začali zajímat o výsledky a požadovali

je pokud možno už včera. Jistě, slíbili značné zvýšení finanční podpory, ale podle toho, co Reágin slyšel, měla většina těch peněz jít na genetický výzkum. Ano, rozhodně bylo načase, aby se podíval, co Mitózin a Meiózin vlastně dělají. Když vědecký vedoucí došel k solidním kovovým dveřím oddělení, odemkl šije přístupovým klíčem a otevřel. Okamžitě ho zasáhla kakofonie sténání, vytí a ječení, zatímco v nose jej zaštipal čpavý pach exkrementů, obvykle typický pro zvířince - podstatná část jeskynního systému přiděleného genetickému oddělení byla totiž přeměněna v klece pro zvířata. Ta se tady používala k experimentům s výběrovým křížením a s magicky indukovanými mutacemi prováděnými pomocí zbrusu nové vědy, magenetiky.*

Reágin za sebou zavřel a zamkl těžké dveře a opatrně vykročil vpřed. Kamenné zdi chodby lemovaly zapálené pochodně, ale skrze dveřní průchody na jedné straně viděl, že všechny laboratoře jsou prázdné a neosvětlené. Zdálo se, že tady nikdo není. Před ním se chodba větvila a otevřené dveře laboratoří vystřídaly těžké kovové dveře ubikací pro zvířata. Puch tady byl mnohem silnější a hluk, který vydávali uvěznění tvorové, byl ohlušující. Reágin polkl a opatrně postupoval vpřed. Měl dobrý důvod být nervózní.

Zpočátku se zdály pokusy obou bratrů vcelku neškodné. Jistě, jednou nebo dvakrát jim byl nucen vytknout jejich ledabylé, skoro neuctivé chování. Například když úspěšně zkřížili ilectanské morče (roztomilé zvířátko podobné miniaturnímu prasátku) s chrochtozem z Iridiových hor (obrovským zabíjácím divokým medvědem). Ne že by byl jejich potomek nějak nebezpečný, ale Reágin byl přesto nucen zasáhnout a zabránit jim, aby ho nazvali Vývar. To jméno navrhl Mitózin a bylo, řekněme, nezvyklé. V Reáginovi vzbudilo pochyby, jestli se pro tak zodpovědný vědecký post vůbec hodí.

V posledních letech se ale charakter jejich experimentů úplně změnil. Nyní se věnovali šlechtění podivných a poněkud děsivých kříženců, z nichž někteří byli skutečně strašní. A potom vyvinuli kobraty...

Reágin se zastavil a prstem si popotáhl límec, který mu náhle připadal příliš těsný. Obličej měl vlhký studeným potem. Kobraty byli vyšlechtěni z lenkatů, mrštných a smrtelně nebezpečných predátorů z Azurových hor, ale s velkou příměsí krve cydorských kober. Výsledkem byla šelma s lesklou, hladkou srstí a ostrými jedovými zuby. Měřila více než šest stop, pohybovala se po zadních nohou, byla ďábelsky rychlá a pronikavě inteligentní. A Mitózin s Meiózinem těch bestií vyšlechtili sedm!

Jak inteligentní a nebezpeční kobraty jsou, dokázali tím, že se jim přes všechna bezpečnostní opatření už dvakrát podařilo uniknout ze zamčených ubikací. Pokaždé zmasakrovali a sežrali všechny zaměstnance genetického oddělení, kteří zrovna měli službu. Reágin se zachvěl. Pořád ještě měl před očima roztrhaná a znetvořená těla nebo spíše to, co z nich zůstalo. Po druhém útěku nenašli vůbec nic z Purina, který měl toho dne vědecký dozor, ani z jeho dvou synů, Adenina a Guanina. Občas přemýšlel, jestli byl skutečně jediný, kdo si všiml, že Mitózin a Meiózin, kteří obvykle vůbec nevycházeli ze svých laboratoří, byli při obou příležitostech pryč.

Reágin, který teď postupoval div ne po špičkách, zahrnul vpravo a ocitl se na začátku svažujícího se úseku chodby. Pochodní na stěnách bylo v této části jeskynního komplexu mnohem méně, takže tu panovalo šero, ale pak se chodba ostře stočila vlevo a náhle skončila. Jediná louč poprsávající v kruhu na zdi osvětlovala silné kovové dveře vpravo ve zdi - pevné zamčené dveře zajištěné závorou, dveře, o kterých Reágin věděl, že jsou šest palců tlusté. Uzavíraly jediný přístup k přísně střeženým ubikacím kobratů.

Vědecký vedoucí zatajil dech, pomaloučku přistoupil ke dveřím a odsunul kryt špehýrky. Pak k ní velice, velice opatrně přiložil oko a nahlédl dovnitř. Několik vteřin tak stál bez hnutí, pak zděšeně vyjel a narovnal se. Ubikace byla prázdná! Při Palinově vousu! Snad neutekli potřetí? Znovu přitiskl oko ke špehýrce v zoufalé naději, že se snad spletl, ale vtom chodbu zalilo světlo, on se prudce otočil a se srdcem bušícím se přitiskl zády proti kovovým dveřím.

Malá dvířka na druhém konci chodby se otevřela a objevil se v nich trpaslík ozářený světlem svíce vycházejícím zevnitř. Za ním Reágin uviděl malý stůl úplně pokrytý zlatými pruty lesknoucími se v tlumeném světle.

"Mohu pro tebe něco udělat?" zeptal se trpaslík mrazivě.

"Meiózine!" vydechl Reágin ulehčeně. Zůstal opřený o dveře a snažil se trochu vzpamatovat. Druhý trpaslík neřekl nic, jen se zamyšleně zatahal za vousy.

"Kobrata" vyhrkl Reágin. "Nejsou v ubikaci!"

"Ne," přisvědčil Meiózin.

"Ale proč ne? Kam se poděli?"

"Jsou... pryč. Máme... zákazníka, který se velice zajímá o naši práci a o kobraty zvlášť. Poslali jsem mu jednoho na schválení. Udělal na něj velký dojem a požádal i o zbylých šest. Byl za ně skutečně vděčný..." Meiózin se ohlédl na zlato ležící na stole a na rtech se mu objevil lehký úsměv. "Vlastně pozoruhodně vděčný," opravil se. "Vyjádřil přání podporovat další naše výzkumy."

"Proč mi to nikdo neřekl?"

"Klient požadoval přísné utajení."

"Ale... ale... vždyť to jsou zabíjáci! Smrtící krvežíznivé bestie! Něco takového nemůžeme nechat jen tak běhat po světě!"

Druhý trpaslík pokrčil rameny.

"My jsme je jen vytvořili," odpověděl lhostejně. "Teď už je to na zákazníkově. Už to není náš problém."

"Ale co s nimi chce, pro všechno na světě, dělat?"

"Nemám potuchy," odpověděl Meiózin. "Ale něco vám povím. Už teď je mi skutečně líto každého, kdo stojí na druhé straně barikády než on!"

Trpaslík se ironicky zašklebil, ustoupil zpátky do místnosti a zavřel vědeckému vedoucímu dveře před nosem.

* * *

Garsa, předseda správní rady Orkmorské mečířské společnosti, přešel s lehce ustaraným výrazem ve tváři a velkým

vědrem čerstvé vody v ruce sluncem zalitý dvorek své venkovské rezidence a zastavil se před solidními dveřmi skladiště. Hřbetem ruky si otřel pot z čela. Zevnitř se ozývalo šelestění a syčení, ze kterého se mu ježily chloupky vzadu na krku. S jednou rukou na horní závoře znehybněl a nasucho polkl. No tak, řekl si v duchu. Jsi jediný člověk ve Středosvětě, který se té bestie nemusí bát...

Odstřelil závoru a otevřel dveře. Do kamenného sklepa proniklo sluneční světlo a vysoký štíhlý tvor, který balancoval na zadních, na něj upřel pohled. Garsovi znovu přeběhl mráz po zádech. Temná olejnatá srst zvířete se matně leskla a špička ocasu se mu pohybovala ze strany na stranu, jak ho zvědavě pozorovalo, hlavu přemýšlivě nakloněnou na stranu. Jeho rudé oči zářily jako žhavé uhlíky, ale smrtící, šest palců dlouhé drápy i zuby ostré jako břitva zatím zůstávaly skryté.

Garsa postavil vědro čerstvé vody na zem a vzal prázdné, které leželo kousek ode dveří. Rozhlédl se, ale až na několik bílých polámaných kostí trčících ze slámy na podlaze neviděl po opilém tulákovi, kterého strčil dovnitř přede dvěma dny, nikde ani stopy. Otřásl se. Meiózin měl pravdu! Kobratí byli rození zabijáci! Jak ale trpaslík slíbil, tenhle na Garsu pohlížel jako na svého pána a byl geneticky naprogramovaný, aby ho poslechl na slovo, i kdyby za to měl zaplatit životem. Stejně se však v jeho přítomnosti cítil hrozně zranitelný.

Kobrat se sklonil a jemně přičichl k vodě, pak se narovnal a podíval se přímo na něj; oči teď měl krvavě rudé.

"Pane?" zeptal se. "Jísst."

"Jídlo si musíš ulovit," řekl. "Dnes v noci tě pustím ven. Ale musíš mi někoho vystopovat."

Kobrat vzrušeně zasyčel a Garsa zděšeně pozoroval, jak mu z pochev na předních prackách vyjíždějí drápy.

"Najdeš ho v hotelu na pobřeží, severozápadně odsud," pokračoval. "Je tam jako host."

"Hossst!"

"Najdi ho a zabij."

"Ssssss!"

Kobrat otevřel tlamu, vzrušeně zasyčel a vycenil na Garsu několik řad ostrých zubů. Když ho ovanul jeho horký dech, uvědomil si, že je naslédle cítit krví tuláka...

Rychle ucouvl, zabouchl dveře a třesoucíma se rukama zastrčil všechny závory. Chvilí se pak zády opíral o dveře, zhluboka dýchal a snažil se ovládnout paniku, která se ho hrozila zmocnit. Za tu dobu, co byl předsedou Orkmorské mečířské společnosti, už měl na svědomí mnoho mrtvých, ale vždycky jen nepřímo, zprostředkovaně. Osobní styk s násilnou a velice bolestivou smrtí ho nijak netěšil a byl by nejraději, kdyby ta bestie co nejdříve zmizela - samozřejmě s naprogramovaným obrazem zamýšlené oběti v mozku.

Povzděchl si, narovnal se a vydal se napříč dvorkem zpět ke své tvrzi. Byl zaměstnaný muž a kobrat nebyl jediný zabiják, se kterým se toho dne musí setkat.

Ačkoliv o jeho minulosti nikdo skoro nic nevěděl, Garsa sám ji rád líčil jako klasický příběh boháče, který se vypracoval z ničeho. Tvrdil, že je potomek barbarů z východu a že v deseti letech utekl z domova poté, co ho jeho psychopatický otec ztloukl do bezvědomí jen proto, že nakrmil svého křečka. Ve skutečnosti byli jeho rodiče na barbary mimořádně laskaví a osvěcení a otec mu tehdy jen vlepil pohlavek - a i to jen proto, že místo aby nakrmil křečka, nakrmil křečkem kočku. Garsa však byl od útlého dětství fascinován představou bohatství a moci a svoje rodiče, prosté zemědělce, úplně spokojené s občasnou kořistí z plenění, nenáviděl za jejich omezenost. Kde strávil následující roky, se neví, ale v třinácti letech dorazil do Gedu a brzy se zavedl v obchodu se zemědělskými výrobky, ačkoliv zlí jazykové tvrdí, že ty výrobky byly kradené. Tak či tak, v patnácti se z něj stal kupec vydělávající si na živobytí sice více legálními, avšak stěží morálnějšími způsoby. Tehdy také zjistil, že za peníze si účtu svých vrstevníků nekoupí. Ostatní kupci na něj pohlíželi svrchu, smáli se jeho buranským způsobům a jednali s ním s neskrývaným opovržením.

K obratu v jeho životě došlo toho dne, kdy byl poprvé pozván na oběd do kupeckého cechu. Tehdy byl také poprvé ve slušné restauraci a měl pocit, že na něj lidé od všech stolů pokřikují. Byl čím dál vzteklejší a nervóznější, ale teprve když ztropil trapnou scénu, se dozvěděl, že nevolají jeho jméno, ale snaží se upoutat pozornost číšníka. Jeho kolegové kupci shledali jeho omyl zábavným a Garsu si začali otevřeně dobírat. To se na něm podepsalo natolik, že se jeho fascinace bohatstvím a mocí proměnila v posedlost.

O několik měsíců později mu bylo nabídnuto místo ve správní radě Orkmorské mečířské společnosti, starém, ale finančně poněkud labilním rodinném podniku, který se ve snaze zabránit bankrotu zoufale sháněl po nových myšlenkách. Prvním Garsovým počinem bylo, že s sebou do správní rady přivedl svého asistenta a jediného přítele, tlustého a značně nevyzpytatelného osmnáctiletého mladíka jménem Grole. Do půl roku dosadili do rady další čtyři svoje kamarády, kteří měli společné tři věci: byli mladí, dokázali vycítit peníze a pro bohatství a moc byli ochotní udělat cokoli. Původní členové správní rady, politováníhodní staříci obtíženi staromódními představami o cti a poctivosti, byli postupně odsunuti na vedlejší kolej a šest mužů brzy změnilo poměrně malý podnik ve skutečnou továrnu na peníze.

Jejich moc a ambice rostly stejnou měrou jako zisky společnosti. Rychle expandovali ze své základny v Gedu, absorbovali četné zbrojní manufaktury v jiných zemích a nakonec měli ve Středosvětě prakticky monopol. Úplatky a korupce byly vždy nedílnou součástí jejich obchodní strategie, ale teď už si nekupovali celní úředníky nebo konkurenční dealery, ale radní, politiky a někdy i celé vlády.

Už dávno věděli, že společnost, jako byla ta jejich, tedy podnikající v obchodu se zbraněmi, nic tak nezajistí růst zisků jako pěkná válka. Delší období míru vždycky způsobovala znepokojivý pokles příjmů, a tak když Garsa, tou dobou už ve funkci nového předsedy, navrhl, že by se na další válku nemuselo jen tak nečinně čekat, ale měli by sami přiložit ruku k dílu, ostatních pět členů správní rady jeho návrh jednohlasně schválilo.

Naplánovat a rozpoutat největší válečný konflikt v moderní historii je stálo mnoho času a peněz. Pro jejich strategii

byly klíčové dvě osoby: barbarský čaroděj a válečník Nekros Černý a mocný mladý čaroděj Antrax. Sotva se však celý pečlivě připravený proces dal do pohybu, objevil se mladý válečník jménem Ronan, způsobil, že Antrax dezertoval, a Nekrose zabil. Správní rada na to odpověděla najmutím Šikary, mimořádně mocné, ale poněkud nevyrovnané čarodějky. Ke svému zděšení brzy zjistili, že je mocná až příliš a oni ji nedokážou ovládat. Šikara jim sebrala jejich tak těžce shromážděné armády a vytáhla s nimi na cestu smrti a zkázy, která zanechala ve Středověkě hlubokou jizvu,* než ji v boji porazil stejný Ronan se svými spojenci.

Navíc se Ronan dozvěděl, jakou roli v celé záležitosti hrála správní rada a přísahal jí pomstu. Mezitím si získal několik skutečně mocných přátel a Garsa si uvědomil, že jim z jeho strany hrozí vážné nebezpečí. Po zkušenosti se Šikarou si všichni členové rady více než kdy dříve uvědomovali svou smrtelnost, a proto se rozhodli, že se na nějaký čas stáhnou, a uchýlili se do svých soukromých sídel. Od té doby už ale uběhly dva měsíce a stále se nic nedělo.

Předseda se mezitím snažil získat co nejvíce informací o Ronanovi. Osobní oddělení Orkmorské mečířské pracovalo přesčas a odborníci na válečné umění, psychologii a tajemno pro něho vypracovali zprávy. Nebylo to uklidňující čtení. Vyplynulo z něj, že válečník patří mezi ty politováníhodné, pomýlené lidské bytosti, které věří v dobro a zlo a nedají se od svých cílů odvrátit zastrašováním, úplatky ani jinými metodami běžně používanými Orkmorskou mečířskou. Navíc měl kupu mocných přátel a spojenců, z nichž někteří byli mimořádně mocní mágové, a jeden z nich (čaroděj Antrax) věděl vše o aktivitách a metodách správní rady. Zprávy se shodovaly, že existuje devadesátiprocentní pravděpodobnost, že když nechají Ronana na pokoji, zabije nejméně jednoho z šesti členů rady, a dalo se čekat, že se zaměří především na předsedu.

Garsa ovšem neměl v úmyslu nechávat takového pomýleného, moralistického a především nebezpečného potíživu na pokoji. Jelikož pevně věřil, že útok je nejlepší obrana, měl už v tom směru svůj plán a vypuštění kobrata v něm byl jen první bod.

Garsa se zastavil na vrcholu širokého kamenného schodiště vedoucího k pevným dřevěným dveřím do tvrze a ohlédl se přes rameno. Odsud viděl cimbuří hradeb a za nim akry vinic pokrývajících jižní svahy, které se táhly až k Maremmě, rozsáhlé bažinaté deltě Brannany. Dál se v poledním slunci zlatě leskla hladina Maelvantského moře.

Garsa se otočil, otevřel dubové dveře a vešel do kamenem dlážděné předsíně. Navzdory parnu, které vládlo venku, udržovaly uvnitř tři stopy silné zdi vždycky příjemný chládek. Když za sebou zavřel dveře, Bownedd, jeho tajemník a ochránce v jedné osobě, vyskočil z lavice, na které seděl, a vysekl mu uctívou, i když trochu neohrabanou poklonu.

"Pane!" zahřimal. "Dorazil zástupce cechu a taky mám další zprávy od našich agentů..."

Zamával svítkem pergamenu, který svíral ve svalnaté ruce. Bownedd byl chlap jako hora, silný, ale zároveň inteligentní. Přestože ho Garsa zaměstnával hlavně jako tajemníka, byl užitečný i v případě ohrožení a jeho ruce byly stejně smrtící jako jeho meč. Garsa rovněž zjistil, že je nenahraditelný, kdykoliv je třeba někoho přesvědčit, aby něco udělal, a nikdo se mu nevyrovná v rozbíjení věcí a strašení lidí. Ve volném čase zase pro změnu sbíral děsivé věci a bil lidi.

Garsa luskl prsty.

"Povídej," řekl.

"Ronan a Tyson jsou stále v hotelu."

"Výborně! Dnes v noci vypustíme prvního kobrata. Ještě něco naléhavého?"

"Akvizitoři oznámili, že se jim podařilo převzít šitafskou akciovou společnost Kamerondi."

"Skvěle. Kamerondi a. s. jsem chtěl mít pod sebou už dávno. Všechno?"

"Ehm, no, ne tak docela. Vypadá to, že díky Šikařinu tažení Behanem a Cydorem stouply prodeje výrobků Orkmorské v těchto dvou zemích o, ehm..." Bownedd vytáhl ze svítku jeden pergamen a nahlédl do něj. "Ehm, o osmdesát sedm procent za poslední dva týdny. Na druhé straně prodeje v západním Iduinu klesly, zejména kvůli aktivitám nové společnosti."

"Nedůležité." Garsa to odbyl mávnutím ruky. "Kup ji nebo je zastraš."

"To by mohlo být poněkud obtížné. Ta společnost se jmenuje Tarltrade, a. s. Obchoduje se zbraněmi z druhé ruky a patří tomu věčně ožralému skrčkoví, co se motá kolem Ronana..."

Garsa si povzdychl a chvíli si unaveně masíroval oční víčka palci. Ten Ronan a jeho malí špinaví kamarádčkové už překračovali všechny meze.

"Dobře," zamumlal mrazivě. "To rozhodlo. Už toho mám dost. Ostatní kobraty vypustíme hned, jak dorazí. A toho zástupce cechu posli za mnou."

Otočil se, prošel dveřmi, které vedly do jeho kanceláře, a zabouchl je za sebou. Pak přistoupil k jedinému oknu v dubem obložené místnosti a vyhlédl ven. Okno bylo zasazeno ve vnější východní zdi pevnosti a nabízelo pohled na Garsovy pozemky, které se táhly až ke vzdálené klikaté linii cesty z Gedu do Atra.

To je nesnesitelné, pomyslel si. Riskovat, že tohle všechno ztratím kvůli nějakému nafoukanému válečníkovi, který si hraje na spasitele světa.

Dveře za jeho zády se otevřely a dovnitř vklouzl tiše jako myška drobný mužík s hubeným obličejem. Oděný byl v černém a stříbrném, což jsou tradiční barvy vrahů, a vypadal tak trochu jako krysa, které v žilách koluje lenkatí krev.

Když se Garsa otočil, vyměnili si lehké úklony jako rovný s rovným.

"Co pro tebe může cech udělat?" zeptal se návštěvník ostrým mrazivým hlasem připomínajícím praskání ledu.

"Chci, aby někdo zemřel," zasyčel Garsa. "Chci to rychle a spolehlivě. Musí být mrtvý, jako kdybych mu vlastnoručně uťal hlavu..."

Vrah na něj hleděl bez hnutí.

"Stane se. Kdo je obět?"

"Válečník jménem Ronan."

"Ronan?" Vrah na okamžik zatajil dech. "Důstojný protivník, to tedy ano. V tom případě myslím, že zakázku svěřím

Slanvedovi."

Poprvé po velice dlouhé době se Garsa hlasitě rozesmál; pak se posadil do křesla a pohodlně se zaklonil s rukama za hlavou."

"Tak Slanvedovi?" opáčil. "Nádhera! Věřil bys, že je mi toho ubohého pomýleného blázna Ronana skoro líto?"

KAPITOLA 1.

Aldis, město v severním Iduinu na jihovýchod od Perpleku se rozprostírající, bývalo od nepaměti střediskem bohaté zemědělské oblasti a vládla mu skupina nadutých, zvrhlých aristokratů známých jako Aldiská rada. Nevolný lid, jenž v této oblasti půdu v potu tváře obdělával, však roku devítistého devadesátého čtvrtého povstal a moc do svých rukou převzal, načet ustanovil radu novou, do níž nejlepší ze svého středu vybral. Ti vládli pak moudře a spravedlivě, leč náklady na jejich reprezentaci byly vzhledem k tomu, jak sami chudí a uboží byli, vskutku horentní. Od té doby se traduje, že je každá dobrá rada drahá...

-Růžová kniha Ulaye

Když Tarl vycházel s oslíkem Koťátkem po boku z městské brány Aldisu, cítil, že jeho nálada stoupá jako sup na teplém vzdušném proudu. Vykročil po prašné cestě, která se klikatila severozápadně k Perpleku a zdálo se mu, že nikdy nebyl tak šťastný jako teď, když tomu zatracenému městu ukazoval paty. Naposledy se ohlédl po jeho hradbách ze světlého kamene a vysokých věžích. Klatá díra, pomyslel si.

Po obchodní stránce byla jeho cesta docela úspěšná. Navázal potřebné kontakty, najal si prodejní stánek na místním tržišti a našel poctivého místního chlapce, který by se o něj staral a prodával vystavené zbraně. Tarltrade a. s. získala další filiálku. Ne, to místní společenský život jej tak zdeptal. Aldis totiž žádný neměl. Přes nesporně půvabný vzhled to zřejmě bylo to nejnudnější hnízdo, které Tarl navštívil od chvíle, kdy strávil čtyři dny ve vězeňské cele se členem sekty Zmetkové Jehovovi,* jenž se ho celou tu dobu pokoušel obrátit na svou víru.

Vypadalo to, že občané Aldisu měli v minulosti nějaké vážné problémy s opilými turisty, v důsledku čehož puritánská městská rada zakázala požívání alkoholických nápojů uvnitř městských hradeb a přestupky trestala vězením. Jelikož Tarl považoval střízlivost za osobní urážku, on a město se příliš neshodli a zatčení městskou protipijáckou stráží se vyhnul jenom díky Koťátkovi. Opravdu nebylo k zahoezení mít za přítele osla, který uměl díky zásahu mocného čaroděje mluvit a měl mysl tak nevyzpytatelnou, jak jen něčí mysl může být.

Přihodilo se to jejich první noc ve městě. Tarl dřímá na prahu dveří se skoro prázdným měchem vína pod hlavou, když k němu připochoďoval člen protipijácké stráže, prohlédl si ho zblízka, zavěťřil a začal ječet obvinění. Koťátko se do toho ale vložil a během minuty ochránce veřejného pořádku přesvědčil, že člověk, který se baví s malým hnědým oslíkem, musí být ožralý jako vart. Protipijácký strážce zprvu protestoval, že se toho svinstva ani nedotkl, ale Koťátko namítl, že právě ztráta paměti je jedním ze základních symptomů opilosti a že pokud chce svou funkci vykonávat dobře, měl by sám sebe neprodleně odvést do vězení. Zmatený muž odkráčel k městské šatlavě a Koťátko odvedl Tarla do bezpečí za městskou bránu.

Když byl Tarl takto oloupen o svou oblíbenou zábavu, rozhodl se vyzkoušet štěstí na tanečním parketu. Po pravdě řečeno měl u žen mnohem větší úspěch, než by se dalo čekat od někoho malého, zpustlého a skoro plešatého, ale jak poznamenal Koťátko, většinou to byly ženy podobné nočním klubům, ve kterých se s nimi setkával - hlučné, praskající ve švech a vždy ochotné přijmout nové zákazníky. Jenomže přede dvěma měsíci poznal Guebral, jednu z Mrtvoláků (což byla skupina mladých, veřejností perzekuovaných mágů žijících na ulicích města Yai'Elu). Byla to poměrně naivní dívka, ale lepší čarodějka, než jakou Tarl kdy viděl. Rychle odhalila dobro ukryté hluboko v Tarlově srdci a vzájemně se do sebe zamilovali. Po Šikařině smrti v bitvě na Šedomořských polích se vrátila se zbytkem Mrtvoláků do Yai'Elu, aby se tu pokusili žít v míru s občany, kteří je předtím pronásledovali. Tarl, jemuž se podařilo zmocnit se většiny zbraní mrtvých a poražených válečníků, zase strávil poslední dva měsíce putováním po městech jižního Cydoru a západního Iduinu a zakládáním obchodů s výprodejovými cenami, a přestože pro něj byla věrnost něco, co obvykle spojoval s určitými malířskými styly, rozhodl se, že Guebral nikdy nezradí. Čímž padlo i holkaření.

Takže mu zbyla jen hra. Tarl si udělal předběžný průzkum a doslechl se o karetní škole, ale když se mu ji konečně podařilo najít, ukázalo se, že je to místnůstka za krámkem s potřebami na pletení, kde jedna stará dáma učí devět jiných starých dam hrát kanastu. Tarl v tom spolku osmdesátnic, které se ustavičně pokoušely s ním flirtovat, strávil nejhorší večer svého života. Navíc přišel o pět bronzových tablonů, protože ty roztomilé staré dámy přišerně švindlovaly. Ne, pokud se Tarla týkalo, v Aldisu se nedalo užít ani tolik legrace jako pozorováním růstu kaktusu na poušti.

Teď však se ta nudná díra konečně stala minulostí! Založil filiálku, inkasoval zálohy a dohlédl na dodání zboží. Nyní se mohl na nějaký čas vzdálit. Stráví několik dní s Ronanem a Tyson v jejich hotelovém apartmá a pak zaskočí na delší čas za Guebrala do Yai'Elu. Tarl si šťastně vykračoval, oslík spokojeně poklusával po jeho boku, slunce svítilo a příjemně mu hrálo přes tenkou koženou vestu ramena.

Cesta pokračovala poustinou mezi horami a po chvíli začala stoupat. Na obzoru se tetelil horký vzduch. Tarl si setřel hřbetem ruky pot z čela, pak vytáhl zátku z měchu na vodu a vyprázdnil ho. Právě se pokoušel rozhodnout, jestli si večer dá jako první koktejl elfího klátíla nebo Dol Dupp daiquiri, když se ozvala rána, jako když udeří hodně malý blesk, a závan horkého vzduchu jej srazil na zem.

Chvilí ležel v prachu u cesty a snažil se vzpamatovat, ale pak si všiml, že se ve vzduchu přímo před ním vznáší Guebralin obličej a upřeně na něj hledí.

"Gueb!" vydechl.

"Tarle!" odpověděl obraz. "Poslouchej mě. Tady je to zlé. Celé město se prakticky přes noc obrátilo proti nám. Jsme v pořádku, ale zase jsme uvízlí v tom skladišti a venku jsou mágové, kteří manipulují s davem. Nemůžu ostatní opustit. Je jasné, že tohle někdo naplánoval, a já za tím tuším ruku správné rady Orkmorské společnosti. Varuj Ronana a Tyson, že

něco chystají. Možná že nebezpečí hrozí i tobě. Rychle je sežeň!"

Pak obraz zmizel stejně náhle, jako se objevil, a Tarl zjistil, že hledí do cynických očí malého hnědého oslíka.

"Typické," zamumlal Koťátko. "Tví přátelé jsou v nebezpečí a tebe nenapadne nic lepšího než si schrupnout ve škarpě.

Někomu by to mohlo připadat jako vyložené sobectví."

Tarl spolkl vzteklou repliku, popadl oslíka za uši a vytáhl se na nohy.

"Hele, mrkvožroute, raději bychom si měli pospíšet. Kdo tam bude poslední, je smradlavý čtvernožec."

S tím oba vyrazili k západu po cestě, která vedla mezi kopci až dolů na perplecké pobřeží lemované hotely a vilkami.

Ronan ležel nehybně, a zatímco mu slunce pražilo do zad, zvažoval možnosti, které se před ním otevíraly. Vlastně měl jenom dvě, ale rozhodnout se mezi nimi nebylo snadné. Mohl ještě nějaký čas ležet na slunci nebo sejít kousek po pláži a přidat se k Tyson, která plavala v moři. Skutečné dilema! Převalil se, zaštitil si dlaní oči proti žhavému iduinskému slunci a zamžoural směrem k oceánu. Koutkem oka zachytil rudý záblesk, jak se rozpáleným pískem mihnul ohnivý scink a zmizel ve stínu skály.

Tyson plavala na zádech mezi pevninou a korálovým útesem a rukama lině čeřila teplou vodu, ale když si všimla, že se na ni Ronan dívá, otočila se a vyrazila rychlým kraulem ke břehu. Na mělčině se postavila, prošla příbojem a pak zamířila přes písčitou pláž k němu. Byla nahá a pod osmahlou pokožkou jejího skvěle vytrénovaného těla se jí při každém pohybu přelévaly svaly. Po dvou měsících pobytu v Perpleku byla opálená dohněda, zatímco její krátké hnědé vlasy se na slunci vyšisovaly dozlatova.

Ronan ji pozoroval se šťastným výrazem na tváři. Už bylo po poledni a byl čas vrátit se do stínu hotelového patia, u jehož baru si mohli dát něco k jídlu, velkou sklenici studeného pití a pak se odebrat do soukromí hotelového pokoje. V posledních dnech se jejich aktivity omezovaly prakticky jen na jídlo, pití a milování, přičemž experimentovali s recepty, koktejly a sexuálními polohami, o jakých se Ronanovi dřív ani nesnilo. Jen si na to vzpomněl, pocítil ve svém nitru hřejivé teplo. Už objevil krásu nebozuzu, rezavého hřebíku a stěnolezu - a to byly jen polohy při milování...

Tyson došla až k němu, zašklebila se, prsty jedné ruky si pročísla vlasy a stříkla mu do obličeje mořskou vodu. Několik kapek mu padlo do otevřených úst a zaštipání soli mu připomnělo, jakou má žízeň.

"Ta voda je na plavání prostě skvělá," řekla a natáhla se pro koženou podprsenku. "Měl jsi jít se mnou."

Ronan odmítavě zavrtěl hlavou. Líbilo se mu smáčet se v teplých modrozelených vlnách, ale jako dítě přečetl příliš mnoho knih o mořských obludách a nedokázal ve vodě strávit víc než deset minut, aby se ho nezmocnil pocit, že ho něco strašného zespod popadne a stáhne pod hladinu. Vstal a začal si oblékat pestře zbarvené plážové šortky, které koupil na tržišti v Perpleku.

"Raději se povaluji na pláži," řekl. "Pojďme do hotelu. Umírám žízní."

"Já taky. Dneska si nejspíš dám jižanský polibek."

"To je, jak jsem -"

"Uklidni se, hřebče - tak se jmenuje koktejl."

"Škoda."

"Když už je řeč o pití, říkal Tarl, kdy se vrátí?"

"Dnes večer, pokud všechno půjde dobře. Proč?"

Tyson si povzddechla a zadívala se na něj s vážným výrazem v obličeji. "Protože už brzy budeme muset sehnat všechny dohromady, sladčouši. Tarla, Guebral a Mrtvoláky, možná i Antraxe. Musíme se vypořádat se správní radou Orkmorské mečříské společnosti. Nemůžeme se tu válet věčně."

"Myslíš ty politováníhodné staříky?" Ronan bezstarostně mávl rukou. "Ti můžou ještě chvíli počkat. Stejně se někde schovávají a třesou se strachy. S těmi si zatím starosti dělat nemusíme."

A s touto žalostně mylnou předpovědí se vydal palmovým hájem k hotelovému komplexu z bílého kamene, který se skrýval za nim.

Ředitel Bikin (nejluxusnějšího plážového hotelu v Iduinu) měl plnou hlavu starostí. Zrovna strávil půlhodinku snahou zpacifikovat personál odmítající uklidit po barbarech, kteří tu byli na organizované dovolené a trvali na tom, že si s sebou na pokoje vezmou svoje koně. A teď, zrovna když se těšil, že si vypije šálek kávy a něco malého si zakousne, zjistil, že v recepci vůbec nikdo není. Zela zkrátka prázdnotou.

Rozhlédl se po příjemně chladné, mramorem obložené vstupní hale, skoro jako kdyby čekal, že recepční vyjukne zpoza některé z palm v květináčích rozestavěných kolem stěn, ale nic se nehnulo. Typické, pomyslel si. Na personál není spolehnutí. Na druhé straně, při tom, jak s ním ti barbaři jednali, to nebylo nijak překvapivé. Jelikož byli zvyklí na otroky, předpokládali, že personál je snadno nahraditelný, a tak pokaždé, když se nudili, zabili číšníka, jen aby to tu trochu oživil. Ředitel se pokusil najmout za číšníky vysloužilé válečníky, ale pak to bylo ještě horší a dalo mu spoustu práce, než novému personálu vysvětlil, že v žádném případě nesmí masakrovat hosty, bez ohledu na to, jak provokativně se chovají.

Ne, řídit luxusní hotel ve světě, kde si většina lidí myslí, že luxus je, když nemusíte bydlet ve stejné místnosti s prasaty, rozhodně nebylo snadné. A s těmi severskými barbary bylo víc starostí, než kolik přinášeli užitku. Vezměte si jejich postoj k vodě. Když jí bylo hodně, chtěli se po ní plavit. Když jí bylo méně, chtěli ji pít (což některé z ostatních uživatelů toalet silně konsternovalo). Pokud jí bylo asi tak středně, topili v ní lidi nebo do ní močili (a většinou obojí). To, jak příšerně zaneřádili hotelový bazén, bylo hanebné. Ředitel unaveně potřásl hlavou. Byli to ti nejhorší hosti od setkání cechu čarodějů před třemi lety, a z toho měl zlé sny dodnes. Horní patro hotelu se pořád ještě neobjevilo a proměnit tajemníka zpátky ze zrzavého kocoura se také dosud nepovedlo. Jistě, zbavoval hotel myši, ale...

Ředitel se podíval k recepčnímu pultu. Všiml si, že na jeho naleštěném povrchu někdo nechal ležet jakousi růžovou

hadici. Ředitel se nad takovým znesvěcením zamračil a rázně zamířil k recepci, ale vzápětí zpomalil. Noha, která trčela zpod pultu, silně připomínala nohu recepčního, který měl ten den službu...

A pak pochopil. Najednou jasně viděl, že se ta „hadice“ vlhce leskne a v místech, kde se dotýká dřeva, rudě sákle. Opatrně přistoupil k pultu a nahlédl za něj. Obsah rozpáraného břicha mrtvého recepčního se válel všude kolem. Ředitel zděšeně ucouvl, pak se otočil a rozběhl se pro pomoc, avšak jediné, co našel, byly další tři mrtvolky visící přes opěradlo pohovky ve výklenku pod schodištěm, které kdysi vedlo do horního patra. Patrně hosté, soudě podle jejich pestrého oblečení, ale nyní byli tak zmasakrováni a zakrvavení, že je nedokázal blíže identifikovat. Dlouho na ně tupě zíral, šokem přimražený na místě, a pak se otevřely dveře z restaurace a bestie vešla dovnitř.

Byla dobrých šest stop vysoká a pohybovala se přikrčeně po zadních. Od hlavy k patě ji pokrývala černá, mastná srst a prohnutým ocasem bičovala podlahu. Z hlubokých důlků po stranách krátkého čenichu hleděly na ředitele oči rudé jako žhavé uhlíky. Její hlava se trhaně otáčela, jako kdyby stvůra větrila, pak otevřela tlamu a zeleným šupinatým jazykem si olízla dlouhé špičaté zuby.

"Hossst?" zasyčela tázavě a pak pomalu vykročila k němu.

Ředitel se otočil a dal se na útěk, ale než stačil udělat tři kroky, stvůra ho zezadu popadla a zvedla do vzduchu. Držela ho v jedné praxe vyzbrojené dlouhými drápy a zvědavě si ho prohlížela. Ředitel se zděsil, když si uvědomil, že má srst kolem tlamy a na prsou slepenou čerstvou krví.

"Hossst?" zeptala se bestie znovu vysokým, pištivým plazím hlasem. Znělo to, jako by se pokoušel mluvit opilý krokodýl, a kdyby to nebylo tak strašné, mohlo by to být komické. Pak ale stvůra mávla druhou prackou, její drápy řediteli rozervali břicho a on začal křičet.

Ronan s Tyson vyběhli ruku v ruce po schodech a vešli otevřenými dveřmi do hotelu. Byli tak zaujati jeden druhým, že dorazili do poloviny haly, než jejich pozornost upoutalo tiché zasyčení. Rychle se otočili a uviděli stvůru stojící u recepčního pultu. V jedné praxe držela ředitele, který navzdory tomu, že se jeho vnitřnosti proměnily ve vnějšnosti a visely mu z břicha jako našasená rudá záclona, stále ještě žil. Hrud' se mu trhaně pohybovala a zkrvavenou rukou se malátně a neúspěšně snažil uchopit svého mučitele za chlupatý krk.

Stvůra se na ně se zájmem podívala a na okamžik to skoro vypadalo, jako by se usmívala.

"Ááách!" zasyčela. "Hosssti!" Pak pozvedla ředitelovu ruku a otevřela tlamu. Zděšeně přihlíželi, jak se z řady ostrých zubů vynořil pár dlouhých špičáků a pomalu, skoro něžně, se zaťaly do ruky. Několik vteřin se nic nedělo a pak se objevilo nachové zabarvení, které se rychle šířilo od místa, kde se zuby zaťaly do kůže; ředitelova ruka začala napuchat, až se zvětšila skoro na dvojnásobek. Muž sebou křečovitě zacukal, začal kopat nohama a z úst mu vycházelo bolestné vytí. Okamžik, který jim připadal jako věčnost, se zmítal jako hadrová panenka v rukou dítěte, pak se mu náhle všechny svaly stáhly jednou velkou křečí a znehybněl navždy. Stvůra si jej chvíli zvědavě prohlížela s hlavou nakloněnou na stranu, jako by čekala, co se bude dít dál, a pak ho lhostejně odhodila na podlahu.

Ronan polkl. Ať už se jednalo o jakýkoliv jed, účinkoval vražedně rychle. Pak si uvědomil, že stvůra se teď dívá na něj.

"Hosssti!" zasyčela znovu a cílevědomě vykročila vpřed, oči upřené na Ronana a Tyson. Oba začali pomalu couvat a jejich ruce sáhly po mečích. K tomu strašnému pochopení dospěli prakticky současně a zděšeně se podívali jeden na druhého. V očích měli výraz paniky.

Pohodlný život v bezpečí, který vedli v uplynulých týdnech, způsobil, že zapomněli na nejzákladnější příkázání bojovníka, takže teď oba byli úplně a dokonale neozbrojení.

KAPITOLA 2.

Z mnoha nepříjemných zástupců flóry západních zemí musí být brannanský smrtodřev jedním z nejhorších. Tento polointeligentní masožravý keřovitý strom má pohyblivé výhonky, na jejichž koncích jsou kónické listy vytvarované do malých tlamiček s okraji lemovanými ostny jako zuby. Tyto výhonky vymršťuje proti každé živé bytosti která se přiblíží na dosah, a snaží se jimi vyrvat jí z těla kousky masa. Přestože nejsou listy příliš velké, kousnutí bývají velice bolestivá. Mnohem nepříjemnější je však kůra stromu vylučující šťávu tak smrtelně jedovatou, že člověka zabíjí při doteku s nechráněnou kůží během několika málo vteřin.

Smrtodřev bývá často používán bohatými majiteli nemovitostí toužícími po soukromí na živé ploty a je to jediný středověký strom, který nemá problémy s kůrovcem.

- Maxon Malý: Vita Horribilorum

Tarl běžel teprve půl hodiny, ale soudě podle tupé bolesti v nohou a bolestivého bodání v boku to musely být nejméně tři dny. Jak často říkával každému, kdo ho byl ochoten nebo nucen poslouchat, jediný sport, který kdy provozoval, bylo vzpírání penty piva. Kdyby bohové toužili, aby cvičil, dodával pak, dali by mu nějaké svaly, a jelikož mu je nedali, nebude. Teď, když mu plíce hrozily každou chvíli explodovat v hrudi, toho litoval. Ale zastavit se neodvážil. Od okamžiku, kdy dostal Guebralinu zprávu, si byl nějakým zvláštním způsobem jist, že Ronan a Tyson jsou ve strašném nebezpečí, a cítil, že je musí za každou cenu co nejdříve varovat. Proto ignoroval tenký hlásek svého podvědomí, který mu radil, aby se raději na chvíli posadil u cesty a popadl dech, a běžel dál s Koťátkem v těsném závěsu.

Naštěstí už to neměli daleko. Cesta se přímo před nimi stáčela k hotelovému komplexu napůl ukrytému mezi palmami a za ní se v tetelícím se horkém vzduchu leskla mořská hladina. Tady nahoře byl vzduch chladnější a bríza vanoucí od moře zajišťovala v tom parnu vítané osvěžení. Vysoké smrtodřevové živé ploty oddělovaly cestu po obou stranách od vlek z bílého kamene, které byly letními sídly iduinských boháčů a celebrit: špičkových gladiátorů z Kopulacea, jako byl Nuddo Mnohomluvný, pěveckých hvězd jako Elfena Star-dusta a Elfise Costelly, nebo úspěšných herců, jako byl James Kameník a Stanley Pekař. Někde za tlustým plotem vlevo byla rezidence Jacka, Nicholova syna, herce bouřliváka

pověstného nejdivočejšími mejdany ve Středosvětě, zatímco vpravo vyčnívala mezi stromy střecha bílé vily patřící Rockovi, Hudovu synovi.

Tarl seběhl dolů ze svahu a tam se zastavil. Cesta zahýbala doprava a mizela mezi palmami, zatímco přímo před ním stála klenutá brána a dlážděná přístupová cestička vedoucí k letovisku Bikiny. Předklonil se, rukama se opřel o kolena a takto odpočíval s hlavou visící k zemi; po chvíli se napřimil a hlasitě říhl.

Oslík, který na něj smutně hleděl, potřásl hlavou.

"Už jsem viděl měsíc staré mrtvoly, které byly v lepší formě než ty, kámo," zamumlal a pak prošel bránou.

Tarl se neobtěžoval odpovědět. Měl příliš mnoho práce s lapáním po dechu. Pak něco upoutalo jeho pozornost a zvedl hlavu. Nikde neviděl žádný pohyb, žádný člověk nebyl v dohledu, neslyšel žádné zvuky svědčící o tom, že si rekreanti užívají dovolené. Jediné, co slyšel, bylo sípání vlastního dechu s občasným Koťátkovým odfrknutím. Nic jiného, dokonce ani ptačí zpěv ne.

Zmateně se podíval po oslíkovi, který očichával jakousi hromádku hadrů vlevo od brány. Narovnal se a otevřel pusku, aby poznamenal něco ironického, ale v příštím okamžiku mu slova uvázla v krku, přiběhl ke Koťátkovi a zděšeně vytrřel oči. Ta hromádka hadrů byla hlídač, starý válečník z Velosu, se kterým se Tarl setkal cestou do Aldisu. Nebo alespoň předpokládal, že to býval hlídač. Říct to najisto bylo poněkud nesnadné. Tělo a krví prosáklé šaty vypadaly povědomě, ale rysy mrtvoly se rozeznat nedaly. Vlastně žádné neměla. Něco velkého, silného a patrně hladového tomu muži totiž uhrýzlo celý obličej.

Kdykoliv musel čelit nebezpečí, nabyl obvykle Ronanův výcvik válečníka vrchu a intuitivně zvolil z mnoha možností, které se nabízeły, tu nejvýhodnější. Tentokrát ale nebylo z čeho vybírat. Beze zbraně, tváří v tvář velké a přitom neuvěřitelně hbité stvůře s více zuby, než se běžně vidí na sjezdu dentistů, která se chystala vrhnout se na něj a na Tyson a nadělat z nich sekanou pro draka, dokázala jeho ochromená mysl přijít jen s jediným plánem. Vypadni odsud, klat, a hezky zčerstva!

Ronan popadl Tyson za ruku, otevřel dveře, které měl za zády, smýkl jí dovnitř, skočil za ní, dveře zabouchl, zastrčil závoru a otočil se, aby se dal na útěk. Načež zjistil, že se zamkli v kanceláři bez jediného okna vybavené velkým psacím stolem, čalouněným křeslem, několika květinami v kořenáčích a diskrétním malým likérníkem, ale se zoufalým nedostatkem jiných dveří.

"Hups," řekl.

Zvenčí se ozvala dunivá rána na dveře a Tyson se rychle rozhlédla, ale žádná úniková cesta tady prostě nebyla. Ronan se na ni podíval.

"Jsme v pasti," konstatoval trochu provinile.

"Vypadá to tak."

"Jak dlouho myslíš, že ty dveře vydrží?"

Krach!

"Asi tři vteřiny."

"Takže opít se už nestačíme."

"Nejspíš ne." Tyson přistoupila ke stolu a z jedné strany ho nadzvedla. "Pomoz mi ho postavit ke dveřím. Kdybychom ho zaklínili-"

KRACH!!! Panty povolily a dveře se unaveně propadly dovnitř. Ve vzniklém otvoru se objevila stvůra, která těkala pohledem z Ronana na Tyson a zase zpátky a zlověstně syčela. Místnost naplnil vtíravý pach krve, kterou měla slepenou srst na prsou. Pak se její žhavě rudé oči upřely na Ronana a zašklebila se, až její tlama vypadala jako pářící se párek pastí na medvědy.

"Zzzabít hossa!" zasyčela a šťastně přikývla, jako by si schvalovala vlastní rozhodnutí.

Ronan zaujal nakrčený postoj používaný v boji holýma rukama a připravil se na útok, ale rychlost, s jakou se na něj stvůra vrhla, ho dokonale překvapila. Vypadalo to, jako by se náhle rozmazala, a než Ronan stačil zamrkat, jedna její mohutná pracka ho popadla za krk a odhodila ho pozpátku tak silně, že mu hlava narazila o zeď a málem ztratil vědomí. Zoufale se rozehnal proti zubaté hlavě, která se k němu blížila, ale jeho pěst neškodně sjela po husté hladké srsti a v příštím okamžiku s hrůzou hleděl, jak se před ním otevírají zubaté čelisti a dva zahnuté jedové špičáky se napřimují do útočné polohy.

Tyson zaječela vztekem a vrhla se na stvůru zezadu, ale ta se ani neohlédla; volnou prackou ji smetla s takovou prudkostí, že přistála na stole a pomalu se z něj svezla na zem. Bestie si ji okamžik se zájmem prohlížela, jak tam leží omráčená na podlaze, a ocasem přitom švihala ze strany na stranu, potom spokojeně zasyčela, v očích její zlověstně zablesklo, obrátila se zpátky k Ronanovi, kterého si přidržovala pravicí, a otevřela tlamu.

Za tu krátkou dobu, kterou potřebovali, aby překonali několik set kroků ke vchodu do hotelu, našli Koťátko s Tarlem osm hotelových hostů. Všichni byli mrtvější než minulá sezóna a vypadali, jako by se domluvili, že se letos budou vnitřnosti nosit venku. Když dorazili ke schodům vedoucím k recepci, zahlédli nohy devátého vyčnívající z křoví zakrývajícího bazén. Tarl polkl a roztřeseně se podíval na oslíka.

"Co se tady klat stalo?" zeptal se šeptem, ale než mohl Koťátko odpovědět, ticho přerušil hlasitý zuřivý výkřik ozývající se z hotelu.

"To byla Tyson!" vyjekl Koťátko.

Společně vyběhli po schodech, vtrhli dovnitř a nerozhodně se zastavili v přijímací hale. Na první pohled to tady vypadalo jako v orkémřeznictví; kusy lidských mrtvol se povalovaly všude kolem. Jediné známky života viděli vpravo před sebou, kde skrze rozbité dveře spatřili, jak něco, co vypadalo jako lenkat stojící na zadních, tiskne Ronana prackou

ke zdi a zjevně se mu chystá ukousnout ruku.

Tarl zaklel a pokusil se o magický výboj, ale ve spěchu a v panice se zakoktal a místo ohnivé koule se ve vzduchu zhmotnila kostka ledu, která neškodně narazila stěně do zad. Ta se prudce otočila připravena čelit nové hrozbě, ale když uviděla jen malého neškodného človíčka a ještě menšího prašivého oslíka, přestala si jich všímat a soustředila pozornost zpátky na Ronana.

Koťátko zuřivě zahýkal, sklonil hlavu a vrhl se do útoku. Zatímco stvůra znovu obnažila tesáky a přitáhla si Ronanovu ruku, oslík proletěl vyraženými dveřmi, popadl do tlamy její ocas a vši silou skousl. Stvůra zavyla bolestí a Ronan na poslední chvíli ucukl, jak reflexivně sklapla čelisti. Její oči zazářily jako tůňky roztaveného kovu, zavrčela a ohnala se volnou prackou, ale oslík se sehnul, takže mu smrtící drápy neškodně prosvištěly nad ušima. Se zuby stále zaťatými do ocasu bestie začal trhat hlavou ze strany na stranu. Stvůra znovu zavrčela a pokusila se Koťátku kopnout zadní nohou. Tentokrát ho zasáhla a oslík se pozpátku odkutálel, přičemž srazil Tarla. Ten se svalil a hlavou se udeřil do recepčního pultu. Zadunělo to, jako když do sebe narazí dva dřevěné předměty, a Tarl dopadl na zem tuhý jako topůrko.

Tyson potřásla hlavou a posadila se právě včas, aby viděla, jak Koťátko letí ze dveří. Levá noha ji příšerně bolela a po stehně jí stékala krev. Při bližším zkoumání zjistila, že v ní má jehlu sloužící k napichování proplacených účtů. Skoro stopu dlouhý ocelový hrot jí trčel z masa na vnitřní straně stehna, kousek nad kolenem. Tyson zaťala zuby, popadla jehlu jednou rukou za dřevěný podstavec a ze všech sil šklubla.

Stvůra mezitím soustředila svou pozornost zpátky na Ronana, nyní doslova ochromeného hrůzou při pohledu na dva jedové špičáky, které mu trčely jen několik palců od obličeje. Tysonin bolestný výkřik jej okamžitě vzpamatoval.

Jakoby z velké dálky uslyšel, jak volá jeho jméno, a uvědomil si, že mu něco hází. Natáhl levou ruku a podařilo se mu chytit jehlu za její dřevěný podstavec; stejným pohybem ji vzápětí zarazil hrotem do krvi potřísněného hrdla stvůry. Ta v agonii zasyčela a Ronana zasáhly do obličeje její horké sliny. Pod bradou jí trčely účty a faktury jako nějaký groteskní krejzlík. Několik okamžiků na něj nevěřícně poulila oči, pak znovu namáhavě otevřela tlamu, kterou jí síla úderu přirazila, a Ronan uviděl, jak jí krví zbrocená jehla trčí skrz zelený šupinatý jazyk k hornímu patru.

Pomalou, skoro neznatelně, stisk pracky, kterou ho držela, povoloval. Ronan jí začal vyklouzávat, přičemž mu její drápy zanechávaly na hrudi čtyři souběžné šrámy. Rudé oči bestie postupně ztrácely lesk, jako když žhavé uhlíky chladnou, pak jí hlava spadla na prsa a stvůra se mrtvá skácela k zemi.

Ronan si ji chvíli zamyšleně prohlížel a pak do ní strčil špičkou nohy. Rozhlédl se a uviděl Tyson, jak sedí zády ke zdi, obličej bledý, kleje a pokouší se obvázat si čísi sněhobílou košili krvácející stehno. Pohlédl vyraženými dveřmi do recepcie, kde na bílé mramorové podlaze ležel Tarl, zatímco oslík si zahořkle mumlal něco o lidech, kteří si myslí, že můžou vyzobat rozinky z koláčku a pak si usnout uprostřed zuřícího boje. Znovu pohlédl na stvůru, pak si pečlivě prohlédl svou třesoucí se ruku a nakonec se unaveně opřel zády o stěnu.

"No, myslím, že to mohlo být horší," zamumlal sám pro sebe. "Alespoň že byla jen jedna."

* * *

Byla to mlčenlivá, zbědovaná a skleslá skupinka přátel, která se o hodinu později, poté co prohledali hotel a přilehlé pozemky, vrátila do recepcie. Celkem našli dvacet tři mrtvol personálu a hostů, ale jediný, kdo přežil, byl asistent ředitele, kterého našli, jak spí stulený v truhle s ložním prádlem. Nechali ho v kuchyni spokojeně vrnícího nad miskou mléka, zatímco sami si řekli, že by potřebovali něco silnějšího, a zamířili k baru.

Ronan opatrně překročil ředitelovy tělesné pozůstatky a nervózně se podíval po chlupaté mrtvole v kanceláři. K jeho úlevě byla stále mrtvá, ačkoliv by se po událostech šesti posledních měsíců nijak nedivil, kdyby se ta klatá bestie zvedla a znovu na něj zaútočila. Otevřel dveře na druhé straně ztlahlé haly a pak je přidržel, zatímco ostatní procházeli do příjemně chladného a elegantně zařízeného nitra koktejlového salónku Vnaya. Příhodné jméno, pomyslel si při pohledu na jejich sbírku obvazů, boulí a modřin. Opravdu vypadáme jako parta česačů vnaye.

Tyson se dobelhala k čalouněnému křeslu a unaveně do něj klesla, zatímco oslík se vyšplhal na lenošku u dokořán otevřených dveří patia. Se slastným povzdechnutím se uvelebil mezi polštáři, hlavu si položil na přední nohu a skrze palmovou alej před hotelem se zadíval na modrou hladinu moře. Tarl se nasoukal za bar a začal studovat řady lahví a lahvíček s přísadami. Ronan pustil dveře, které se okamžitě zavřely, a pak začal bezmyšlenkovitě osekávat mečem nalezeným pod mrtvým hlídačem listy jakési velké pokojové rostliny.

Sotva se Tarl ocitl za barem, nálada se mu okamžitě zlepšila. Známa jména a vůně na něj začaly působit starým kouzlem. Když si před sebe na pult naskládal šest různých lahví a sedmou, kterou potřeboval, našel ve skřínce pod výlevkou, připadal si skoro jako znovuzrozený. Jistě, vzadu na temeni měl bouli velkou jako vazu a příšerně ho bolela hlava, ale tak často se probouzel s velice podobnými příznaky, že to skoro považoval za normální stav. Podíval se na své tři přátele. Vypadali asi tak šťastní jako lidé, kteří se probudili z nádherného, erotického snu, aby zjistili, že ve skutečnosti jsou přivázaní u kůlu v aréně Kopulacea, kam právě nějaký parchant pustil hladové lenkaty. Nevadí, dobře věděl, co teď potřebují.

Ze spodní police vzal obrovský šejkr, nalil do něj pečlivě odměřené dávky jednotlivých ingrediencí, zatřásl jím tak energicky, jak mu to bolest hlavy dovolovala, a výslednou bahnitou tekutinu rozlil do tří koktejlových sklenic a čistého popelníku.

"Tak, přátelé," řekl. "Tohle je náplast na všechny rány a bolístky. Poslužte si."

Ostatní se kolem něj shromáždili s nadšením podobným tomu, se kterým orčí děti přistupující ke každoroční koupeli. Tarl jim přisunul odlívky, popelník postavil na zem před Koťátku a pozvedl svou sklenici do výše.

"Sbohem smutku, sbohem starosti, sbohem večere a šup tam s ní!" zadeklamoval slova starého orčího přípitku a vlil si obsah sklenice do hrdla. Ostatní váhavě následovali jeho příkladu.

Několik vteřin se nedělo vůbec nic. (Jak později poznamenala Tyson, bezpochyby proto, že koktejl přetížil jejich chuťové buňky dřív, než stačili zaregistrovat, jak chutná.) Pak Ronan zalapal po dechu (Tarl by přísahal, že cítil, jak

kolem něj proletěl závan horkého vzduchu) a začal zuřivě kašlat. Tyson by ho bouchla do zad, jenomže neviděla, kde je má, protože se jí úplně rozostřil zrak a mimo to měla dost vlastních starostí s tím, že jí někdo v hrdle rozdělal oheň - nebo jí to tak alespoň připadalo. Výsledný pocit byl jako napít se roztaveného olova, zatímco vás někdo buší zezadu do hlavy perlíkem.

"Klat, Tarle!" zasípal po chvíli. "Co je to, k čertu, za nápoj?"

"Pěkný lomcovák, co?" rozzářil se Tarl, který už se zase zabýval šejkrem. "Naučil jsem se ho míchat, když jsem pracoval v Modrém balrogo. Říká se mu Zvedák mrtvých. Základ je cydorské brandy. Tu zvláštní příchut' to má po Bamuské hořké. Šampaňské Trol Roger tomu dodává jiskru a Savo to správně zakulacuje... Orci se tím napravují, když mají depku nebo kocovinu."

Tyson se mu zrovna chystala říct, že v tom případě by brala raději tu depku a kocovinu, když si ke svému nemalému překvapení všimla, že se skutečně cítí o hodně lépe. Bušení perlíku ustalo, pálení v hrdle jakbysmet a zůstal jen příjemný, hřejivý pocit v žaludku, jako by se jí tam uhnízdil malý, ale spokojený dráček. Koutkem oka se podívala po Ronanovi, který měl ve tváři pořád ještě překvapený výraz bojovníka, jenž zjistil, že ho něco napadlo zevnitř, ale postupně se uvolňoval a napětí z něj padalo takřka hmatatelně. Nakonec se mu koutky úst roztáhly v širokém úsměvu a spokojeně si povzdchl.

"To tedy bylo o fous," řekl.

Tyson přikývla a natáhla ruku, aby ho podrbala na temeni. "Takovou bestii jsem ještě neviděla," řekla. "Odkud myslíš, že sem přišla?"

"To nevím," zamumlal Ronan a potřásl hlavou.

"Já ano," vložil se do hovoru Tarl, zatímco lil do jejich prázdných koktejlových sklenic z šejkru něco zeleného a lepkavého. "Guebral říkala, že správná rada Orkmorské mečířské zase začala zkoušet svoje staré triky." Vlíl posledních pár kapek z šejkru do své sklenice a podíval se na Tyson. "Říkala jsi, že máš dojem, jako by ta bestie šla vyloženě po Ronanovi. V tom případě to museli být oni - kdo jiný by na něj posílal takovou prvotřídní, supervýkonnou zabíjačkou mašinu? Nebýt Ronana, vládli by teď půlce Středosvěta. Něco takového jsme měli čekat už dávno. No přece jste nečekali, že mu pošlou bonboniéru a pozvánku na čaj, že?"

Tyson přikývla. "Dává to smysl," zamumlala. "Budeme s těmi páprdy muset něco udělat a pokud možno rychle."

"To si piš!" přisvědčil Ronan. Zvedl sklenici a podezíravě si prohlédl nový koktejl. Vycházel z něj slabý proužek smaragdově zeleného dýmu a vypadal asi stejně neškodně jako strychnin. Na druhé straně, po tom, co právě prožili, je žádný z Tarlových výtvorů nemohl příliš vyvést z míry, takže jen zavřel oči a vypil obsah sklenice na ex. Ke svému překvapení zjistil, že se k jeho útrobám chová mnohem šetrněji než předchozí směs, a ulehčeně si oddechl.

"A co tedy podniknete?" zeptal se Tarl přes rameno. Už dopil druhý koktejl a právě pracoval na třetím: zuřivě sekal směs ovoce, kterou našel v drčeném ledu pod pultem.

"To je jasné. Zabijeme je. Jenom ještě nevím, jak to uděláme."

"Tarl by jim mohl namíchat pár koktejlů," navrhl oslík. Ležel natažený na podlaze, popelníček mezi předními nohama.

"Podle mě bychom se měli vrátit do Welbugu," řekla Tyson. "Potřebujeme si promluvit s Antraxem. Býval na výplatní pásce Orkmorské mečířské a je to ten nejmocnější mág, se kterým jsem se kdy setkala. Jestli někdo ví, jak se jim dostat na kůži, pak je to on."

"Dobrý nápad. Můžeme vyrazit zítra za úsvitu. A když pak-" Ronan náhle zmlkl; v žaludku mu vybuchla menší sopka. Několik vteřin měl pocit, že se mu v břiše převaluje žhavá láva, a nijak by ho nepřekvapilo, kdyby mu z úst začal unikat kouř. Soudě podle překvapeného výrazu v Tysonině obličeji a podle toho, jak se jí oči přestěhovaly skoro až na čelo, zažívala velice podobný pocit.

"Skvělý, co?" zašklebil se Tarl. "Objevil jsem ho u Šnapsové Sue na Vendaiském bulváru. Tam mu říkali Odložená akce."

"Příhodné jméno. Vlastně říká všechno," vydechl konečně Ronan. Nasál vzduch do plic, které momentálně vstoupily do stávky, a s obavami pozoroval, jak Tarl leje z velkého skleněného džbánu další koktejl. Byl hnědožlutý a plavaly v něm malé kousky ovoce.

"Co je tohle?"

"Jmenuje se to Včerejší oběd. Vymyslel ho Joe Škorpion, hlavní barman v Žížárně v Goblinově. Whisky, arak, sodovka, ledová drť, tolik nejrůznějšího ovoce, kolik seženete, a panák Žluté brannadiny navrch. Chutná o hodně líp, než vypadá."

"To by měl," zamumlala Tyson a hodila po Ronanovi pohled typu 'do čeho jsme se to, k čertu, zase nechali uvrtat'. Pak si oba vzali sklenice a opatrně usrkli směs uvnitř, ale k jejich naprostému překvapení to bylo chladivé, osvěžující a naprosto lahodné.

"Klat! Ty se vážně vyznáš," prohlásil Ronan. "Tohle je dobré!"

"Držte se mě a ještě se lecčemu přiučíte," rozjasnil se Tarl.

"Slyšeli jsme," opáčila Tyson. "Kot'átko povídal, že vyrazit si s tebou na flám je vážně škola."

"Jo," vložil se do hovoru oslík. "Každý, kdo to zkusí, skončí se třemi Z. Jako zhuřlákovaný zvracející ztroskotanec."

Tarl se jen usmál a obrátil se ke sbírce lahví na policích za pultem.

"Jestli máme zítra odejít na další z těch vašich klatkých výprav," poznamenal, "je menší mejdan na rozloučenou rozhodně na místě. Ale, ale, copak to tady máme?"

Pomalu a velice opatrně vytáhl velkou láhev, které stála až úplně vzadu, a prohlédl šiji s uctivým výrazem vznešeného elfa studujícího obrovský kus nejryzejšího bamuského zlata. Láhev byla těžká a průzračná a nebyla vyrobená ze skla, nýbrž z broušeného křemene. Kolem tlustého hrdla měla vybledlou nálepkou, na které byl nápis v ohyzdném orčím písmu. Uvnitř se líně přelévala tmavá, sirupovitá tekutina.

"Podívejte se na tohle!" zajásal nadšeně. "Láhev dvacetileté, v křišťálu dozrálé vlatzhkan gul! A je skoro plná!"

"Vlatzhkan co?"

"Gul. Vlatzhkan gul. V hrubém překladu je to něco jako ,ve vteřině sloupne výstelku žaludku'. Orkský likér, pálený z... ehm, raději vám nebudu říkat, z čeho se dělá, protože kdybyste to věděli, nedotkli byste se ho ani třicet stop dlouhou tyčí,* ale věřte mi, s tímhle se přiblížíte nebi nejvíc, jak to vůbec jde, aniž byste předtím museli zemřít."

Ronan se na láhev podíval s nedůvěrou. "Tím posledním jsi si absolutně jistý?" zeptal se.

"Stoprocentně. Ale zítra si nejspíš budeš přát, abych se spletl," odpověděl Tarl, pak sáhl do dlouhé úzké police nad barem a postavil na stůl tři malé, jemně broušené skleničky. "Už si ani nepamatuju, kdy jsem to pil naposled," pokračoval, zatímco do každé skleničky pečlivě odměřil trochu husté tekutiny. "Muselo to být U Ostnaté révy na Horní Flensinské v Orkvillu. Páni, tehdy jsem se ztřískal. Ještě teď mě fackuje hanba, když si na to vzpomenu. Načural jsem si do bot."

"Na tom není nic tak strašného. Když se chlap napije, obvykle mívá potíže s mřením."

"Ne, tys to nepochopil. Já jsem ty boty neměl na nohou. Zul jsem si je a postavil na polici nad barem." Tarl potřásl s nostalgickým úsměvem hlavou, pak se sklonil a nalil pár kapek orského likéru oslíkovi do popelníčku. Chvilí se zálibně díval, jak Koťátko chlemtá, pak se narovnal a pozvedl svou sklenku k připitku.

"Nagúl klaatu rikbal, jak říkají orci. Hodně přibližně to znamená něco jako ,ať nikdy nevystřízlívíme'."

Ronan a Tyson se chopili sklenic a zamyšleně se na sebe podívali.

"Poslyš," řekla Tyson. "Jsem pro něco si vypít a trochu se uvolnit, ale nebudeme to přehánět, dobře? Zítra vyrazíme časně a musíme být svěží. Souhlasíte?"

"Jasně," přisvědčil Tarl. Všichni tři se na sebe usmáli, přitukli si křišťálovými skleničkami a vypili jejich obsah na ex.

Byla to mimořádně mlčenlivá a nezdravě vyhlížející skupinka, která vyrazila příštího dne v jednu hodinu odpoledne na cestu. Vedl ji malý hnědý oslík, který nejistě vrávorál s ušima svěšenými dopředu, jak se nepříliš úspěšně snažil zabránit slunci, aby mu protivně nesvítilo do krví podlitých očí. Za ním šel Tarl, ve tváři bledý, roztřesený a s hlavou jako džber, což u něj ovšem byly pouze běžné symptomy počátku nového dne. Za ním se potácel Ronan s očima skoro zavřenými, jednu ruku křečovitě přitisknutou na čelo, v hlavě pracovní četou permoníků aspirujících na titul úderníků. Jeho černá pleť měla nezdravý sinalý odstín, a ačkoliv nebylo o nic větší vedro než obvykle, na tváři se mu perli pot. Průvod uzavírala Tyson, obličej popelavě šedý, vlasy mastné a přilepené k hlavě, žaludek na vodě. Vratce klopýtali po prašné cestě a v hlavách tří z nich pulzovala jediná myšlenka. Už nikdy... přísahám, už nikdy... Za zády měli márnici, která kdysi bývala hotelem plným užívajících si rekreatů, nekropoli zohavených, napuchlých těl sloužících jako připomínka divokosti a síly zmutované bestie známé pod jménem kobrat.

Časně večer následujícího dne honil asistent ředitele myš v živém plotě u bazénu, když ho zašustění křoví upozornilo na blížící se nebezpečí. Strnul, slechy se mu postavily, jantarově žluté perličky očí těkaly po okolí a srst na hřbetě se mu naježila. Několik okamžiků se krčil bez hnutí u země, pak výstražně zasyčel a vyběhl do koruny nejbližší palmy. Z bezpečné výšky nějakých padesáti stop pak sledoval, jak se z porostu vynořilo šest obrovských, chlupatých zabíjáků a vtrhlo předním vchodem do hotelu. Trpělivě čekal, a když se zase objevili, zavřel na ně kočičí výzvu, ale jen potichoučku, aby to nikdo neslyšel. Díval se, jak šest smrtících bestii prohledává okolí, pátrající po pachové stopě. Po chvíli se zdálo, že našli, co hledali, a vyrazili po prašné cestě vedoucí k horám. Když zmizeli z dohledu, zavřel ještě jednou, hlasitěji. Ale ještě mnoho hodin uplynulo, než se odvážil slézt z palmy a nervózně se projít po území, které teď bylo jen a jen jeho.

KAPITOLA 3.

Těžký byl v těch dnech život šaška, který vystupoval ve varietních klubech. Orčí pijácká doupata byla ze všeho nejhorší... Když jste byli skutečně dobří, nechali vás naživu. Ach, ano... Ale trpasličí noční kluby byly skoro stejně zlé. Abychom zvýšili pravděpodobnost, že vystoupení přežijeme ve zdraví, sdružovali jsme se tenkrát do skupin. Říkali jsme tomu krátké spojení...

- Smutný život Tarbuka Prastarého

Ale víte, kdo mi vážně leze na nervy? Já vám to povím. Nemrtví, ti mě tedy dokážou nakrknout. Pořád se jen tak šourají a kvílí a sténají... Trochu života do toho umírání, říkám jim! Taky mám přítele, Bill se jmenuje. Je bezhlavý rytíř a pořád si stěžuje, že ho odmítají felčari. Co se divíš, říkám mu. Jsou přece placení za hlavu! Jenže on si to strašně bere... V poslední době se dal na pití a je teď pořád sťatý."

Tarbuk Šašek se ze zvyku odmlčel a čekal, až se ozve smích, ale jak očekával, žádný se nedostavil. Ani zahihňání.

Nevzrušeně pokračoval dál:

"Jeho bratr Ralph je duch a má úplně opačný problém. Už byl na tuctech špiritistických seancí a to byste neřekli, jakou má smůlu - o špiritus na nich ani nezavadil. Taky mu nejde levitování. Uznejte, že to je hloupé, když se duch plazí po zemi... Tak jsem mu doporučil vlastenecké písničky - ty přece dokážou pozvednou ducha! Haha ha!"

Smál se, až se stěny jeskyně trpasličího nočního klubu Zlatá žíla třásly, a jedna řada zasmušilých trpaslíků po druhé mu odpovídala mrazivými pohledy. Někdo skoro vzadu zakašlal a ten zvuk v podzemní slují vyvolal ozvěnu, která ještě zdůraznila ticho. Tarbuk si uvědomil, že tuhle společnost nevzkřísí. Na druhé straně, nic jiného ani nečekal. V trpasličích klubech už vystupoval. Když jste se je snažili rozesmát, tvářili se, jako byste jim tahali zuby, ale platili královsky a komiky nezabíjeli.

"Vypadá to, že tady jste na podobné věci zvyklí. Ale víte, jak kostlivec pozná, že bude pršet? Cítí to v kostech... A

tuhle znáte? Přijde kostlivec do baru. Co si dáte? ptá se ho barman. Pintu piva a hadr..."

Znovu se odmíchl. Tohle byl jeden z jeho nejlepších vtipů a normálně by čekal alespoň nějakou odezvu, dokonce i od trpaslíků, ale opět narazil na stěnu ticha. Nervózně zašilhal přes světlo dvou pochodní, které čadivě hořely v železných koších po stranách kamenného pódia. Nějak měl pocit, že tentokrát to nebyla jeho chyba. Publikum jako by vůbec neposlouchalo, snad až na jednoho mladého trpaslíka v první řadě, který mu přímo visel na rtech a dělal si poznámky. V sále bylo několik set trpasličích vědců rozesazených kolem kulatého stolu, každý měl před sebou korbel napěněného rude-geistu, a okázale slavili den svého zakladatele, i když podle toho, kolik nefalšovaného veselí kolem sebe viděl, by spíše tipoval, že jde o funus. Také si všiml, že se trpaslíci postupně shlukli do dvou oddělených skupin a v přestávkách mezi pitím se na sebe mračí. Všechno to zkrátka vypadalo, že se schyluje k nepříjemnostem. Možná byl čas odsud co nejrychleji vypadnout.

"Tak dobře, lidi, byli jste skvělé publikum, ale už jste trpěli dost, takže je čas skončit. Děkuji vám za pozornost, loučí se s vámi Tarbuk Šašek, dobrou noc vespolek!"

Reágin se díval, jak se postarší komik šourá z jeviště, ale myšlenkami byl někde úplně jinde a z šaškovy rutiny nevnímal jediné slovo. Bezmyšlenkovitě začal tleskat a skupina kolem něj se přidala. Výsledný krátký a nikterak nadšený aplaus byl zřejmě tím nejlepším, který kdy Tarbuk dostal (a později se objevil v jeho politováníhodně nepřesné autobiografii jako bouřlivé ovace). Když potlesk skončil, Reágin se zadíval přes sál na nepřátelskou skupinu vědců semknutých kolem Meiózina a zamračil se.

Vědecký vedoucí si dělal velké starosti a nikoliv bezdůvodně. Od poslední nepříjemné návštěvy v genetickém oddělení před několika týdny začal naslouchat šuškáni, že ho jeho nadřízení sídlící v Toltecelu pod Zmrzlými horami daleko na severu miní uvolnit z funkce vedoucího výzkumu tady v Deforzhu a nahradit ho Meiózinem z genetického. Podle jiných fám měl Meiózin ještě větší ambice a poté, co získá Reáginův post, miní výzkumný ústav proměnit v nezávislý concern, své vlastní malé království. Ať už to byla pravda, nebo ne, celý vědecký štáb se rozdělil do dvou nepřátelských skupin, a pokud se Reágina týkalo, nejhorší na tom bylo, že jeho přívrženců v poslední době silně ubývalo v Meiózinův prospěch. Původně měl v ústavu výraznou většinu, ale teď se kolem jeho rivala shromáždilo skoro stejné množství trpaslíků, kteří nyní seděli u stolu na druhé straně místnosti a zasmušile lemtali pivo.

Reágin je začal nenápadně počítat. Kromě Meiózinova bratra Mitózina se všichni trpasličí vědci shromáždili zde ve Zlaté žile, aby oslavili výročí založení jejich výzkumného střediska Kelvinem, synem Ketina a otcem vědy zvané praeci-pitinfelicitologie. Teď, když ten příšerný komediant skončil, se šum konverzace ozýval plnou silou, trpaslíci přecházeli mezi stoly, objednávali si pití u dlouhého baru v zadní části jeskyně nebo jen tak klábosili s přáteli a kolegy. To všechno počítání značně ztěžovalo, ale Reágin si byl i tak docela jistý, že počítal přesně a výsledek byl mimořádně deprimující. Vypadalo to, že vede už jen o čtyři. Když připočítá Mitózina, o tři. Pokud od něj odejdou jen dva stoupenci, ztratí většinu, a až Meiózin zpochybní jeho vedoucí pozici - což mu zákony umožňovaly - stane se novým vědeckým vedoucím on.

Reágin sevřel korbel s pivem tak silně, že by z něj vymačkal život, kdyby to šlo, a posupně se zahleděl na svého rivala. Meiózin, jako by to cítil, vzhledl a jejich pohledy se zkřížily.

Okamžik na něj genetik hleděl naprosto bez výrazu a pak se mu na rtech objevil lehký úsměv. Vstal, uklonil se Reáginovi tak ironicky hluboce a upřímně, že mu tím úplně sebral vítr z plachet, pak se otočil a vyšel z jeskyně. Nával zlosti přinutil Reágina vyskočit na nohy. Z korbele mu přitom vyšplíchlo pivo na kamenný stůl, ale trpaslík zaslepený hněvem si toho ani nevšiml. Jak se k němu Meiózin opožuje takhle chovat? Jak se OPOVAŽUJE? Reágin byl stále vědecký vedoucí a u brady Palinovy, také jím zůstane! Půjde za Meiózinem a postaví se mu, donutí ho, aby jej otevřeně vyzval, místo aby proti němu kul za jeho zády pikle. K volbě musí dojít ještě dnes v noci! Jeho rozhodnost mu zajistí, že ho alespoň současní přívrženci neopustí, a když zvítězí, Meiózin se bude muset na mnoho měsíců stáhnout. To ho naučí!

Reágin třásl korbelem o stůl a rázným krokem se vydal za Meiózinem. Venku na chodbě ho nikde neviděl, ale Reáginovi bylo jasné, že šel do svého milovaného genetického oddělení, a proto rovnou zamířil ke schodišti vedoucímu dolů k laboratořím. Cestou potkával jiné trpaslíky, kteří tady pracovali - nevědce, zástupce nižších kast, kteří se mu hluboce klaněli - ale ve svém spěchu je ignoroval.

Když dorazil do hlavní chodby, prošel kolem hladkých sloupů z černého kamene, které ji lemovaly po stranách a podepíraly strop vysoko nad jeho hlavou. Na severním konci chodba končila širokým, značně sešlapaným mramorovým schodištěm vedoucím pod zdobenou klenbou dolů do výzkumného podlaží vytesaného přímo do skalního podloží hor. Každých pár kroků tu visely v železných kruzích na hladké stěně planoucí pochodně, které mu čadivě svítily na cestu. Tady už nikoho nepotkal a jeho osamělé kroky se tu rozléhaly skoro děsivě.

Když sešel ze schodů, ocitl se v přednáškové aule, velké jeskyni s vysokým stropem vybavené řadami lavic a židlí. Klenuté průchody po obou stranách vedly do starších oddělení: alchymie, fyzika a stroje a vynálezy byly vlevo, zatímco nekromancie, medikamenty a biologie vpravo. Přímě před ním se otevírala chodba vedoucí k nejnovějšímu oddělení, sekci genetiky.

Vědecký vedoucí pokračoval s rozčileným mumláním dál, až dorazil k silným kovovým dveřím, které byly jediným průchodem do oddělení. Odemkl je, prošel jimi a jal se ve ztemnělých, ztichlých laboratořích hledat oba bratry - byly však prázdné.

Když přišel k prvním kovovým dveřím ubikací zvířat, polekaně zjistil, že zeji dokořán. Ubikace byla opuštěná stejně jako laboratoře, její kamenné zdi a podlaha byly vydrhnuty do čista. Reágin si teprve nyní uvědomil, že neslyší obvyklou kakofonii zvířecích skřeků ani necití odporný smrad jejich exkrementů; ticho rušily jen jeho kroky a slabý pach lpěl na stěnách jako blednoucí vzpomínka.

Šel dál postupně se svažující chodbou, ale i ostatní ubikace byly prázdné, všechny místnosti byly vyklizené. Nebýt

prskajících pochodní zasazených v otvorech vytesaných do stěn, přísahal by, že celé oddělení bylo vyklizeno a opuštěno už před několika týdny.

Reágin se cítil zmatený a jistým zvláštním způsobem i zrazený: Mitózin a Meiózin přece nemohli jen tak ukončit výzkum. Ale nemohli se ani přestěhovat do jiných prostor, ne bez jeho vědomí. Nebo ano? Co se to tady dělo?

Náhle byl jeho zmatek nahrazen naprosto konkrétním pocitem, že se děje něco velice nepříjemného. Když došel k posledním kovovým dveřím po levé straně, rozběhl se a zastavil se až před šestí palci tlustými dveřmi vpravo - těmi, které vedly do starého výběhu kobratů. Dveře byly otevřené stejně jako ostatní a ubikace byla vyklizená.

Otočil se na patě, přistoupil k malým dvířkům v protější stěně, které vedly do Meiózinovy soukromé kanceláře a otevřel je - i tato místnost však zcela prázdnou. Nezůstal v ní ani kousek nábytku, ani list papíru. Byla to jen holá čtvercová jeskyně vytesaná do živé skály a pouze několik stop v prachu na podlaze prozrazovalo, že tady někdo nedávno byl. Reágin zmateně zavrtěl hlavou a náhle strnul, s hlavou stále nakloněnou na jednu stranu. Slyšel vzdálené rytmické hučení, hluboký, stěží postihnutelný zvuk, který spíš cítil, než slyšel. Zdálo se, že vychází ze zdi vpravo, a tak přitiskl ucho k jejímu hladkému, studenému povrchu a zatajil dech. Nyní to slyšel lépe, pulzující, cyklický zvuk, skoro jako by ve skále byla uvězněna nějaká gigantická včela. A jak tak fascinovaně poslouchal s levým uchem přitisknutým na zeď a pohledem bezděčně upřeným k otevřeným dveřím, všiml si, že jedna z pochodní umístěná u protějšího vchodu vrhá na stěnu chodby stín. Byla to tenká, svislá čára, příliš rovná na trhlínu ve skále. Reágin se narovnal a vyšel z kanceláře, aby se na to podíval zblízka.

Ke svému naprostému úžasu zjistil, že hledí na obrys dveří. Byla to jen tenoučká spára, při zběžném pohledu neviditelná. Samozřejmě - když tady byl minule, žádných dveří si nevšiml.

Ale co tady dělaly? Reágin viděl plány jeskynního komplexu po vyhloubení genetického oddělení a za touto zdí už žádné další místnosti nebyly. Jistě, pod horou bylo mnoho přirozených, dosud neprobádaných jeskyň a chodeb, ale do těch nikdo nesměl vstoupit bez souhlasu nebo vědomí vědeckého vedoucího. Nebo ano?

Zvědavě natáhl ruku a dveře se pod jejím tlakem hladce odsunuly. Přestože byly vyrobeny ze solidního kamene a byly dobrou stopu silné, byly na skrytých čepích tak dobře vyvážené, že se s nimi dalo pohybovat naprosto bez námahy. Za nimi byla chodba dlouhá nějakých šedesát stop, s dřevěnými dveřmi po obou stranách a solidními kovovými na konci. Na zdech nebyly žádné pochodně ani svíce, ale samotná skála tu vyzařovala slabé namodralé světlo, které všemu dodávalo lehce kovový vzhled.

Reágin, napůl přesvědčený, že sní, nervózně vykročil vpřed. První dveře vpravo byly pootevřené a za nimi se nacházela další opuštěná laboratoř, ale tahle byla plná nového lesklého zařízení. Mramorové pracovní stoly byly pokryté bublajícími skleněnými křivkami a retortami, kolem se povalovaly hustě popsané papíry a otevřené notesy. Výlevka byla plná špinavých Petriho misek a zkumavek a ve vzduchu visel těžký, nahořklý pach čpavku typický pro všechny laboratoře.

Dveře na druhé straně chodby byly naopak zavřené. Reágin vzal za kliku a zaposlouchal se. Hučení tady bylo mnohem silnější a zdálo se, že vychází zpoza dveří. Na okamžik zaváhal, pak se zhluboka nadechl a dveře otevřel.

Skoro veškeré místo uvnitř místnosti zabíral jediný obrovský stroj na kamenném podstavci. Hlasitě hučel a ocelová hřídel, která z něj vedla do otvoru v zadní stěně, se matně leskla, jak se otáčela takovou rychlostí, že ji oko skoro nebylo s to postřehnout. Ke kovovým pásům na horní části stroje byly připevněny dva měděné dráty silné skoro jako trpasličí ruka; směrem ke stropu se stáčely do oblouku a mizely v průchodech vytesaných ve zdi vpravo.

Celá ta věc vypadala jako zvětšená verze stroje, který před několika lety postavil a předvedl Elektřin z fyzikálního oddělení. Ačkoliv nebyla delší než trpasličí předloktí, dokázala ta mašinka vyprodukovat pozoruhodné množství tajemné síly, kterou Elektřin poněkud marnivě pojmenoval elektřina. Udělali s ní několik menších pokusů a zjistili, že když se strojek připojí pomocí drátů k orkovi a zatočí se klikou, orkovi se postaví vlasy na hlavě, začne divoce poskakovat a ječet bolestí. Když se klikou točilo opravdu rychle, začalo se ozývat praskání, ve vzduchu bylo cítit pálení se maso, ork ječet ještě hlasitěji a kouřilo se mu z uší. To všechno vypadalo dost nebezpečně, a proto Reágin další experimenty zakázal. Když se teď díval na stroj před sebou, bál se domyslet, jakou škodu by mohl napáchat.

Chvilí si jej prohlížel a musel si přiznat, že na něj udělal dojem. Vzduch v místnosti byl lehce zaměšený a Reágin cítil zvláštní mravenčení. Náhle se zachvěl, vyběhl na chodbu a prudce za sebou zabouchl dveře. Třásl se rozčilením i vztekem. Mitózin s Meiózinem na tomhle museli tajně pracovat celé roky! Tyhle nové prostory genetického oddělení nemohli vybudovat bez vědomí a pomoci celé skupiny. Jak se mohli odvážit takto podkopávat jeho autoritu? No, je čas jim to zarazit, a hned! Jen počkejte, až vás dostanu do rukou!

Rozrušený na nejvyšší míru vykročil Reágin chodbou, aby vyhledal oba objekty svého hněvu. Zacloumal klikou dveří vlevo, ale zjistil, že jsou zamčené, a tak do nich několikrát vztekle kopl a vyzkoušel protější dveře. Ty se otevřely a on zjistil, že se dívá do jasně osvětlené a klinicky čisté laboratoře. Stejně jako v té první, ani v ní nikdo nebyl, ale místo pracovních stolků se zkumavkami a retortami tady byly lesklé kovové pitevní stoly, velká koryta z bílého mramoru a police s řeznými nástroji, které se blýskaly ve světle: nože, skalpely, pilky, třepány a sekáčky, stejně jako jiné, podivnější instrumenty, o jejichž účelu se Reágin mohl pouze dohadovat. Ve vzduchu se vznášel silný pach formaldehydu skoro překrývající jiný, podivně nasládlý odér, který zpočátku nedovedl pojmenovat. Pak ale jeho pohled upoutal nástroj ležící na okraji koryta u dveří. Měl velice štíhlou, břitvově ostrou čepel dlouhou jen asi palec, umístěnou na konci mnohem delší tyčkovité rukojeti, a vypadal, jako by byl určen k strkání do něčeho... A pak si Reágin vzpomněl, odkud ten zvláštní zápach znal. Byl to pach čerstvě prolité krve.

Reágin spěšně vycouval z místnosti a zabouchl za sebou dveře. Pak stál nehybně na chodbě, tiskl kliku a čekal, až se jeho dech trochu uklidní, oči křečovitě zavřené. Co se tady dělo? Potřásl hlavou, otočil se a rychlým krokem došel na konec chodby. Poslední dvojice dřevěné dveře byly zamčené, ale když odsunul závoru na dveřích z černěného železa, které chodbu uzavíraly, snadno je otevřel. Chodba za nimi pokračovala asi deset stop a tam končila stejnými dveřmi.

Když položil ruku na jejich závoru, ty za jeho zády se prudce zavřely. Zazvonilo to, jako když trpasličí sekera narazí do orčí helmy. Reágin sebou trhl a zamračeně se na ně zadíval, pak ale odsunul závoru, otevřel druhé dveře a prošel jimi. Pohled, který se mu naskytl, jej dokonale ochromil, takže si ani nevšiml, že se za ním druhé dveře rovněž zabouchly. Stál ve velké podzemní jeskyni, ale podle toho, co viděl, mohl být docela dobře i venku pod širým nebem. Strop jeskyně byl kdesi vysoko nad jeho hlavou a zakrývala jej oslnivá záře vycházející z jediného zdroje - vypadalo to skoro jako slunce za mračného letního dne. Stál na měkké, svěží trávě a možná padesát kroků před ním začínal les stromů a keřů, který se táhl od jedné stěny sluje k druhé. V jeho větvích zpívali ptáci, lině tu bzučel hmyz, ve vzduchu poletovali motýli a někde nedaleko bublal potůček.

Reágin, který stále ještě nedokázal uvěřit vlastním očím, pomalu vykročil vpřed po podzemním pažitu, pak se sehnul, utrl několik travin, rozemnul je mezi prsty a přičichl k nim. Nebyl to žádný přelud: cítil to a rozdrčený lístek mu na prstech zanechal zelenou chlorofylovou šmouhu. Pak něco vyskočilo z trávy vlevo od něj, proběhlo mu to mezi nohama tak rychle, že sotva stačil zachytit jeho rychlý pohyb, a zmizelo to v houští vpravo od něj. V příštím okamžiku po tom zbyl jen zvířený prach. Reágin poděšeně uskočil a za jeho zády se ozval podivný, odtělesněný smích. Prudce se otočil a zjistil, že ho z bezpečí malé pozorovatelné vyhloubené ve skalní stěně vpravo ode dveří pobaveně pozorují Mitózin a Meiózin. Od vnitřní jeskyně je oddělovala tabule silného skla a Meiózinův smích vycházel poněkud zkresleně z malé mluvící trubice, která trčela ze stěny dobrých šest stop nad oknem.

"Našich kavouků se bát nemusíš," zahřimal kovové Meiózinův hlas. "Ti ti neublíží."

"Čeho?"

"Našich kavouků. To byl jeden z našich dřívějších neúspěchů. Divoká brannanská nelétavá kachna s pavoučími geny."

Další malá raketa prosvístěla kolem Reágina, který polekaně uskočil stranou. Tentokrát ještě stačil zahlédnout něco opeřeného a bylo to pryč.

"Proč to byl neúspěch?" zeptal se.

"Přece víš, že divoké nelétavé kachny jsou z gurmánského hlediska poněkud problematické. Jejich stehýnka jsou skvělá, ale prsíčka poněkud tuhá a šlachovitá. Proto jsme vyšlechtili kachnu s osmi nohama a čekali jsme, že na tom vyděláme jmění."

"Co se nepovedlo? Nechutnala dobře?"

"To nevíme," odpověděl Meiózin a zamračil se. "Zatím jsme ještě žádnou nechytli."

Náhle upadl do mlčení; zamyšleně hleděl přes tlusté sklo na Reágina a hladil si vousy. Vědecký vedoucí mu pohled oplácel a snažil se trochu sebrat. Věděl, že by měl oba bratry vyslechnout ohledně všech těch tajných zařízení, že by měl upevnit svou pozici vedoucího a žádat vysvětlení od obou trpaslíků, kteří koneckonců byli jeho podřízení, ale byl příliš otřesen tím, co viděl, než aby dokázal chladně uvažovat. Navíc se cítil podivně zranitelný. Mitózin a Meiózin jej pozorovali se živým zájmem, skoro jako nějaký exemplář ve sklenici...

Reágin se zachvěl. Ta analogie byla na jeho vkus až příliš přesná. Bratři nevytvořili tuhle podzemní přírodní rezervaci, jen aby získali hezké místo na pikniky. To celé byl nějaký velký experiment a on se ocitl přímo v něm. Nervózně se ohlédl k lesu za svými zády. Soudě podle zvuků vycházejících z porostu byl plný animálního života. Kdo ví, jaké příšery ti genetici stvořili? A co když tady volně pobíhali kobraty?

Náhle ucítil, jak se ho zmocňuje panika, která jej hrozila úplně ovládnout. Otočil se a rozběhl se ke dveřím, ale zjistil, že z této strany nebyla na jejich hladkém kovovém povrchu žádná klika ani madlo. Byly spolehlivě zavřené a on byl stejně spolehlivě v pasti. Nyní pochopil, že ho sem Meiózin zavedl schválně a nechal tajné dveře pootevřené, aby je Reágin našel. Chtěli, aby sem přišel, a určitě ne proto, aby mu ukázali pár stromů. Byl v nebezpečí a měl by odsud vypadnout - a pokud možno velice rychle!

Horečně se rozhlédl, pátraje po jiném východu. Z této strany se nedalo do pozorovací místnosti nijak dostat a neviděl ani druhé dveře, zato však spatřil úzkou dřevěnou lávku přes potok vpravo a za ní cestičku vedoucí do lesa.

Odhodlaně vyrazil tím směrem a přitom si uvědomoval dva páry očí, které se mu upíraly do zad. Měl co dělat, aby potlačil touhu dát se na zděšený a zcela nedůstojný útěk.

"Promiň mi mou nezdvořilost," ozval se Meiózinův hlas z mluvící trubice. "Prosím, dovol abych ti představil Vivárium, zcela kontrolované životní prostředí sestavené genetickým oddělením - bez tvého vědomí a souhlasu, jak se obávám - ke sledování námi vyšlechtěných tvorů a jejich chování vůči sobě navzájem i vůči endemickým formám života, jako jsi například ty."

Reágin, který jej okázale ignoroval, došel k lávce a zastavil se. Samozřejmě! Potok přece musel z jeskyně někam vytékat! Možná bude otvor dost velký, aby se jím protáhl i lehce obtloustlý vědec. Otočil se, aby se vydal po proudu, ale vzápětí strnul, když z podrostu vylezlo malé a mimořádně chlupaté zvíře, poskočilo na místě a rozběhlo se přímo k němu. Vypadalo nejspíš jako králík, který se už hodně dlouho neobtěžoval zaskočit k holíči.

"A tady máme jeden z našich úspěchů," zahřimal Meiózin. "Nazvali jsme ho králion."

Reágin potlačil nutkání otočit se a udělat směrem k pozorovatelně obscénní gesto; místo toho se sehnul a natáhl k malému zvířátku ruku. To se zastavilo a upřelo na něj svoje temné, důvěřivé oči, delikátně zahýbalo čumáčkem a zrovna natahovalo krk, aby očichalo Reáginovy prsty, když tu si vědec všiml obrovského stínu, který se nad ním výhrůžně tyčil. Otočil se a divže neomdlel hrůzou při pohledu na mohutnou plazi bestii, která vyšla z lesa a mířila přímo k němu. Ještěr, který se pohyboval po zadních nohách, byl skoro dvakrát větší než on. Pod jeho lysou šedou kůží se napínaly mocné svaly a po hřbetě se mu od temene hlavy až ke špičce ocasu táhl zubatý hřeben. Malá černá očka hleděla na Reágina nad obrovskou tlamou plnou hroživě ostrých, dozadu zahnutých zubů a jeho zakrnělé přední pracky zakončené špičatými drápy se nedočkavě napřahovaly. Vypadal jako obrovská ještěrka, která si už hodně dlouho nehlídala váhu.

Reáginova ústa se pohybovala, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Chtěl utíkat, ale měl pocit, že nemá svaly ani vzduch v plicích. Nohy se mu třáslly, jako by se pod ním měly každou chvíli podlomit, a ochromeně zíral na dýkovité zuby lesknoucí se jen kousek před jeho obličejem. Cítil, jak mu napůl strávené pivo stoupá zpátky do krku.

Stvůra si odfrkla, až Reágin ovanul její horký dech. Když se její obrovská tlama otevřela, zavřel odevzdaně oči. Vzápětí ho skoro porazil dlouhý lepkavý jazyk, který mu olízl obličej. Trpaslík vytřeštil na obludu, která si jej prohlížela skoro zamilovaně, oči. Ještě natáhl krk a naklonil hlavu na stranu, což se dalo těžko vyložit jinak, než že si přeje, aby ji podrbal pod bradou. Z mluvící trubice se ozval kovově zbarvený smích.

"Bojím se, že to je další z našich neúspěchů," zahřímal Meiózin. "Giguana. Když jsme ji šlechtili, doufali jsme, že získáme ještě strašnějšího predátora, než jsou kobrati. Bohužel se z nějakého důvodu chce s lidmi mazlit. Bylo to pro nás velké zklamání."

Reágin nevěřícně zíral na giguanu, pak váhavě natáhl ruku a začal ji hladit po drsné, suché kůži na krku. Obrovský plaz slastně přivřel oči a začal burácivě příst. A právě v tom okamžiku králion u Reáginových nohou natáhl krk, otevřel tlamičku a zaťal mu párek drobných, ale velice ostrých zubů do lýtky.

"Au!" vykřikl Reágin, který něco takového rozhodně nečekal. Když se ale o několik vteřin později původní lehké kousnutí změnilo v příšernou, rezavou bolest, jako kdyby mu někdo do nohy pumpoval roztavený kov, začal hlasitě ječet.

"Varoval jsem tě, že králion byl jedním z našich úspěchů," poznamenal Meiózin z bezpečí pozorovatelny. "Králík s trochou škorpiona, smrtelně jedovatý k tomu. Dovedu si představit, že je to nanejvýš nepříjemný způsob, jak zemřít."

"Strašný," přisvědčil Mitózin. "Opravdu strašný."

Oba genetici několik minut se zájmem sledovali, jak Reágin umírá, a pak, když sebou zmítající se tělo vědeckého vedoucího naposledy křečovitě zaškubalo a jeho bolestný křik ustal, Meiózin se obrátil k bratrovi.

"Pověz ostatním vědcům, že našeho milovaného vedoucího potkala nehoda," řekl. "Nového vedoucího si musí zvolit okamžitě."

Otočil se zpátky k oknu a díval se, jak se kolem mrtvého vědce shromáždila malá skupinka geneticky pozměněných tvorů a trhá jeho tělo na krvavé kusy. Mitózin vedle něj se zašklebil.

"A když si zvolí tebe?" zeptal se.

"Pak se můžeme pustit do práce naplno. Pověz našim stoupencům, že jsme už skoro připraveni na první nájezd. Je třeba zjistit, co vlastně naše stvoření umí."

Ve schůzovní místnosti správní budovy Orkmorské mečířské společnosti v Gedu se poprvé po několika týdnech sešla rada. Její předseda Garsa seděl v čele stolu a prohlížel si ostatních pět mužů, kteří mu byli tak blízcí, jak jen to svým přátelům dovoľoval. Když u něj před nějakými čtyřiceti lety začínali, byli hubení a věčně hladoví, ale čas se k nim nezachoval šetrně. Garsa se udržoval v kondici: pravidelně trénoval s Bowneddem a jeho svaly byly stále pružné. Zato ostatní!

Po jeho levici seděli Kaglav a Gahvanser, tmavovlasí Jižané z Iduinu. Kaglav byl vždycky otlý, ale nyní ho Gahvanser objemem panděra překonal. Jejich vlasy, vždy rovné a lesklé, začaly v poslední době prokvétat stříbrem, a Kaglav už potřeboval ostříhat. Oba měli kulatoučké obličejí a Gahvanser si vypěstoval tolik podbradků, že si nechal narůst plnovous, aby je alespoň trochu zamaskoval.

Naproti nim seděli Missek a Mellial, dva bratři. Pocházeli z Baq d'Oru, a když se s nimi seznámil, byli hrdými majiteli hustých světlých hřív. Nyní byli až na trochu bílého chmýří za ušima úplně lysí a také značně ztloustli. Mellial dokonce natolik, že potřeboval speciálně posílené křeslo. Při sebemenší námaze funěl a lapal po dechu. Ani on, ani jeho bratr si nikdy nezvykli na jižní teplo a jejich šaty byly pořád propocené a zmačkané.

Na druhém konci oválného stolu, naproti Garsovi, seděl místopředseda Grole. Byl to malý, obtloustlý muž s drobnými prasečima očičkami a uslintanými ústy, které měl neustále otevřené. I on byl skoro plešatý, ale snažil se to zamaskovat tím, že si vlasy vzadu a po stranách hlavy nechával narůst hodně dlouhé a pak si je s pomocí hřebenu pečlivě rozmísťoval po růžovoučké lebce. Po všechny ty roky byl Garsovou pravou rukou, ale před několika týdny se úplně změnil - to když čarodějka Šikara odhalila v jeho mozku chlípné myšlenky a potrestala ho za ně osklivým mentálním mučením. Od té doby byl úplně bez jiskry.

Garsa přelétl pohledem ostatních pět mužů. Za ta léta je znal dobře. Věděl, co mají rádi, a co se jim nelíbí, čeho se bojí, co jim dělá starosti, znal i jejich neřesti. O Missekovi a Mellialovi věděl, že jsou závislí na jakési vzácné droze, a znal i Grolovy neobvyklé sexuální záliby. Věděl, že se Kaglav rád nechává mučit svou o mnoho let mladší milenkou, i o tom, že Gahvanser podplácí některé chudší a méně úspěšné gladiátory, aby je mohl mučit. Dokázal číst v jejich hlavách skoro jako ve své vlastní a z jejich zkroušených výrazů poznal, že si teď všichni myslí totéž: Vypadá to, že nastal ten správný čas začít panikařit...

"Pánové," začal. "Vítejte zpátky. Řekl bych, že máte pocit, že jsme se chovali poněkud ztřeštěně, když jsme utekli. Ale ujišťuji vás, že náš odhad situace byl naprosto správný."

Odmlčel se, když se dveře místnosti otevřely a dovnitř vešla vyzáblá stará babice v černém. Ostatní členové rady ji ignorovali a ona s brčením a pokašláváním zamířila ke kotli, který už bublal v krbu v koutě.

"Kdyby na nás Ronan a jeho přítelkyně Tyson zaútočili okamžitě," pokračoval Garsa, "byli bychom ve vážném nebezpečí. Tehdy měli celé vojsko a pomáhali jim mocní mágové. Nicméně dali přednost příjemnostem perpleckého pobřeží a jejich spojenci se mezitím rozptýlili. Brzy však zase začnou myslet na pomstu. A my jsme zranitelní..."

Garsa vstal a vytáhl zpod stolu dřevěnou bednu.

"V uplynulých týdnech," pokračoval, "jsem nezaháležel. Kontaktoval jsem dvě různé organizace. Jednou z nich je cech vrahů. Tou druhou je kmen trpaslíků, kteří žijí daleko na severu. Už nějakou dobu se zajímám o vědecký výzkum. Ti

trpaslíci dosáhli fascinujícího pokroku v nové vědě zvané genetika a stvořili jisté pozoruhodné tvory. Dovolte, abych vám ukázal oči a uši jednoho z jejich vědců..."

Zatímco mluvil, nasadil si pár silných kožených rukavic. Nyní otevřel dřevěnou bednu a místnost okamžitě zamořil odporný pach hnijícího masa. Ostatních pět mužů se snažilo potlačit zvracení, když Garsa sáhl do bedny a s výrazem znechucení ve tváři z ní vytáhl uťatou hlavu trpaslíka. Byla zkrvavená a bez očí, část masa z ní byla ohryzána a lebka byla na temeni roztržštěná takovou silou, že z ní vyhézl mozek.

Podal ji čarodějnici, která potěšeně zakvokala, pozvedla ji do výše, mumlavě pronesla slovo moci a hodila ji do kotle. Z bublající hladiny vyšlehl plamen, prohnul se do oblouku a dopadl na bílou stěnu naproti. V místnosti se setmělo, zatímco stěna oranžově zaplála a pak ožila: na jejím povrchu se objevily pohyblivé obrázky, záznamy věcí minulých tak realistický, až to vypadalo jako pohled skrz díru ve zdi do vedlejší místnosti.

Byla to vědecká laboratoř zjevně vystavěná v podzemní jeskyni. Pracovali v ní trpaslíci vědci a trolí technici a šest přihlížejících mužů slyšelo cinkot zkumavek a hluboké hučení.

"To je to poslední, co viděl Purin, někdejší majitel hlavy," vysvětlil Garsa. "Teď dávejte pozor."

Ve dveřích laboratoře se objevil mladý trpaslík, jeho tvář byla maska děsu.

"Kobratí utekli!" zaječel. Na okamžik to vypadalo, jako by ježibabí magie selhala a obraz znehybněl, ve skutečnosti však jen pracovníci laboratoře strnuli. Pak se ve dveřích objevila další postava, vysoká kočkovitá obluda porostlá hladkou tmavou srstí pohybující se po zadních. Pomalu otáčela hlavou ze strany na stranu, jak si prohlížela přítomné, a oči jí divoce plály. Potom otevřela tlamu a řady jejích ostrých zubů se zaleskly v zlověstném úšklebku.

"Ssss," zasyčela. "Jíídlo!"

Nakřčená, jakoby připravená ke skoku, popošla o několik kroků vpřed a ve dveřích za jejími zády se objevily další tři exempláře stejného druhu. Na několik vteřin všechny čtyři znehybněly, očima těkaly po místnosti, jako by si vybíraly cíl, ocase švihaly ze strany na stranu. Pak se v jediném okamžiku proměnily v rozmazané šmouhy, jak se začaly pohybovat příliš rychle, než aby se daly sledovat pouhým okem.

Když se první kobrat vrhl na Purina, pět členů správní rady sebou trhlo - vypadalo to, jako by vyskočil ze zdi přímo na ně. Obraz na okamžik potemněl, jak trpaslík reflexivně zavřel oči, a místností se rozlehlo vzteklé vrcení a křik bolesti. Pak musel Purin oči zase otevřít, protože se na stěně objevil rozšklebený obličej kobrata. Pracka s dlouhými drápy zvrátila trpaslíkovu hlavu dozadu a její strašlivé tesáky zaútočily mimo obraz na jeho odkryté hrdlo. Křik zesílil. Kousek dál viděli dalšího trpaslíka přitisknutého jiným kobratem k podlaze, jak bezmocně kope a mlátí rukama kolem sebe, zatímco stvůra se sklání k jeho břichu, rve ho na kusy a hladově se živí na jeho vnitřnostech. A potom křik ustal a obraz pohasl...

Ve schůzovní místnosti se znovu rozsvítilo světlo a Garsa se rozhlédl po pěti bledých, šokovaných obličejích.

Spokojeně se usmál.

"To je všechno, Cartland," řekl. Ježibaba zahuhňala něco nesrozumitelného a odšourala se z místnosti. Ostatních pět členů rady na něj mlčky hledělo, tváře lesklé potem.

"Toto, pánové," řekl slavnostně, "byli kobratí. Bezpochyby nejnebezpečnější stvůry, jaké jste kdy viděli. Rychlé, inteligentní a jedovaté. Existuje jich pouze sedm. Mám to potěšení vám oznámit, že všech sedm vlastním já."

Zaklonil se v křesle a spokojeně se usmál bouřlivě reakci, kterou svým prohlášením vyvolal.

"Ale... oni jsou nebezpeční! Neuvěřitelně nebezpeční!" vydechl Grole a ostatní se k němu sborově přidali.

"Samozřejmě že jsou nebezpeční," přisvědčil Garsa. "Ale nikoliv nám. Jsou geneticky naprogramováni, aby poslouchali toho, koho považují za svého pána. A jelikož jsem jejich bývalého pána, bezvýznamného a naprosto zbytečného trpaslíka jménem Adenin... ehm, odstranil, jsem jím nyní já." Mrazivě se usmál, pak se nahnul dopředu a udeřil na zdůraznění svých slov ukazovákem do desky stolu. "Musíme se s tím dobrodějem válečníkem a jeho přáteli vypořádat co nejrychleji. Jsou nebezpeční a mohli by nás ohrozit na životě, zvláště s pomocí cydorské armády nebo mága, jako je Antrax. Dříve, nebo později se nám budou chtít pomstít a já dávám přednost mít hlavu pevně na krku.

V tuto chvíli už první kobrat dorazil do Perpleku. Jediná z těch bestií je plně schopna vypořádat se s tím pekelným bojovníkem a jeho přáteli. Když ne, ostatní ji budou následovat a jako pojistka je tu ještě moje smlouva s cechem vrahů..."

Několika slovy jim stručně vysvětlil svůj plán a kroky, které podnikl. Pět mužů se pomalu začalo usmívat. Bylo zřejmé, že tentokrát už se nemůže nic pokazit. Ronan a jeho nešťastní přátelé se nacházeli v rychle se svírající železné pasti a brzy zhasnou jako svíce hozená do vědra s vodou.

KAPITOLA 4.

Illexké pláně v severním Cydoru jsou bohatá zemědělská oblast proslavená kvalitou a hojností své produkce, zvláště pak velkým sladkým ovocem známým jako untah (elfský výraz pro ráj). Toto červené a nyní silně vyšlechtěné ovoce původně rostlo divoce po celém Cydoru a Mudrci Welbugský ve své knize Odkud jsme přišli? nastínil teorii, podle které byli prvními lidmi v Cydoru kočovné kmeny pěstitelů untahu...

- Středosvětská encyklopedie

Pršelo už dobrou hodinu a nezdálo se, že se to v blízké době změní. Těžké kapky bubnovaly na střechu stodoly jako alkoholici snažící se dostat do hospody po zavírací hodině. Těžké klasy ječmene rostoucího na polích všude kolem se smutně skláněly před nápojem deště, zatímco po zemi tekly potoky vody, která smývala půdu a měnila cestu v rozbahněné řečiště.

"Řekl bych, že už to trochu přestává," nadhodil Tarl optimisticky.

Děšť si přirozeně vybral právě tento okamžik, aby zdvojnásobil svou intenzitu. V dálce na východě se zablesklo a o

několik okamžiků později dunivě zaburácel hrom; vzápětí to vypadalo, jako by někdo chrstl na dveře stodoly vědro vody.

"Takže ty říkáš, že jsi potulný věštec?" zeptal se farmář nedůvěřivě.

"Jo, ale teď jsem zrovna nezaměstnaný."

"Přišel jsi o práci, co? To mě nepřekvapuje. Co se stalo?"

"Nepředvídané okolnosti."

"Aha." Farmář se podíval k jeslím, na které si Ronan s Tyson pověsili promočené pláště a teď se hrabali ve vacích. "A vy dva jste říkali, že jste jeho tělesná stráž?"

"Jo," odpověděl Ronan. "Bez nás by byl úplně ztracený. Za poslední roky si nadělal hodně nepřátel."

"To věřím. Nu, můžete přespát v mé stodole. Střecha je v pořádku, takže tu budete mít docela sucho a teplo." Farmář se odmlčel a podíval se na Koťátka, pak zamračeně potřásl hlavou. "Ale to zvíře by tady raději zůstat nemělo. Rozhodně ne, jestli je jako můj osel. To vám nejspíš nebudu moci dovolit. Žere mi obilí, víte?"

"Cože?" zeptal se Tarl, jenž byl myslí u ještě nenačatého měchu s vínem, který měl ve vaku.

"Můj osel. A co nesežere, zas viní tak, že toho musím většinu vyhodit. Bestie prašivá."

"Kvůli Koťátkovi si nemusíte dělat starosti. Je zvyklý. Žádnou škodu tu nenadělá."

Farmář se otočil a podíval se na oslíka, který čenichal mezi kupkami sena a zadní stěnou stodoly. Náhle znehybněl, upřel oči na něco, co přeběhlo po seně, a rychlostí blesku vyrazil. Jeho zuby zlověstně cvakly, ozvalo se hlasité zapištění a oslík hrdě vyšel ze sena s velkou mrtvou krysou v tlamě. Zastavil se před farmářem, chvíli se na něho díval, pak krysou vcucel jako špagetu a začal ji labužnický žvýkat.

Farmář zbledl.

"Koťátko, říkáš?" zamumlal. "Ubožáček, není divu, že se mu to v hlavě trochu popletlo! Měl bys ho zavést k jednomu z těch lidí, co to umí s nemocnými zvířaty. Teď si nemůžu vzpomenout, jak se jim říká..."

"Zvěrolékaři?"

"Jo, přesně - měli byste nějakého navštívit," přikývl farmář. "No, nevím," dodal a smutně potřásl hlavou; pak si natáhl kapuci a vyšel do deště, mumlaje si něco o starých zlatých časech, kdy člověku přespávali ve stodole slušní pocestní. Tarl se za ním díval, jak čvachtá blátem na cestičce. Po chvíli zmizel za stěnou hustého deště a Tarl se otočil k ostatním. Tyson, která si právě vyměnila obvaz na stehně, začala na podlaze před sebou rozkládat svoje zbraně. Měla tři meče, čtyři dýky, elfí luk, toulec tenkých šípů, malý samostřil, kterému říkala Sammy, a kožený váček plný šípek do něj. Pečlivě všechno prohlédla a vyzkoušela ostří, a když našla jednu dýku, která nesplňovala její přísné normy, vytáhla z vaku brousek a začala ji obtahovat. Ronan mezitím vyčistil kus kamenné podlahy a vybudoval na ní provizorní ohniště. Koťátko, který už dojel krysou, se zdržoval v zadní části stodoly a slídl po dalším.

Tarl se posadil na svůj vak, zašklebil se, když si uvědomil, jak ho bolí nohy, a odfrkl si. Stodola voněla čerstvým senem a čerstvě vykydaným hnojem a svým zvláštním způsobem byla velice útulná. Tarl vytáhl měch s vínem, zlomil pečť a zhluboka se napil. Levné červené víno mu sklouzlo do krku stejně hladce jako ježek po kaktusu.

"U všech bohů!" vyprskl. "Já vím, že jsem chtěl víno s koulema, ale tohle chutná, jako by ho doopravdy vykvasili ze zapařených sourků!"

Zašklebil se, otřel si ústa hřbetem ruky a podal měch dokola. Ronan zavrtěl hlavou, aniž se na něj podíval, a Tyson ho odmítla mávnutím ruky.

"Dnes ne," zamumlala. "Myslím, že se raději budu cítit dobře."

Tarl se znovu napil, a když se mu v žaludku rozlil povědomý hřejivý pocit, trochu se uvolnil. Zalovil ve vaku a začal vytahovat svoje zásoby jídla.

"Tak," prohlásil spokojeně. "Poslední čtyři dny jste vařili vy dva. Teď je řada na mně."

Tyson polekaně vzhledla.

"Ale nám to nevádí," zakoktala. "Proč si raději neodpočineš -"

"Ne, já na tom trvám," skočil jí Tarl do řeči. "Jsem na řadě."

Zavládlo ticho.

"Myslím, že bych si dala trochu toho vína," řekla nakonec Tyson ponuře. Tarl jí se šťastným úsměvem ve tváři hodil měch a začal se chystat na přípravu jídla odpovídajícího jeho poněkud nestandardnímu apetitu.

Když před pěti dny opustili s kocovinou a silnou depresí hotelový komplex, Tarl očekával, že jejich cesta do Welbugu bude příjemná, pomalá záležitost. Těšil se, že se zastaví v několika jiných městech a vychutná si nejrůznější příjemnosti, které nabízejí. Jenže Ronan a Tyson spěchali a byli rozhodnutí dorazit do Welbugu co nejrychleji - pro případ, že by pro ně správná rada Orkmorské mečírské měla nachystána ještě nějaká další osklivá překvapení.

Krátce zvažovali možnost cestovat lodí proti proudu Errony do Asposy a pak zamířit na sever přes Behan, ale zavrhl ji hned ze tří důvodů. Za prvé, pěšky mohli putovat rychleji, za druhé, povídalo se, že ve městech Dálného Tíbrethu zuří strašná epidemie šedého moru, a za třetí, Tyson prohlásila, že se raději nechá vláčet pozpátku jezerem vroucí prasečí moči, než by se ještě někdy vrátila do Behanu. Proto se rozhodli cestovat žírnými pláněmi na severním břehu Errony, přejít Yaimoskou poušť a Chromové hory a pak zamířit na sever přes Ilexské pláň k velké řece Leno.

Zastavili se v Perpleku, takže si Tyson mohla koupit orkmorský meč S.O.B.,* který pro ni zbrojář přizpůsobil, a pak hodinu seděla u stolu před Pijáckou rychtou v Přístavní ulici, pozorovala hemžení a čekala, až padne soumrak. Jakmile se setmělo, odkradli se na nábreží, vypůjčili si malý člun, který nikdo nehlídal, a tiše vypluli do klidných vod ústí řeky, zanechávající světla města za sebou. Jedna z budov na severním břehu patřila TAKSI službě (Tucty atestovaných koní, sazby individuální) pronajímající koně a před ní už na ně čekal pony uvázaný k zábradlí. Pak Ronan a Tyson nasadili tempo, kterému by Tarl pěšky nikdy nemohl stačit - proto jel na poníkovi.

Po čtyři dny se počasí vcelku drželo a slunce je cestou přes vinice a olivové sady jižního Cydoru příjemně hrálo. Když se však ráno pátého dne probudili, zjistili, že je obloha zatažená těžkými olověnými mraky. Sotva pak vyrazili na sever, s Chromovými horami po levici, mraky zčernaly, a než se dostali ke kupecké stanici na jižním okraji Ilexských plání, bylo jasné, že se schyluje k bouři. Kupecká stanice, velká kamenná budova s polosunutým dřevěným přístavkem pro koně, měla i pobočku TAKSI služby, a jelikož Ronan s Tyson usoudili, že nic nebrání tomu, aby poněkud zvolnili cestovní tempo, nechali Tarlova poníka tady. Podle dřevěné tabule to zároveň bylo poslední místo v okruhu čtyřiceti mil s oprávněním k prodeji alkoholu, což byl pro Tarla velice dobrý důvod, aby tu nakoupil dva plné měchy vína. Krátce na to začalo mrholit, a než dorazili na úrodné Ilexské pláně, lilo jako z konve. Ronan, který se v podobných věcech vyznal, odmítl Tarlovo tvrzení, že se jedná o pouhou přeháňku, a proto vyhledali útočiště na prvním statku, na který narazili. Nyní tedy Ronan a Tyson seděli na hromadě sena ve velké kamenné stodole, zatímco Koťátko jim ležel u nohou a zděšeně pozoroval Tarlovy pokusy vytvořit pro ně něco k snědku.

Tarl používal při vaření na otevřeném ohni dvě metody: prudké vaření v levném červeném víně a prudké smažení na levném červeném víně. Právě teď dělal to druhé, a když nakrájel všechnu zeleninu, hlízy a sušené maso, které koupil v kupecké stanici, na stravitelné kousky, nasypal je do kotlíku, nalil na ně pořádnou dávku vína, přihodil něco listí, které natrhal a o němž prohlašoval, že to jsou bylinky (přestože pronikavě páchly jako veřejné záchodky) a výsledný guláš nechal viset nad ohněm tak dlouho, dokud nezačal bublat. Z dřívějšíka sice věděl, že když všechno nahází do kotlíku najednou, zelenina se obvykle rozvaří na kaši dřív, než maso změkne, ale co, pořád to bylo jídlo a mimo to, on měl takhle zeleninu rád. Člověk se s ní alespoň nemusel žvýkat.

Tyson s hrůzou sledovala, jak se Tarl poškrábal v podpaží, utřel si ruku o zadnici svých starých, špinavých kalhot, pak strčil prst do guláše a ochutnal ho. S lehce ustaraným výrazem ve tváři se obrátila k Ronanovi.

"Nějak nemám hlad," zašeptala.

"Neboj se, Tarlovo jídlo vždycky chutná lépe, než vypadá."

"Chutnalo by lépe, než vypadá, i kdyby chutnalo jako čerstvý kravinec."

"No, musím uznat, že tentokrát se překonal."

"Sníst to budete muset," opáčil Koťátko. "Jinak bude zase celé dny trucovat. Ale nedělejte si starosti, on bere vaření smrtelně vážně. Do šiškebabu například dává vždy jen prvotřídní šišky."

Tarl, který rozhovor o svém kuchařském nadání nevnímal, přidal do klokotajícího bahna ještě trochu vína a znovu ochutnal. Spokojeně přikývl, vzal kotlík z ohně a začal guláš nakládat. Kousky masa v dřevěných miskách chřestily, zatímco zelenina do nich dopadala s plesknutím, které Tyson připadalo v souvislosti s její poznámkou o kravinci pozoruhodně výstižné. Pak Tarl misky s hrdým úsměvem na tváři rozdál ostatním.

"Tady to máte," řekl. "Casserole de sušené maso avec různá zelenina."

Tyson s obavami pohlédla na svou porci, pak odhodlaně zavřela oči, zhluboka se nadechla a ochutnala. K jejímu úžasu to nebylo ani zdaleka tak strašné, jak se obávala. Jistě, maso bylo poněkud tvrdé, houževnaté jako staré boty a stejně tak chutnalo, ale když jste ignorovali tu a tam nějaký ten kudrnatý černý chloupek, který v guláši plaval, bylo to skoro jedlé. Skoro, ale ne docela.

"Co na to říkáte?" zeptal se Tarl rozzářeně.

"Že z tebe bude klaté mizerná manželka," zamumlal Ronan, který zrovna zkoumal, jestli si na jednom kousku masa nevylomil zub.

"Cože?"

"Už jsi něco uvařil Guebral?"

"Jasně. Ale jen jednou."

"Tak proto zůstala v Yai'Elu, co?"

"Copak, tobě můj guláš nechutná?"

Ronan otevřel ústa, aby pronesl plné a pravdivé zhodnocení, musel se však odmlčet a vytáhnout si z úst chlup, který mu uvízl v mezeře mezi zuby, a Tyson se rychle vložila do hovoru.

"Je to pozoruhodné," řekla. "Když uvážíme, kde jsme a jak rychle jsi to připravil." A když uvážíme, dodala v duchu, že jsi naprosto netalentovaná karikatura kuchaře bez jediné chuťové buňky a s kulinárními schopnostmi chciplého psa, ovšem s mnohem menším smyslem pro hygienu.

"Aha," řekl Tarl dojatě. "Děkuji."

"Rádo se stalo." Tyson si uvědomila, že na ni Ronan hledí se zděšeným výrazem muže, který si právě uvědomil, že jeho milovaná se pominula, a rychle změnila téma hovoru.

"Jak se vedlo Guebral, když jste spolu včera večer mluvili?"

"Dobře. Za posledních pět dní se nic nezměnilo. Rozezlený dav pořád obléhá Mrtvoláky ve starém skladišti v Yai'Elu, ale žádné nebezpečí jim nehrozí. Gueb je na ně příliš mocná a už si to začínají uvědomovat. Kdyby nebyla tak měkkosrdcatá, dávno by je smetla, ale ona tvrdí, že to není jejich vina, že je někdo ovládá a že nechce nikomu ublížit, pokud to nebude absolutně nutné. Počítá s tím, že se jí někdy v příštích dnech podaří vyklouznout a přidat se k nám. Nechce, abychom se pustili do Orkmorské mečířské bez ní."

"Její moc se nám bude hodit. Ti staříci jsou hezky zálušní." Tyson se odmlčela a s hlavou nakloněnou na stranu se podívala na Tarla. "Poslyš, je mi záhadou, že tě Guebral při tvých názorech na věrnost vůbec pustila z dohledu. To ti tak věří?"

Tarl se samolibě usmál a okamžitě to zamaskoval tím, že si pořádně přihnul z měchu.

"Věří," řekl, když konečně přestal kašlat. "Víc než já sobě."

Oslík, který jim ležel u nohou a poslouchal, líně otevřel jedno oko.

"Ta tedy ano," odfrkl si. "Byl jsem u toho. Měli jste je slyšet. Bylo to odporné!"

"No dobře, dobře!" zamumlal Tarl rozpačitě.

"Miláčku tohle, srdíčko tamto... A věřili byste, co tady ten pošuk udělal?"

"Koťátko, drž hubu, ano?"

"Věřili byste, co ten prvotřídní, čtyřladvacetikarátový výstavní blb udělal?"

"Koťátko, klat-"

"Co udělal?" přerušili ho Ronan a Tyson jednohlasně.

"Požádal ji, aby ho zaklela kouzlem věrnosti, to udělal. A ona mu vyhověla."

Tarl zjistil, že se na něj všichni tři šklebí způsobem, který mu připadal silně denervující. Rozpačitě upřel oči do misky s jídlem.

"Kouzlo věrnosti?" zachechtal se Ronan. "Jak to, ehm, vlastně funguje?"

"To je jedno!" zamumlal Tarl, který mezitím nabyl barvy přezrálého untahu.

"Ale no tak, jsi přece mezi přáteli!" řekla Tyson. Přitom se snažila tvářit vážně tak usilovně, až dostávala do obličejových svalů křeče. "Pověz nám to - nás to zajímá."

"Nechci o tom mluvit!"

"Ale my ano. Znamená to, že se ti nelíbí jiné ženy, nebo jenom nemůžeš -"

"Když už to musíte vědět," zaječel Tarl, "tak ucítím strašlivou bolest pokaždé, když... pokaždé, když to... no, když se mi, víte, ehm, ta věc..." Odmlčel se, neschopen najít slovo, které by mu nezpůsobilo ještě větší rozpaky, a pak bezmocně zagestikuloval.

"Chceš říct," pokusila se mu pomoci Tyson, "že to bolí, když máš erekci?"

Tarl nešťastně přikývl.

"Pokud přitom nemyslím na Gueb, bolí to jako čert. Nedovedeš si představit jak."

"To já můžu těžko, že?" opáčila Tyson. Podívala se na Tarla, který tam seděl jako hromádka neštěstí a doslova se svíjel rozpaky, a najednou ji ho zabylo lito. To od ní nebylo hezké, takhle ho škádlit. Ale pak se podívala na bahno ve své misce, na tu karikaturu jídla, kterou Tarl uklohnul, na jazyku znovu ucítila nahořklou pachut', jako kdyby ji někdo přinutil rozkousat jednu z těch bílých deodorantových tablet, co plavou v moči v ucpaných veřejných záchodcích, a veškerý soucit byl rázem ten tam. K čertu s tím! Byla unavená, promočená až na kůži, v poraněném stehnu jí bolestivě cukalo a čekalo se od ní, že bude jíst něco, co vypadalo, jako by se to usadilo na dně močálu. Pohlédla na Koťátka, oslík uviděl záblesk v jejím oku a spiklenecky mrkl.

"Nemělo by tě překvapovat, že se musela takhle pojistit," řekl nevině. "Nevím sice, čím to je, ale ženské se mu samy vrhají do náruče. Třeba ta krasotinka, co tě balila U Beweyova doušku, když jsme byli v Atru. Vzpomínáš si na ni ještě, Tarle?"

"Bohové, jasně! Nevěřili byste, co mi říkala -"

"A co Serena, tenkrát ve Welbugu?" skočila mu do řeči Tyson. "Ta na tebe vážně letěla!"

"Nádherné děvče!" povzdychl si Tarl a ve tváři se mu objevil zasněný výraz.

"Vzpomínáš si, jak vypadala, když jsi ji uviděl poprvé? Měla kratičké šaty a jak s tebou mluvila, lehce se houpala v bocích..."

"Jak bych mohl zapomenout? Byla... au! Vypadala... ouvej!"

Tarlův obličej se náhle zkřivil do grimasy a oběma rukama se chytil za podbřišek a Ronan, který na ně doposud hleděl poněkud zmateně, konečně pochopil.

"Vzpomínáš, jak na tebe čekala ve tvém pokoji a měla na sobě ten kostým?" zašklebil se.

"Au! Ne, nechci na to myslet, Ronane! Ouch!"

"Ty ovčí růžky a rouno, černé gumové boty a roztomilý malý ocásek na zadečku..."

"AU! Klat, k čertu, to bolí! Úúúú!"

"A dlouhé blond vlasy až na záda..."

"Grrr! Au! Uhr..."

"Říkal jsi mi, že měla ten nejrozkošnější zadeček, do kterého jsi kdy kousl."

"Au! Au! Áááá! Vy prašiví parchanti! Grrr!"

Tarl vyskočil, zlomil se v pase, rukama si sevřel bolavou intimní součást anatomie a odvrátil se ke dveřím. Vzápětí zmizel v dešti, skuče přitom bolestí. Tyson se cítila trochu provinile, protože Tarlova reakce byla mnohem silnější, než čekala, ale Ronan s Koťátkem se vesele pochechtávali.

"Paráda," smál se oslík. "Tohle mě nikdy neomrzí."

"Už se to stalo dřív?" zeptal se Ronan.

"Samozřejmě. Vlastně pokaždé, když kolem projde hezká holka. Je to ubožák, ten Tarl."

"Doufám, že bude v pořádku," zamumlala Tyson. "Neměl by se tu potloukat sám, když máme v patách správní radu."

"Bez obav," opáčil oslík. "Já už na něj dohlédnu."

Vstal, došel ke dveřím a pak, s ušima přitisknutýma k tělu a hlavou sklopenou, se vydal prudkým deštěm za Tarlem do večerního šera. Tyson se za ním chvíli dívala, pak vytáhla z vaku pecen čerstvého chleba a kus syra. Obojí rozlomila napůl a podělila se s Ronanem, pak se společně uvelebili v seně, kterého bylo všude dost, a snažili se najíst dříve, než se Tarl vrátí.

"Opravdu si myslíš, že nás bude správní rada pronásledovat?" zeptal se Ronan s ústy plnými chleba. "Cestovali jsme dost rychle."

"Ne, jenom jsem se chtěla zbavit Koťátka, abychom se mohli pořádně najíst. On a Tarl jsou jako dvojčata. Koťátko by mu to určitě vyslepičil a Tarl by se zase cítil ukřivděný."

"Takže myslíš, že jsme tady v bezpečí?"

"Bezpečí je vzhledem k Tarlovu vaření trochu silný výraz, ale nemyslím, že by nám tu něco hrozilo. Jak jsi říkal, cestovali jsme dost rychle a nikdo neví, kam máme namířeno. Myslím, že je to dobré. Podle mého názoru se v okruhu padesáti mil žádný nepřítel nevyskytuje. Cítím to v kostech a moc často se v takových případech nemýlím." Ronan se usmál a uvelebil se v teplém seně pohodlněji. Ze zkušenosti věděl, že Tysonina tušení jsou stejně dobrá jako jistota. Vlastně vždycky vycházela stoprocentně. Věčná škoda, že si vybrala právě tuto příležitost, aby se poprvé, zato však úplně a dokonale zmýlila.

Slanved, mistr vrah, byl jedním z těch lidí, kteří se pro své povolání narodili. Jeho otec, který v Aspose obchodoval s látkami, doufal, že po něm syn převezme rodinný podnik, ale velice brzy začalo být zřejmé, že jeho nadání patří do úplně jiné oblasti.

Sotva se malý Slanved naučil chodit, slídlil po domě po hmyzu, který by mohl zašlápnout. Zprvu se to zdálo být neškodnou drobnou posedlostí (všem, kromě hmyzu), ale když byl starší, začal experimentovat s házením mravenců do pavoučích sítí a s trháním křídélek mouchám. Brzy nebyl v okolí jediný pavouk se sudým počtem nohou, a pokud se některá moucha chtěla podívat na tu zajímavou hromadu kompostu na zahradě, musela si tam dojít pěšky.

Slanvedovým rodičům dělal tento násilný aspekt synovy povahy starosti stejně jako fakt, že dokázal celé hodiny prosedět u okna, pozorovat sousedovic kočku a protahovat si prsty, a proto mu koupili prvního mazlíčka - zlatou rybičku - v naději, že ho to naučí lásce a úctě ke zvířatům. Slanved se dvě hodiny mlčky díval, jak plave v akváriu sem a tam, ale jakmile jeho matka vyšla na okamžik z místnosti, vytáhl ji z vody a zplacatil válečkem na nudle. Večer, když ležel v posteli, na tvářích zasychající slzy a na zadku rudé otisky od tátova pásku, usoudil, že by měl možná k tématu přistupovat promyšleněji.

O několik týdnů později se v akváriu objevila další zlatá rybička. Slanved před ní opět seděl a upřeně ji pozoroval, ale když jeho rodiče odešli, pozoroval ji dál. Dostalo se mu první lekce. Teprve o několik dní později, zrovna když byl s mámou nakupovat, skončil jeho nový mazlíček poněkud záhadným způsobem. K matčině zámutku a Slanvedově (skrývané) radosti plavala po jejich návratu rybička v akváriu bříškem nahoru. Tentokrát to ještě jeho rodiče považovali za nešťastnou náhodu, ale po dalších třech rybičkách, dvou koťatech, několika křečcích a štěněti, kteří všichni zahynuli za nevysvětlitelných okolností, vždycky když byl Slanved mimo dům, se jich zmocnilo podezření. A když ho otec přistihl, jak poslednímu štěněti přimíchává do krmení drcené sklo, podezření se změnilo v jistotu. Slanved strávil další noc brečením do polštáře a proud domácích mazlíčků náhle skončil (stejně jako mazlíčci samotní). Brzy poté začal chodit do školy. Zpočátku se nic zvláštního nedělo, i když nejevil snahu získávat si kamarády a s ostatními dětmi se příliš nepřátelil. Pak ale došlo k incidentu, při němž jej několik spolužáků honilo kolem hřiště, nadávalo mu a házelo po něm kamením, a to byl počátek série tajemných nehod a onemocnění, na které dvě děti zemřely a dalších devět utrpělo zranění nebo si odneslo následky na celý život. To přirozeně vzbudilo podezření jeho třídní učitelky, která nelenila a navštívila Slanvedovy rodiče, načež probrečel a protřpěl třetí noc. O tri dny později našli jeho učitelku mrtvou v jejím domě. Její lékař tvrdil, že měla všechny symptomy někoho, kdo omylem sní rozdrcené sklo. Hodinu poté, co se tu novinu dozvěděli Slanvedovi rodiče, sbalili všechny jeho věci a bez velkých řečí ho odvedli do cechu vrahů, kde ho zanechali jako učedníka. Pak se vrátili domů a oddechli si, že se jim podařilo zbavit se maniakálního potomka dřív, než soustředil svou pozornost na ně. Naneštěstí se to rozhodli ještě téhož večera oslavit a při té příležitosti si otevřeli láhev cydorské brandy, kterou jejich syn před několika týdny odborně vylepšil jedem na krysy. Slanved osiřel.

Jeho nový domov, asposká cechovní budova, byl rovněž domovem čtyř mistrů vrahů, osmi bratrů vrahů, devíti tovaryšů a patnácti učňů, ale navzdory skutečnosti, že nyní žil mezi svými vrstevníky stejného založení, pořád se ke všem choval nedůvěřivě a s nikým se nepřátelil. Několik prvních týdnů byl velice poslušný, pilně pracoval na svých úkolech, s dospělými jednal s náležitou úctou a vůbec dělal, co se po něm chtělo. Pak se v něm ale jednoho dne, když ho bratr Praline vyplísnil a seřezal pro nějakou rošťárnu, kterou udělal jiný žák, probudilo jeho staré já a zatoužil po pomstě.

Tentokrát se ovšem střetl se sobě rovnými. Jeho učitelé s něčím podobným počítali, jelikož jedna z věcí, kterou měli všichni učni cechu vrahů společnou, byla záliba v zabíjení lidí různými důmyslnými způsoby. Pokusy o zavraždění spolužáka nebo učitele byly na denním pořádku. Vlastně byly žádoucí a Slanvedův třídní učitel (bratr Praline), kterému jeho nový svěřenec připadal příliš vzorný, jej nezaslouženým trestem vyprovokoval zcela záměrně. Když pak večer našel v jídle pořádnou porci rozdrceného skla, všichni měli radost - ovšem s výjimkou Slanveda, který s rozsekaným zadkem probrečel další noc.

Nicméně prokázal, že je hoden dalšího vzdělávání, a hned příštího rána si ho vzal bratr Tim Narázeč, jeden z mistrů vrahů, stranou, a hodinu mu přednášel o dějinách, zásadách a pravidlech cechu. Vysvětlil mu, že snažit se zabít člena tak těsně semknuté organizace zkušených vrahů s bohatou praxí není za předpokladu, že chce sám zůstat naživu, příliš dobrý nápad. Pak mu řekl, aby si zapamatoval první zákon cechu vrahů: Žádný vrah nezabije, nepokusí se zabít ani jinak vědomě nezpůsobí smrt jiného člena cechu. Varoval ho, že porušení kteréhokoliv z deseti zákonů cechu má za důsledek okamžité vyloučení. Potom ho poučil o výhodách členství v cechu, z nichž nikoliv poslední byla ta, že vám lidé platí enormní sumy za zabíjení jiných lidí různými zajímavými a důmyslnými způsoby. Špičkoví odborníci si mohou nadělat jmění. Jistě, masakrovat lidi je možné i bez členství v cechu, ale autority mají notorický sklon posuzovat to jako zločin a člověku pak hrozí, že se stane hlavním účinkujícím některé z těch nevkusných veřejných poprav.

Slanved se opět poučil. Od tohoto okamžiku byl celým svým životem oddaný cechu a brzy začalo být zřejmé, že je obdařen výjimečným talentem. První oficiální vraždu provedl v pouhých čtrnácti letech; za použití vlastnoručně vyvinutého jedu odstranil výběřčího daní, který svou přílišnou horlivostí obtěžoval vabyuské kupce. Jak ubíhaly roky a vražd přibývalo, stoupal Slanved po hierarchickém žebříčku, až se ve dvaceti stal mistrem vrahem a současně tak

slavným, že pouhé jeho jméno stačilo, aby se i nejdovádčivější válečník roztřásl.

A tak, když si o několik let později objednala správní rada Orkmorské mečířské společnosti Ronanovu likvidaci, bylo jasné, že je to práce pro Slanveda jako stvořená. Garsa vybavil cech kádrovým materiálem oběti a Slanved si jej velice pečlivě prostudoval. O Ronanovi už slyšel a to, že se dal dohromady s Tyson z Welbugu, všechno ještě ztěžovalo. Podle materiálu ale předseda podnikl kroky, které by je měly v určité chvíli podnítit k akci, a dalo se očekávat, že se z Perpleku vypraví do Welbugu - nejspíš v doprovodu několika přátel - aby se tam setkali s čarodějem Antraxem. Kudy poputují, samozřejmě záleželo na mnoha okolnostech, a bylo jisté, že rychlost a utajení budou patřit k jejich prioritám. Slanved si to pořádně promyslel. Lodí proti proudu řeky určitě nepoplují - to by bylo pomalé. Kvůli moru se zdaleka vyhnou Dálnému Tibrethu. Vzhledem k tomu, že spěchají, nebudou chtít jít přes Chromové hory, a pokud se je pokusí obejít z jihu, budou nutně muset projít oblastí širokou jen nějakých pět nebo šest mil. Naneštěstí to byla oblast sadů, vinic a olivových hájů, ve kterých by se klidně schovalo i padesát lidí. Ovšem jestli zamíří na sever k Ilexským pláním, jejich cesta povede místy, kde je prakticky nemohl přehlédnout...

O několik týdnů dříve se úrodnou zemědělskou krajinou Cydoru prohnala Šikařina armáda, která cestou pálila, plenila a ničila úrodu. Zůstal po ní půl míle široký pruh zkázy, dokonale rovný a holý; ani blecha by přes něj nedokázala přeskákat, aniž by si ji někdo okamžitě nevšiml. Slanved věděl, že když se mu podaří rozmístit hlídky v přibližně mílových rozestupech, nemohou je proměškat. K tomu bude potřebovat alespoň šest mužů, ale pokud chce vyzrát na dva bojovníky s reputací, jaké se těšili Ronan a Tyson, stejně bude potřebovat pomoc několika svých kolegů. Byl to přece právě Ronan, kdo před několika měsíci zabil ve Welbugu mistra vraha Kartha. Takže možná by si jich s sebou měl vzít alespoň osm...

Tak se i stalo a nyní ležel Slanved bez hnutí v hromadě sena, stejně jako zbytek jeho týmu, snažil se ignorovat křečovitou bolest ve zmučených svalích škemrajících o pohyb, a neměl ani potuchy, že jeho odhad trasy byl naprosto přesný, že Ronan a jeho přátelé strávili noc v podobné stodole jen několik mil jižněji a nyní pokračují v cestě směrem k nim.

Když druhého dne vyrazili v jasném odpoledním slunci na další cestu, cítili Ronan a Tyson za to, jak si dobírali Tarla, jen lehké výčitky svědomí. A soudě podle jeho zarputilého postoje, podle úpornosti, s jakou trval na tom, že půjde deset stop před ostatními, a jak nekompromisně odmítal veškeré jejich pokusy o obnovení přátelství, Tarl pořád ještě trucoval.

Když ho minulé noci oslík nakonec přivedl zpátky do stodoly, byl Tarl promočený na kost a rozzlobený jako nikdy předtím. Naprosto ignoroval Tysoniny omluvy i Ronanovo tvrzení, jak si pochutnali na jeho guláši, prošel kolem nich bez jediného slova, svlékl si mokré šaty, zamotal se do starého prašivého vlněného hadru, který vydával za příkryvku, a usnul v koutě za hromadou slámy.

Za normálních okolností by se příštího dne probudil do mnohem lepší a velkorysejší nálady, ale první, co toho dne zjistil, bylo, že spal v louži guláše. Přesněji řečeno, měl v ní obličej. Ronan a Tyson byli nuceni přiznat, že když byl včera venku, tajně vylili obsah svých misek do kouta, a když tam pak Tarl usínal, byl tak promočený deštěm, že si toho nevšiml. Guláš byl dost špatný, i když byl teplý, ale studený páchl přímo příšerně a měl tak vazkou, lepivou konzistenci, že na kůži držel jako pijavky s extrémně zkaženým dechem. Pro Tarlovy city to byla hrozná rána, avšak ještě mnohem víc než to, že nedokázali ocenit jeho kuchyni, ho rozčílilo, že když Ronan poznamenal, že guláš smrdí jako lenkatý trus, nebyla to ani tak urážka jako spíš přesné vystižení situace. Proto se teď zamračene ploužil kus před ostatními. To, že ho Koťátko po celou dobu posměšně nazýval 'šéfkuchařem' a ptal se, kdy zase uvaří tchoří guláš, situaci nijak nezlepšilo.

Putovali právě úrodnou zemědělskou krajinou po cestičce mezi lány nízké kukuřice a hustými olivovníkovými háji, když Koťátko začal vyprávět příběh O večeru, kdy Tarl uvařil Guebral oběd. Tarl, kterému to působilo pochopitelné rozpaky, ještě zrychlil, aby nemusel poslouchat zahanbující podrobnosti. Ronan s Tyson byli zaujati oslíkovým květnatým vyprávěním natolik, že naopak zpomalili. Náhle zjistili, že se ocitli na okraji širokého pruhu zkázy táhnoucího se krajem od východu na západ jako zející rána. Tarl byl padesát kroků před nimi a mašíroval si to spálenou zemí stejně nápadný jako pavouk na dně bílé smaltované vany.

"Tarle!" zasyčel Ronan. "Schovej se! Jsi vidět na míle daleko!"

Ale Tarl je buďto neslyšel, nebo neměl náladu nechat si poroučet od nějakého klatého svalovce s bicepsem místo mozku, takže šel pořád dál.

"To je moula!" zamumlal Ronan. "Celou dobu se snažíme ukrývat se, jak jen to jde, a on si to namíří přímo přes široký otevřený prostor!"

"Já bych si s tím starostí nedělala," opáčila Tyson. "Nejspíš jsme od našich nepřátel desítky mil daleko. Tarl sice je lehkomyšlný trouba, ale naštěstí tu není nikdo, kdo by ho mohl uvidět."

Ronan pomalu přikývl a usmál se. Nemohl ovšem vědět, že pokud šlo o předpovědi, měla Tyson svůj smolný týden.

* * *

Marwood, student vrahistické fakulty, se s leknutím probudil, slepě zamžoural kolem sebe a pokusil se rozpomenout kdo je a kde je. U všech bohů, určitě usnul! Kdyby se to Slizkej Slanved dozvěděl, zabil by ho na místě! Provinile si promnul oči a začal se zvedat, ale náhle strnul. Slyšel hlasy, přesněji řečeno hlas. Někdo si jen kousek od něj něco rozčileně mumlal. Opatrně rozhrnul stébla sena na povrchu stohu, ve kterém se schovával, a vyhlédl ven.

Zpustošeným pruhem země necelých padesát kroků od něj rázoval drobný, zpustlý chlápek, kterého s jistým odstupem následovaly tři další postavy: velký černý bojovník, menší žena bojovnice a malý prašivý oslík. Náhle se oslík rozhlédl po sežehlé zemi pokryté popelem, zvedl hlavu a křikl na muže vpředu, jestli to náhodou nejsou výsledky jeho posledního kuchařského pokusu.

Marwood se rychle stáhl, srdce až v krku. Mluvicí osel? U všech sedmi kruhů pekla, to byli oni! Oběť a její společníci! Druhá taková skupinka se v severním Cydoru těžko vyskytovala. Zůstal bez hnutí ležet v seně, a teprve když zvuk jejich kroků utichl a on si byl jistý, že jsou dávno z dohledu, opatrně se vyplížil z úkrytu.

Třesoucima se rukama vytáhl z vaku křesadlo a suché dřevo, aby rozdělal oheň a dal kouřovým signálem ostatním vědět, že jejich cíl prošel kolem a je možné ho zlikvidovat. A byl to on, Marwood, kdo je vypátral! Konečně něco udělal správně! A tentokrát, přísahal si, zapálím správně i oheň. Pak už snad konečně přestanou ty vtípky o Marwoodově speciálním signálu, hustém, černém mraku dýmu, který je vidět na míle daleko a říká: „Klat, zase jsem omylem zapálil celé pole pšenice!“ Tentokrát si dá pozor.

Když Slanved uviděl tenký proužek dýmu stoupající k nebi několik mil na východě, byl potěšen a překvapen zároveň. Ležel a soustředěně pozoroval signál, který náhle zmizel, ale asi za minutu se znovu objevil, pak následovalo několikrát krátké zabafání, potom nepřerušovaný pruh kouře, hustší šedé obláčky a nakonec plynulý proužek hustého šedého dýmu.

Skvělé, pomyslel si. Podle signálů právě přeplulo pět mrkví a sup záliv v nočníku a míří dolů. Buď se přihodilo něco skutečně podivného, nebo Marwood zahlédl oběť a teď se nám to snaží dát svým osobitým způsobem najevo. Vyskočil na nohy, protáhl si ztuhlé svaly a smutně potřásl hlavou když uviděl, jak se vzdálený proužek kouře mění v hustý černý mrak dýmu. Zdá se, že další pšeničné pole vzplálo plamenem, pomyslel si. Těžko budu mít takové štěstí, aby přitom ten zatracený kretén sám uhořel. Nu což, alespoň to nevypadá jako kouřový signál, takže oběti nebudou mít podezření. To znamená, že je budeme nějaký čas sledovat, v noci, až usnou, je dohoníme a za úsvitu přepadneme. Tady na severu je všude plochá step, takže nebudou nic takového čekat. Nejspíš to uděláme otrávenými šípy na krátkou vzdálenost, ale uvidíme, až budeme tam. Ubožáci, nebudou ani vědět, co se to na ně sesypalo. Je mi jich skoro líto... Zašklebil se jako brannanský krokodýl přehlížející zbytky své večere, zašlápl broučka, který se plazil v trávě, a pak zamířil k místu, kde se měl setkat se zbytkem svého zabíjäckého týmu.

Tarl, krácející příštího dne vedle Ronana, byl mnohem šťastnějším, veselejším a příjemnějším vydáním zamračeného morouse, který strávil celý předchozí den zatvrdělým trucováním. Když se večer utábořili, obsah druhého měchu s vínem zapůsobil jako olej rozlitý na rozbouřenou vodní hladinu a po několika důkladných doušcích a porci kachny, kterou upekla na rožni Tyson, se ostatním dokonce upřímně omluvil za svou nemotornost, načež se ostatní omluvili (i když mnohem méně upřímně) zase jemu, že si ho tak dobírali kvůli Guebralinu kouzlu věrnosti. Po klidné noci, kterou prospali pod hvězdami, se nasnídali a brzy ráno vyrazili na další cestu. Asi po hodině došli na okraj obdělávané země a před sebou měli otevřenou travnatou step. V dále na severozápadě viděli pás nízkých vršků, který jim zakrýval Ilex, ale tady byla země rovná a plochá a stezka, po které šli, mířila na sever jako narýsovaná podle pravítka. Hmyz poletoval s hlasitým bzučením z květiny na květinu a kromě něj slyšeli už jen veselé prozpěvování skřivánek a truchlivý křik červenek. Tarl, kterého slunce hrálo do zad a svěží vánek mu hladil tvář, cítil, že se mu v srdci rodí píseň.

"La-la-la-la la-la!" zatrylkoval, aby si rozcvičil hrdlo, a skřivánek, který v něm vytušil těžkou konkurenci, se rozhodl na chvíli to zabalit a poslechnout si druhou stranu.

Ronan zamrkal. Věděl, že Tarl má poměrně příjemný lehký baryton a melodii udrží docela dobře... pouze ve své vlastní, politováníhodně poblouzněně mysli. Ve skutečném světě příšerně skřehotal a vyšší tóny mu unikaly úplně.

"Hej," začal Ronan a obrátil se k Tyson. "Neříkala jsi, že -"

"Existuje jedna elfí píseň," přerušil jej Tarl šťastně, "která přesně vystihuje, co cítím za takového jitra, když slunce září na obloze a vzduch je provoněný květinami. Je to nějak takhle."

Odmlčel se, aby si odkašlal, jako když zvrací ork, a pak začal zpívat; zdálo se, jako by se tou písní rozezněla celá step.

"? bethíl hal regothílen, Lemiri penna virsilen..."

"Ty vejtahe!" přerušil ho Koťátko. "Zatraceně dobře víš, že žádný z nás elfsky neumí. Klidně si můžeš vymýšlet, co tě napadne."

"Dobře, dobře, budu to hned překládat. Znamená to přibližně tohle:

,Ona byla z Baq d'Oru, a když jsem se jí ptal, jen šeptla, že ji ještě žádný mužský nelíbal, tak jsem jí teda políbil a objal jsem ji hned a o dva týdny později jsem našel velký vřed na svém-'"

"U všech bohů, Tarle!" zařval Ronan. "To neznáš žádnou slušnou písničku?"

"Copak za to můžu?" ohradil se Tarl. "Je to elfí písnička. To oni napsali slova. Já jenom překládám."

"Velice přibližně," zamumlal Ronan a Tarl se s úšklebkem odvrátila. O chvíli později se jeho hlas ozval znovu.

"Znal jsem jednu pannu, co v Nevinu žila, svou krásou nesmírnou i slunce zastínila. Nohy se mi třáslý tak, že jsem nemohl stát, když nejprve mě líbala a pak si chtěla hrát s mým-"

"Pssst!" zasyčel Koťátko zuřivě a Tarl se zrovna chystal říct něco pepného na adresu hudebních barbarů, kteří člověka přeruší, zrovna když se chystá zazpívat ten nejlepší kousek, ale pak si všiml, že oslík znehybněl a upřeně hledí před sebe.

"Cítím člověčinu," zašeptal Koťátko.

Ostatní se podívali směrem, kterým upíral pohled, ale neviděli vůbec nic mimořádného. Žádný pohyb kromě hmyzu, který neúnavně bzúcel kolem květin a několika koz popásajících se asi o půl míle dál. Před nimi se rozprostírala plochá rovná pláň, na které nerostlo nic, za čím by se člověk mohl ukrýt, ani keř. V místech, kde byla tráva nejvyšší, dosahovala pouhých šesti palců, takže by se v ní neschoval ani podvyživený hobit.

"Kde?" zašeptal Ronan.

Oslíkovy nozdry se mírně zploštily, jak se snažil co nejpřesněji analyzovat pach, který k němu donesl lehký severní vánek.

"Asi padesát kroků před námi. Nejméně pět nebo šest mužů. Možná víc."

Ronan se znovu rozhlédl po otevřené krajině. Neschovala by se tu ani myš, natožpak šest dospělých mužů. Pokud nebyli mistři v maskování...

"Tyson," zeptal se tiše. "Ten kouř, co jsme viděli včera - nemohl to být signál cechu vrahů?"

Tyson pomalu přikývla. Strnule hleděla na zem před nimi a kousek doleva.

"Podívej," zašeptala. "Tamhle ten trs sarhařily. Vidíš?"

Ronan se podíval naznačeným směrem a spatřil, co viděla Tyson. Malý klínek zeminy byl ohnutý jako roh staré rohožky. K tomu mohlo dojít jedině tak, že někdo vyřízl čtverec hlíny a pak jej trochu nedbale vrátil zpátky.

"Je to léčka," vydechl. "Vrazi ukrytí v díře v zemi! Měli bychom tu jejich past spustit!"

"Dobře. Tarle, jak jsi na tom s magií?"

"Myslím, že ohnivou kouli nebo dvě bych vyčarovat svedl," odpověděl Tarl nervózně.

"V pořádku." Tyson se odmlčela a nenápadně si přesunula luk pod paži. "Řídí se podle zvuku, takže bychom raději měli jít dál. Já vám budu hlídat záda. Tarle, ty spusť další sloku. Ale buď připravený záutočit."

Znovu vykročili vpřed, s Tarlem uprostřed, Koťátkem vpravo a Ronanem vlevo. V jedné ruce svíral tasený meč a v druhé dýku. Za nimi šla Tyson, šíp připravený na tětívě.

Tarl ucítil známé mravenčení, a když se podíval na své ruce, zjistil, že mu kolem prstů praskají drobné výboje magie. Zhluboka se nadechl a pustil se do třetí sloky elfí písně; jelikož však měl hrdlo sevřené strachem, znělo to dost hrůzostrašně.

"V Brannanu zase žila jedna stará bába a ta přej že to má pořád ještě ráda. Povídá, mladej, já dám ti zlato hned jen když mě chvilku necháš podržet ten tvůj -"

Ale jeho zpěv náhle přerušil uširvoucí řev a všude kolem nich začali ze země vyskakovat černě odění lučištníci.

* * *

Slanved si vybral místo k přepadu velice pečlivě. Očekával, že jejich cíl neopustí stezku prostě proto, že je v lidské povaze držet se cest. Krajina tady byla tak plochá a rovná, že nikdo nemohl čekat, že se tady bude někdo ukrývat, ale tráva byla dost vysoká aby zamaskovala okraje drnových poklopů na devíti jámách, které vyhloubili ještě před východem slunce. V každé číhal jeden vrah a zdálo se, že už postačí jen zůstat ve stěhu, dokud oběti nepřijdou. Přípravy dokončili pouhé tři hodiny předtím, než Slanved uslyšel, jak se cíl blíží. Poslouchal velice pozorně; očekával tiché kroky a možná šum tlumeného hovořu, ale někdo si hlasitě prozpěvoval - jestli se tak vůbec daly označit ty hrozné zvuky, které byly nejspíš slyšet až v Ilexu. Na okamžik zpěv i kroky utichly a Slanved se začal strachovat, že je něco prozradilo, ale pak se zpěv ozval znova. Slanved počkal, dokud cíl nedošel přesně do středu jejich kruhu, pak z plných plic zaječel povel k útoku a prudce se postavil. V příštím okamžiku ke svému naprostému zděšení zjistil, že cíl nestojí přimrazený překvapením na místě, ale je připraven a vlastně už započal s protiakcí...

Tyson natáhla luk skoro dřív, než výkřik vůdce vrahů stačil doznít, a když se vynořil z jámy za ní, zaměřila se na něj jako na prvního. Její šíp probodl Slanvedovi hrdlo dřív, než se stačil úplně narovnat, a jeho mrtvola spadla zpátky do díry. Vrahovi vedle něj se podařilo vložit šíp do tětivy a zrovna natahoval luk, když ho Tysonin druhý šíp zasáhl do srdce. Ruce mu poklesly a šíp se zabodl do okraje jámy, kde zůstal trčet šikmo jako gnómón slunečních hodin, zatímco on se pozpátku skácel k zemi.

Také Ronan si vybral cíl okamžitě. Dva vrahové vyskočili ze země po jejich pravici a mířili na ně šípy s černými špičkami. Jeho házecí nůž obcenně zajel do úst staršího z nich, zatímco mladší, méně zkušený, propadl panice, když viděl, jak se po něm Ronan žene, a vystřelil předčasně. Šíp neškodně proletěl Ronanovi kolem hlavy a vrah zaječel hrůzou; jeho výkřik však předčasně přerušil ostrý meč, který protal vzduch, maso i kosti a skoro ho přesekl ve dvě. Tarl zaváhal, na okamžik ochromen strachem, když se před ním ze země vynořili dva vrazi, ale šípy, které na něho neomylně mířily, mu podivuhodně rychle pomohly zkoncentrovat mysl, a než stačili vystřelit, pozvedl ruce a ukázal na ně. Z konečků prstů mu vyletěly dvě oslnivě jasné ohnivé koule hnané trochu magie a obrovským množstvím paniky, zasvištěly vzduchem, s tichým vhuuump zasáhly nešťastné lučištníky a proměnily je ve vřeštící a zmítající se sloupky ohně.

Dva vrazi nalevo mezitím měli čas natáhnout luky a zamířit je na Ronana, když tu si uvědomili, že malý hnědý oslík, který se k nim řítí obrovskou rychlostí, by mohl představovat určitý problém. V příštím okamžiku Koťátko skočil na prvního z nich a jeho ostré zuby sklaply jako ocelové čelisti. Druhý lučištník sebou při bolestném výkřiku svého druhu polekaně škubl a jeho šíp proletěl neškodně vysoko. Otočil se, vytřeštil oči a brada mu ohromením klesla na prsa: druhý vrah totiž neměl obličej, jen zkrvavenou, potrhanou masku. Rychle vložil do tětivy druhý šíp a zamířil na oslíka; byl skutečně rád, že má dost času vystřelit, než se k němu ta strašná bestie dostane. Ale jak natahoval luk, Tysonin třetí šíp ho zasáhl do zad a proletěl mu srdcem, takže byl mrtvý dřív, než stačil pocítit bolest.

Ronan vytáhl meč z rozetnuté mrtvoly u svých nohou a rychle se rozhlédl, pátraje po další oběti, ale marně. Viděl pět

mrtvých vrahů, dva další se svíjeli v kouři a plamenech a kolem se šířil pach spáleného masa, který mu připomněl, jak Tarl dělal barbecue. Jediný živý byl vedle Koťátka, ale ten se s řevem válel po zemi, ruce přitisknuté na obličej, dokud k němu nepřistoupila Tyson a nedorazila ho dýkou.

Ronan zabodl meč do země a otřel si čelo hřbetem ruky. To bylo o fous, pomyslel si. Kdyby neměl Koťátko tak skvělý čich - vpochoďovali bychom přímo do pasti a teď už by z nás byly svíjející se jehelníčky. Podíval se na Tarla, který s výrazem zděšení v obličejí pozoroval dvě dohořívající těla a právě na něj chtěl křiknout něco povzbuzujícího, když si všiml Tyson. Mávala na něj s ukazovákem přiloženým na rty, a když tázavě pozvedl obočí, ukázala na drn kousek od něj a něco mu naznačila ústy. Ronan se podíval pořádně a zjistil, že před sebou má malý klínek země ohnutý jako roh staré rohožky. Půda kolem byla neporušená a Ronan konečně pochopil, co se mu Tyson snaží naznačit. Nějaký vrah se pořád ještě ukrýval v zemi!

Ronan popadl meč a otočil ho čepelí vzhůru, napůl očekávaje, že kolem zase začnou vyskakovat nepřátelé, ale nic se nestalo, a tak se váhavě přidal k ostatním. Tyson tam stála se šípem vloženým v těživě a čekala, zatímco oslík soustředěně větřil.

"Vypadá to, že zbyl už jen jeden, tady v té díře," zašeptal. "A buďto používá po holení Eau de Piddle, nebo si nadělal do kalhot."

Připojil se k nim i Tarl s obličejem poněkud pobledlým a nyní stáli všichni čtyři kolem vrahova úkrytu. Zblízka jasně rozeznávali okraje drnu, který byl vyříznut ze země a zase uložen na místo.

"Hele, my víme, že tam jsi," řekla Tyson nahlas.

"Ne, nejsem tady," ozvala se přidušená odpověď.

"A kde tedy jsi?"

"Ehm... no... Klat, teď jsem se prozradil, že?"

"Jsme ozbrojení, takže vylez s rukama nad hlavou."

"Děkuji mockrát, ale myslím, že raději zůstanu, kde jsem."

"Když nevylezeš," přidal se Ronan, "vrazím meč skrz drn a pořádně tu tvou díru prošťourám."

"Ehm, to nedělej."

"Proč ne?"

"Protože bys mě mohl zabít." Neviditelný vrah byl tou představou krajně pobouřen.

"No a?"

"To by byla dost tvrdárna, nemyslíte?"

Na okamžik zavládlo ticho.

"Nepřipadá mi, že s ním budou potíže," zašeptala Tyson ostatním, zašklebila se a pověsila si luk na rameno.

"A bylo by to poněkud definitivní," pokračoval hlas zdola. "Taky mám pocit, že by to nejspíš hodně bolelo."

"Můj ty smutku, vždyť jsi vrah!" rozzuřil se Ronan. "Smrt je tvoje druhé jméno."

"Ne, moje druhé jméno je Clarence. Ale nikomu to neříkejte, prosím vás, protože pak bych to s ostatními vrahy nevydržel."

"A jaké je tvoje první jméno?" zeptala se Tyson.

"No... Marwood, ehm," odpověděl Marwood.

"Marwoodeehme, okamžitě vylez ven. Věčně tam zůstat nemůžeš, a když vylezeš beze zbraně, neublížíme ti."

"Opravdu?"

"Ano."

"Slibujete?"

"Ano."

Znovu zavládlo ticho, tentokrát poněkud delší.

"Ruku na srdce?"

"MARWOODE, VYLEZ Z TÉ KLATÉ DÍRY, NEBO TĚ ZABIJU!"

Země u jejích nohou se zavlnila, a když o krok ustoupili, ze zamaskované jámy váhavě vylezl vytáhlý mladík, který slepě mžoural do slunce a omluvně přitom gestikuloval rukama. Jeho vystrašené oči, hledící zpod dlouhých, jemných řas, byly neuvěřitelně blede a zvlhlé slzami. Dlouhé černé vlasy mu spadaly na ramena a na hlavě balancoval čtvercový drn jako nějaký obrovský klobouk navržený jedním z těch cvoků, které bůh ví proč zaměstnávají v nejdražších módních salónech. Oblečený byl v černostříbrné uniformě cechu vrahů, ale její obvykle zastrašující účinek byl poněkud ztlumen mírovou mandalou, která mu visela na štíhlé, podivně elegantní šíji. Na nohou neměl černé kožené boty, jaké vrazi obvykle nosí, ale sandály. Vypadal tak trochu jako hipík oblečený na Halloween.

"Ahoj, Marwoode," řekla Tyson vesele, ale tón jejího hlasu se náhle diametrálně změnil a Marwood zjistil, že se mu špička jejího meče zlověstně komíhá pod nosem. "Co to byl za skvělý nápad přepadnout nás tady, ehmvrahu?" zavrčela.

"Hele, já s tím nemám nic společného, jo!" Přestože byl obklíčen, Marwoodovi se nějak podařilo vzbudit dojem, že couvá před všemi čtyřmi najednou. "Všechno to naplánoval starej Slanved, víte?" pokračoval. "Jakmile mě jednou vybrali do jeho týmu, neměl jsem na vybranou. Ani byste nevěřili, jak ošklivě se mazáci z cechu dokážou namíchnout, když neuděláte přesně to, co po vás chtějí."

"Ale ty jsi přece jeden z nich," vložil se do hovoru Tarl. "Jsi vrah. Zabiják."

"Ne, to tedy nejsem! V životě jsem nikoho nezabil! Jsem jenom učeň a nestal bych se ani tím, ale neměl jsem na výběr."

"Jak to?" zeptal se Tarl.

"No, studoval jsem na Drolické univerzitě sociologii, víte, ale nebyla to žádná legrace, protože jsem pro samou práci ani nestíhal mejdany, tak jsem toho, tento, nechal."

Tarl přikývl. Zatím tomu rozuměl dokonale.

"Jenže můj tatík je příšerně staromódní, víte. Hrozně se tenkrát nakrkl a řekl, že mi zatrhne kapesné. Potom mě s jedním svým známým, který je ctihodným mistrem v aspoském cechovním domě, nechal zapsat do učení, a když jsem jim řekl, že raději umru, můj táta řekl fajn, taky jedna možnost, a jestli prý se nedám k cechu vrahů, že je na mě pošle. Tak jsem se k nim dal."

"Hej, hej, hej," přerušila ho Tyson a znovu mu zamávala mečem pod nosem. "Drž se tématu."

Marwood instinktivně ucukl a drn mu sklouzl z hlavy na obličej. Sebral ho a začal jej bezmyšlenkovitě žmoulat v rukou.

"O co tady jde," pokračovala Tyson, "je, že chceme vědět, proč nás napadlo devět vrahů."

"No," Marwood ukázal palcem na Ronana. "To kvůli té otevřené smlouvě tady na tvého přítele. Slanved říkal, že máme... ehm..."

Jeho hlas se nejistě vytratil a nervózně přelétl pohledem z Tyson na Ronana. Oba na něho hleděli se zděšeným výrazem v obličejích.

"Otevřená smlouva?" zopakovala Tyson nevěřičně.

"Jo. Poslyšte, mně je to vážně líto," zamumlal Marwood a sklesle se posadil na okraj díry.

Tyson se podívala na Ronana a pak napřáhla ruku, aby ho pohládila po tváři. Ronan ji sevřel ve své velké dlaně.

"Nechci nic slyšet," zašeptala. "Jdeme spolu a budeme bojovat." Ronan otevřel ústa, aby něco namítl, ale ona mu je pohotově ucplala dlaní. "Myslím to vážně," dodala. Ronan jí chvíli mlčky hleděl do očí a pak rezignovaně přikývl.

Tarl se zmateně díval z jednoho na druhého.

"Co se děje? Oč jde?" zeptal se nakonec.

"Otevřená smlouva..." odpověděl Ronan věcně.

"Co je to?"

"Rozsudek smrti."

"Cože?"

"Pověz mu to," nařídila Tyson Marwoodovi, pak vzala Ronana za ruku a odvedla si ho kousek stranou. Tarl podřepil před sedícím vrahem a Koťátko ulehl vedle nich. Marwood si náhle uvědomil, že oslík má ty nejmrazivější oči, jaké kdy viděl, Slanvedovy nevyjímaje.

"Dobře, tak co je to ta otevřená smlouva?" zeptal se Tarl.

"No, to je smlouva, kterou se cech zavázal splnit bez ohledu na náklady a na to, kolik vrahů k tomu bude potřebovat. Jakmile ji jednou podepíše, nedá se zrušit - ani kdyby druhá smluvní strana zemřela nebo změnila názor. Stojí to celé jmění, a proto jich zatím bylo uzavřeno jen šest."

"Co se stalo s ostatními pěti?"

"Jsou mrtví."

"A nemůžeme cech podplatit nebo zastrašit? Právě jsme zabili osm jeho členů. Nerozmyslí si ostatní dvakrát, než si s námi zase něco začnou?"

"S tím nepočítej, ti hoši jsou fanatici! Budou to zkoušet tak dlouho, dokud ho nedostanou."

"Klat! Takže podle tebe budeme muset pozabíjet všechny vrahy ve Středosvětě, co?"

"Jo, vypadá to tak."

"Kolik jich je?"

"Asi pět set."

"Hm."

"A více než tisíc učňů."

"Hmm."

Tarl, kterému konečně došla vážnost situace, v níž se Ronan nacházel, zamyšleně našpulil rty. Pak se podíval stranou, kde on a Tyson mlčky stáli a objímali se. Zděšeně si uvědomil, že se ti dva loučí. Jejich milostný románek se náhle změnil v beznadějný, nesmyslný sebevražedný pakt.

"Něco se přece musí dát udělat!" vykřikl, ale Marwood jen smutně zavrtěl hlavou.

"Cech se nedá zastavit. Jsme hrdí."

Marwood zmlkl uprostřed věty, když na něj Koťátko zlověstně vycenil zuby potřísněné čerstvou krví.

"Ehm, chtěl jsem říct, oni jsou hrdí na svůj professionalismus," dodal diplomaticky. "Jakmile vrah převezme objednávku, splní ji. V celém Středosvětě před nimi není bezpečný nikdo, samozřejmě kromě jiného vraha. Je to pro ně otázka cti.

Mně osobně to nic neříká. Milujte se a neválejte, to je moje heslo. Samozřejmě tím nemíním, že bychom se měli muckat s každým, koho potkáme. Člověk občas narazí na hodně neatraktivní typky. Chci jen říct, že je třeba dát šanci míru -"

Marwood se znovu odmlčel. Tarl na něj zíral jako drak na půl tuny nej kvalitnějšího antracitu, takže si dělal vážné starosti, jestli to s tím mírem a láskou nepochopil nějak špatně.

"Ehm..." začal.

"Co jsi to řekl?" zeptal se Tarl.

"Řekl jsem ehm."

"Ne. Předtím."

"No, mluvil jsem o míru a lásce, ale jen tak všeobecně. Rozhodně jsem nemyslel, že bychom spolu měli ty a já -"

"Ne, ještě před tím! O tom, že vrah nezabije jiného vraha."

"To je pravda! Ano. Je to nejzákladnější zásada cechu. Žádný vrah nezabije, nepokusí se zabít ani jinak vědomě nepůsobí smrt jiného člena cechu."

"Takže kdyby se Ronan stal vrahem, nesměli by mu ublížit?"

"No, ano, ale to není tak snadné. Nejprve musíš vstoupit do učebního poměru a celé roky studovat jedy, zbraně a

plánování vražd. Pak musíš někoho zabít. A po tom všem jsou tu ještě písemné testy a ústní pohovor."

"Jiný způsob neexistuje?"

"Ne. Jedině..."

"Jedině co?"

"No... slyšel jsem..." Marwood se zamyšleně podíval na Ronana. "Tvůj přítel vypadá jako schopný válečník. Slyšel jsem, že na Gudmornenské univerzitě běží postgraduální studium. Za rok tam můžeš získat titul VV, ale musíš být promováný válečník."

"Titul VV?"

"Všeobecný vrah. Když studium dokončíš a složíš zkoušky, staneš se plnoprávným, kvalifikovaným vrahem a členem cechu."

"Kdy to studium začíná?"

"Někdy teď. Ale určitě přijmou i opozdilce, zvláště když bude mít doporučení podepsané a opatřené pečeti samotného mistra vraha Slanveda."

"Koho?"

"Tamtoho chlápka s šípem v krku. Doporučení bychom mohli napsat za něj." Marwood se zamyslel a po tváři se mu rozlil škodolibý úsměv. "Jeho podpis napodobím hravě, a pokud jde o pečeť, myslím, že ten prsten, co má na ukazováčku, je pečetní."

Tarl se nad tím chvíli zamyslel a nenašel skoro žádný kaz. Samozřejmě budou muset dát Ronanovi novou identitu, protože kdyby jeho učitelé věděli, kdo je, určitě by ho nepřijali. Jinak se plán zdál být bez závad. Pokud se jeho týkalo, strávit rok na univerzitní půdě by pro něj byla skvělá příležitost zjistit, jestli jsou všechny ty řeči o studentech pravdivé. Tolik toho slyšel o pití, drogách a mejdanech, že se už nemohl dočkat...

"Mně se to docela líbí," řekl nakonec a oslík se na něho podíval asi tak, jak by se ork podíval na někoho, kdo by navrhl, aby se dnes večer nikam nechodilo a místo toho si dali šálek čaje a šli brzy na kutě.

"Ty vážně navrhuješ," zeptal se nevěřicně, "abychom strávili celý rok v Gudmornenu? Ve městě, které je tak daleko na severu, že si místní házejí do pití kostky ledu, aby si ho ohřáli?"

"Jestli je to jediný způsob, jak zachránit Ronana, tak ano. Podívej se, už se vracejí. Řekneme jim tu dobrou zprávu."

Ronan a Tyson skutečně kráčeli zpátky k nim a na tvářích měli výraz typický pro lidi, kteří dospěli k nějakému rozhodnutí a jsou odhodláni od něj neustoupit, ale očekávají, že se s nimi o to budou ostatní urputně přit. Tarl otevřel ústa, aby promluvil, ale Ronan zvedl velitelsky ruku a předběhl ho svým vlastním prohlášením.

"Rozhodl jsem se, že tohle přepadení na věci nic nemění. Pořád si chci vyřídit účty se správnou radou Orkmorské mečářské. Jim jde jenom o mne; ty a Koťátko v jejich plánech nefigurujete, takže vám hrozí nebezpečí, jen pokud zůstanete se mnou. Proto se vraťte do Perpleku nebo do Ya'Elu."

"A co ty?" zeptal se Tarl Tyson.

"Já jdu s Ronanem."

"Oba vás zabijí."

"My víme. Máme snad jinou možnost?"

Tarl jim to řekl. Když skončil, podívali se jeden na druhého s výrazem plným naděje a pak se Tyson obrátila k Marwoodovi.

"Viš to určitě?"

Marwood přikývl.

"Proč bychom ti měli věřit?" otázala se Tyson podezíravě.

Marwood se rozhlédl po roztroušených mrtvolách vrahů. "Mohu vám dát osm dobrých důvodů," řekl. "A aby bylo jasno, rozhodně nemíním strávit život zabíjením lidí. Cechu už mám klatě plné zuby. Jestli se Ronan stane vrahem, může ze mne udělat svého oficiálního učedníka a pak budu v bezpečí. A jestli mi pak nařídí, abych šel domů a strávil zbytek života pařením, bude mou povinností učedníka cechu jej poslechnout."

"To jako že chceš, abychom tě vzali s sebou?" zrohovkla se Tyson. Marwood znovu přikývl a Tyson si jej podezíravě prohlédla. Měl tak upřímný výraz v obličeji, že mu proti své vůli docela věřila.

"No dobře," řekla a pak se sklonila, až mu hleděla ze vzdálenosti pouhých několika palců do očí. Poklepala si na jílec meče. "Ale varuju tě, jestli nás podrazíš, budeš nosit vlastní rektum jako beranici."

Marwood nervózně polkl. Ten zvuk byl pravděpodobně slyšet až v Ilexu. Tyson ho popleskala po tváři a narovnála se; pak se jala společně s Ronanem odstraňovat následky přepadení: sebrali mrtvoly, naházeli je do vykopaných jam a znovu je zakryli drny. Marwood je chvíli pozoroval, všimaje si hry jejich svalů a snadnosti, se kterou přenášeli mrtvá těla. Pak svou pozornost přenesl na Tarla a Koťátku, kteří se zrovna přeli o to, zda má Tarl useknout pro oslíka jedné z mrtvol ruku, aby měl večeri.

Marwood znovu nervózně polkl a tentokrát to nejspíš bylo slyšet až v Perpleku. Najednou měl nepříjemný pocit, že se dostal z doruda rozžhavené pánve do doruda rozžhavené pece...

O půl hodiny později, když po přepadení nezůstaly žádné stopy odhalitelné zběžným pozorováním, se všichni znovu vydali na cestu. Ronan a Tyson nasadili ostré tempo a Tarl se ze všech sil snažil za nimi příliš nezaostávat. Překvapilo ho a trochu zahanbilo, když zjistil, jak snadno jim Marwood stačí; jeho dlouhé nohy dokázaly vyvinout slušnou rychlost a sandály mu hlasitě pleskaly do kroku.

Po několika hodinách dorazili k cestě z Ilexu do Dálného Tibrethu a krajina před nimi začala stoupat. Na severu už viděli nízké hřebeny kopců. Vegetace se změnila a travnatá step začala pomalu ustupovat vřesovištím s občasným kručinkovým křovím. Tarl teď zaostával o nějakých padesát kroků a oslík zpomalil, aby mu dělal společnost. Nohy jej

bolely a měl pocit, že má kuří oka i na kuřích okách, ale z nějakého důvodu se neodvažoval zastavit. Měl nepříjemný pocit nebezpečí, který v něm už nějaký čas rostl, a mezi prsty už mu zase přeskakovaly zrádné jiskry magie.

Plahočili se dál, až už hřebeny kopců nebyly vzdálené, ale zvedaly se přímo před nimi; dlouhý, úzký pás hor, který odděloval Ilexské pláně od širokého údolí Velké řeky Leno. Za nimi, dál na jihovýchodě, viděli sněhem pokryté vrcholky Chromových hor. Několik mil vlevo se tyčil pochmurný Carn Jonnald, nejvyšší hora hřbetu, a i na tu dálku viděli slavnou sochu Strážce na jeho vrcholu. Svahy hory byly místy srázné a někde je tvořila skalní stěna, ale přímo před nimi se zvedaly poměrně zvolna a vinula se po nich cestička meandrovitě stoupající vzhůru.

Jak po ní stoupali, Tarlův nepříjemný pocit stále sílil, až přerostl v přesvědčení, že se nacházejí v bezprostředním ohrožení. Sebral zbytky sil a vrávoravě se rozběhl vzhůru, aby dohonil ostatní.

"Jak daleko ještě půjdeme?" zasténal.

"Až k Velké řece," odpověděl Ronan. "Jakmile překročíme Jonnald, bude to celou cestu z kopce. Za pár hodin jsme tam." Podíval se na duhové jiskry, které tančily kolem Tarlových rukou. "A jéje," zamumlal. "Něco se chystá, že?"

"Přesně ten pocit mám už nějaký čas," odpověděl Tarl nešťastně, ale náhle se zarazil a zděšeně ukázal prstem. "Nahoře někdo je!" zaječel. Ve stejném okamžiku se mu od třesoucího se prstu oddělila koule modrého ohně a vyletěla vzhůru k hřebenu.

Ostatní se podívali směrem, kterým ukazoval, a uviděli siluetu postavy rýsující se proti nebi. Připadalo jim, že mává, ale pak si nejspíš všimla Tarlovy koule, vykřikla a vrhla se k zemi.

"Vždyť to byl Posner!" vydechla Tyson překvapeně. "Má být ve Welbugu a vést za mne Dračí spár. Co, klat, dělá tady?"

"Jak to vypadá, přišel si nechat utrhnout hlavu ohnivou koulí," odpověděl Ronan a pak tiše zamumlal směrem k Tarlovi: "Troubo!" Aniž čekal na odpověď, rozběhl se k vrcholu a Tyson jej následovala v těsném závěsu.

Tarl se podíval na Koťátka a pak na Marwooda, ale ani jeden z nich jeho pohled neopětoval.

"No dobře, tak jsem zpanikařil," zamumlal zkroušeně. "Ale pořád mám pocit, že se ženeme rovnou do maléru." S tím se obrátil na patě a vydal se za oběma válečníky. Koťátko s Marwoodem ovládli nutkání k smíchu a přidali se k nim. Na vrcholu hory našli Tyson s Ronanem, jak pomáhají tajemné postavě na nohy. Skutečně to byl Posner a ohnivá koule ho našťásti minula, ale byl v šoku. Obličej měl sinalý a potlučený, a dříve tak pečlivě napomádované vlasy mu teď trčely na všechny strany. Pořád na sobě měl společenské šaty, ale jeho smoking a bílá košile byly špinavé a rozedrané, patentní kožené boty měl zabláčené a naškrobený límec mu visel kolem krku jako opilý albinický netopýr.

"Ach, madam!" sténal. "Ach, madam!"

"Uklidni se, ano," poradila mu Tyson. "Už jsi v bezpečí. Pověz mi, co se stalo."

"Ach, madam! Před čtyřmi dny se všechno zhroutilo. Nejprve se začalo povídat, že jste se zapletla do úplatkářství a zrady, a pak, jedné noci, La Mason du Bonque vyhořel!"

"To byl konkurenční podnik," vysvětlila Tyson Ronanovi. "Slušný nevěstinec, ale nikdy nebyl ve stejné třídě jako můj Dračí spár. Zajímalo by mě, kdo ho zapálil."

"Povídá se, že to udělal velký černý bojovník," pokračoval Posner. "Všichni myslí, že to musel být Ronan! A pak stejný válečník zabil Antraxe!"

"Antrax je mrtvý?" zalapala Tyson po dechu. "Klat! Jak se to stalo?"

"Nějaký výbuch, nic bližšího nevím. Zrovna byl na pokoji s Takumou."

"Ubožák," zamumlal Ronan. "Takže odešel s pořádným bouchnutím. Doslova."

"Lidé ve Welbugu si myslí, že to máte na svědomí ty a Ronan! Včera na Spár zaútočil rozezlený dav a vydrancoval ho. Stěží se mi podařilo vyvážnout živý. A radnice vypsala na dopadení vás dvou odměnu! Jestli se ukážete ve Welbugu, rovnou vás strčí do basy. Tedy pokud vás dřív nelynuje dav!"

Ronan zuřivě zaklel.

"My víme, kdo za tím vším vězí," zavrčel. "Ta klatá správní rada! Až se mi dostanou do rukou, zaplatí za to!"

Tyson mu položila konejšivě ruku na rameno. "Děkuji ti, že jsi nás přišel varovat," řekla Posnerovi. "Ale jedna věc mě mate. Jak jsi věděl, kde nás najdeš?"

"Antrax mi to řekl, ještě než zemřel. Chtěl jít za vámi sám. Říkal, že je životně důležité, abych vás varoval, že je jich ještě šest a že se nezastaví, dokud vás nezabijí."

"Šest čeho?"

"Přesně to nevím, madam, ale znělo to nějak jako šest kobratů."

"Kobratů? Co to, klat, je?"

"Smrtící vražedné mašiny jako ta, která zmasakrovala Bikiny," vmísil se do hovoru Tarl, který zamyšleně hleděl dolů k Ilexským pláním. Ostatní se na něho překvapeně podívali.

"Proč si to myslíš?" zeptal se Ronan.

"Já si to nemyslím, já to vím!" zamumlal Tarl. "Podívejte se!"

Pohlédli směrem, kterým ukazoval, a v dálce uviděli šest známých, vražedně hbitých tvorů, kteří uháněli pláni po jejich stopách místy, jimiž procházeli sotva před hodinou.

"Klat! Utečme!" zavelel Ronan, ale zbytečně, protože všichni ostatní už běželi jako o život.

Poté, co začali sestupovat ze severního svahu Jonnaldy, urazili sotva několik mil, když Tarla zradily nohy. Ostatní už byli pořádný kus před ním, ale když viděli, jak se potácí, všichni kromě Posnera se zastavili a čekali, až je dohoní. Oslík na něj zabručel, aby mu vlezl na záda, a pak zase pokračovali ostrým tempem. Ronan s Tyson teď běželi a oslík byl docela malý, ale Tarl mnoho nevážil, takže jim snadno stačili. Také Marwood byl schopen vyvinout překvapivě velkou rychlost, zato Posner byl obtloustlý a vyšel z kondice, takže ho brzy zase dohonili.

"U jenom... půl... míle!" sípal, když doběhli na jeho úroveň.

"A kde pak budeme?" křikl na něj Tarl.

"Řeka..." odpověděl Posner bezdeše. "Oupase... převozník... jeho pramice... čeká na nás!"

"Raději poběžíme napřed a řekneme mu, aby byl připravený," navrhl Tarl a Ronan přikývl. Koťátko zrychlil a snadno se dostal před ostatní.

Po chvíli je stezka zavedla do lesa; klikatila se podrostem tak hustým, že museli běžet v řadě za sebou. Trolí hloh a pletenice je chytaly za nohy a drásaly jim šaty, a neustále se museli vyhýbat šlahounům esry. Tarl s Koťátkem už zmizeli z dohledu, ale Ronan, Tyson a Marwood zůstali s potácejícím se Posnerem a povzbuzovali ho. Za sebou slyšeli dupot pronásledovatelů a jakýsi podivný plazí štěkot, jako když se smečka aligátorů pokouší napodobit honící psy.

Tyson se ohlédl a křikla na Ronana, který průvod uzavíral: "Brzy budeme venku z lesa a k řece je to už jen několik set kroků. Až se dostaneme na břeh, zkusím pár šípů. Pokud se mi podaří dostat pár těch bestií, mohli bychom -"

PRÁSK! Hlavou narazila do převislé větve a svalila se na zem, jako kdyby vypila v rychlém sledu deset Tarlových nejoblíbenějších koktejlů. Posner se zastavil vedle ní, ve tváři vyděšený výraz, ale Ronan jej odstrčil, zvedl bezvládné tělo a hodil si ho přes rameno.

"Utíkej!" zařval a Posner se okamžitě rozběhl za Marwoodem s Ronanem v patách. Několik okamžiků, které jim připadaly jako věčnost, se proplétali mezi stromy a už i Ronan cítil, jak svaly jeho nohou protestují proti další námaze. Náhle před sebou měli okraj lesa a za ním se půda mírně svažovala k široké, pomalé řece. Ronan uviděl převozníkův člun vytažený na břeh asi čtyři sta kroků od nich. Koťátko s Tarlem už byli skoro u něj a Ronan slyšel, jak Tarlovi panikou přeskakuje hlas, když ječí na Oupase poněkud zmatené příkazy, kterými se mu snaží dát najevo, že má spustit ten klatý člun na řeku a rychle.

Se štěkotem rychle se přibližujících kobraťů za zády, s Tysoninou mrtvou váhou na rameni a poté, co jej Marwood snadno předběhl, měl Ronan pocit, že se pohybuje pomalu jako šnek. Přesto byl pořád kus před Posnerem, jehož sípavý, přerývaný dech a sinalá pleť dávaly tušit, že je na konci svých sil. I tak si ale Ronan myslel, že k pramici dorazí včas, pak se ale za jeho zády ozvalo pekelné syčivé vytí, a když se krátce ohlédl přes rameno, uviděl, že všech šest kobraťů vyrazilo z lesa a žene se po nich.

"Utíkej, Posnere! Utíkej jako o život!" zaječel a zdvojnásobil rychlost. Cítil, jak se ho zmocňuje panika; bylo mu jasné, že s Tyson v bezvědomí nemá proti šesti smrtícím bestiím nejmenší šanci. Pomyšlení na vlastní smrt, třeba tak bolestivou, Ronana příliš neděsilo, ale vědomí, že by zemřela i Tyson, mu dalo křídla.

Před sebou viděl pramici klouzající na vodu s Oupasem na zádi. Koťátko a Tarl už byli v ní, ale Tarl vyskočil zpátky na břeh a pozvedl ruce. Ronanovi se výboje magie, která mu praskala mezi prsty, jevily jako mlžné bílé světlo; náhle se z něj zformovala ohnivá koule, jež vzápětí prosvítila kolem něj. Ronan riskoval krátké ohlédnutí a ke svému zděšení zjistil, že se jí první kobrať bez potíží vyhnul. V tu chvíli už byl jen několik kroků za supícím Posnerem. O několik okamžiků později bestie syčící krvelačností skočila a přistála ubohému správci klubu na zádech. Posner zaječel hrůzou a svalil se na zem. Pak jej dohonily tři další šelmy a všechno, co bylo vidět, bylo mihání černých těl a ostrých drápů, pod kterými se zmítalo něco rudého a ječícího.

Ronan vtáhl hlavu mezi ramena a utíkal jako nikdy v životě. Zbývalo mu už jen padesát kroků, ale dvě ze stvůr Posnera ignorovaly a dál se hnaly za ním. Jedna z nich už byla tak blízko, že slyšel syčení jejího dechu. Marwood už byl také skoro u člunu a Tarl právě lezl zpátky dovnitř ke Koťátkovi a Oupasovi, který se opíral veslem o břeh, připravený odrazit do proudu. Zbývalo jen čtyřicet kroků, pak třicet, ale Ronan z výrazu zděšení na tvářích ostatních uhodl, že to nedokáže. Znovu riskoval krátké ohlédnutí a zjistil, že hledí do rudě planoucích očí kobraťů ze vzdálenosti pouhé stopy. Uvědomil si, že už nemá ani čas vytáhnout zbraň a že stejně pravou rukou drží Tyson. V očích bestie se krutě zablesklo a její tlamy se otevřely v zlověstném úšklebku predátora chystajícího se skočit na bezbrannou oběť, náhle se však něco stříbrného mihlo Ronanovi kolem ucha a zabodlo se to až po jílec do srsti na kobraťově hrdle.

Ronan se otočil a na břehu uviděl Marwooda ještě předklo-něného poté, co vrhl nůž. Hlavou mu problesklo, že buď to byla zatraceně šťastná náhoda, nebo nejlepší hod, jaký kdy viděl, ale to už hodil Tyson do člunu a skočil za ním s Marwoodem těsně v patách. Přitom narazili do sebe a svalili se na dno lodí, zatímco Oupase ze všech sil odstrčil pramici od břehu. Pak se rychle přesunul na lavici mezi havlenky, založil do nich vesla s přesností získanou dlouholetou praxí a začal veslovat ke středu Velké řeky, kde se jich chopil proud a nesl je ke vzdálenému moři. Mezitím dorazil první kobrať ke břehu, a když viděl, jak mu jejich kořist rychle uniká z dosahu, zaklonil hlavu a vyrazil ze sebe vzteklé zavytí, které se neslo ozvěnou nad hladinou řeky a mrazilo krev v žilách. V příštím okamžiku ho dohnali jeho čtyři druhové a tlamami zbrocenými čerstvou krví se přidali k tomu příšernému koncertu zklamání. Potom se všech pět rozběhlo s neochvějným odhodláním, které by jim mohl závidět i sám Slanved, kdyby ještě žil, podél řeky za mizejícím člunem.

KAPITOLA 5.

V posledních letech se na trhu objevilo velké množství zbroje za velmi výhodné ceny, ale nejlevnější jsou určitě výrobky společnosti BaNaNa Brannan. Tato společnost specializovaná na produkci 'dostupné zbroje', kterou před pěti lety založili tři trpaslíci, Balin, Narvi a Nain, má na svědomí ty nejpříšernější zmetky, jaké jsme kdy testovali.

Například helma BaNaNa (vyrobená z levné kovové slitiny, která praskne, když se na ni posadíte) sice zaručuje pětiminutovou odolnost proti čokoládovému meči, ale jakákoliv jiná zbraň jí projde prakticky bez odporu. A kyrys BaNaNa vyrobený z postříbřeného materiálu podezřele připomínajícího lepenku, se rozmočí už po několika minutách silného deště.

Když shrneme výsledky našich testů, můžeme říct, že si tato společnost svou ořesnou pověst skutečně zaslouží. Ano, Zbroje BaNaNa - Brak Na eNtou...

- z magazínu Kterou zbraň?

Ve druhém ze svých metafyzických pojednání Odkud jsme přišli? Mudrc Welbugský zdůrazňuje, že každý druh inteligentních bytostí má svou vlastní verzi posmrtného života a všechny ho dělí do dvou úhledných kategorií: ráj pro ty, kdo byli ve svém pozemském životě hodní, čestní nebo stateční, a peklo pro ty, kdo nebyli.* Ovšem podrobnosti této víry se druh od druhu silně liší.

Trpaslíci například věří, že peklo je otevřená travnatá pláň, kde jsou zlí trpaslíci démony podobnými elfům navěky připoutáni k zemi. Po celou tu dobu k nim pak přilétají malí čírikající ptáčky a vytrhávají jim vousy, aby je použili jako materiál na stavbu hnízd. Orci oproti tomu věří, že peklo je místo se stovkami pokojů, kde budou muset zbabělí orci sedět v křeslech potažených barevným kartounem s ubrousky na klíně, pít nekonečné šálky čaje a sklenice limonády a jíst domácí sušenky ve společnosti zlých duchů vyhlížejících jako drobné bělovlasé stařenky bez přestání klábosící o kroketu a počasí.

Tato orčí verze pekla je překvapivě blízká hobitů představě o ráji; pro ně je to místo nekonečného povídání a konzumace nespočetných jídel (zejména sladkých rozinkových bochánků a zmrzliny). Naopak hobiti peklo je místo, kde spousta hodně velkých lidí dělá nemístné vtipy o kraťasích s chlupatými nohama a utahuje si z normálních úctyhodných jmen jako například Bilbo nebo Dongo. Svým způsobem to zároveň vysvětluje, proč už lidé hobity skoro nevidají...

Garsa byl pevně přesvědčený, že peklo jsou ostatní lidé. Konkrétně dlouhá řada ježibab, čarodějnic a mágů všeho druhu, které správní rada Orkmorské mečířské společnosti v posledních letech najala. Od samého počátku se členové rady shodli v názoru, že použití kouzel bude k dosažení požadované úrovně moci a vlivu nezbytné, ale jelikož žádný z nich neměl sebemenší magické schopnosti, bylo zřejmé, že budou muset nějaké čaroděje najmout. Brzy se však ukázalo, že s čaroději-muži bývá více potíží, než za co stojí. Jsou značně egoističtí, mají sklon dívat se spatra na každého, kdo nemá moc, a těžko se ovládají. Garsovi vždycky připadalo poněkud ošidné rozkazovat někomu, kdo se může každou chvíli rozzlobit a jen tak pro legraci vás proměnit v žábu. Proto se rozhodli využívat pro každodenní provoz čarodějnice a ježibaby, a čaroděje najímat pouze účelově, na konkrétní úkoly vyžadující silnější magii.

A se vzrůstajícím množstvím čarodějnic, které za ta léta zaměstnávali, postupně odhalili tři základní zákony ženského čarodějnictví:

1. Magické schopnosti rostou s věkem a zkušeností čarodějnice.
2. Magické schopnosti rostou s ošklivostí a zahořklostí čarodějnice.
3. Čím vyšší jsou magické schopnosti čarodějnice, tím odtrženější je od reality.

Jinými slovy, pokud chcete mocnou čarodějnici, musíte najmout starou, ohyzdnou ochechuli, které dokonale straší na cimbuří. A rada obvykle potřebovala hodně mocné čarodějnice...

Garsa vzpomínal na nejhorší z těch babizen a jeho prsty bezděčně vyťukávaly na leštěné desce stolu staccato.

Například ta odporná stará ježibaba, Venna: ukázalo se, že je zatížená na purpurovou a proměnila všechno v kancelářích Orkmorské společnosti do barvy heliotropu - včetně personálu. Nebo Amliv, vrásčitá stará ježibaba s obličejem jako shnilá švestka - ta zase vrhala ohnivé koule po každém, kdo špatně vyslovil její jméno. Bohužel to měla v hlavě tak pomíchané, že nikdy nevěděla, kdo nebo co vlastně je, a Garsa se jednou tak tak vyhnul zpopelnění, když ji oslovil správným jménem, zatímco ona byla přesvědčená, že je věšák na klobouky jménem Pavlína. Anebo ta příšerně panovačná ženská s těmi divnými vlasy, která si zřejmě myslela, že správní rada pracuje pro ni. Všechny je strašně sekýrovala a ječívla na ně tak dlouho, dokud neudělali, co chtěla. Garsa při vzpomínce na ni bolestně zamrkal. Jeho mysl už úplně vypudila její jméno a všechno, co si ve spojitosti s ní dokázal vybavit, bylo, že byla provdaná za učitele jménem Donald nebo Derek nebo tak nějak.

Když do jejich služeb nakrátko vstoupila Šikara, všechny tyto problémy rychle zmizely. Bohužel s nimi i ježibaby.

Jelikož měla Šikara ve zvyku nechat explodovat každého, kdo jí šel na nervy, rozčilil ji nebo jen nudil, a podvědomě nenáviděla všechny, kteří jí nějakým způsobem konkurovali, měly ubohé babice obvykle velice krátký pracovní poměr. Během několika týdnů jich Orkmorská mečířská zaměstnala devět a pak jejich zdroj vyschl. Aby vůbec udrželi svou komunikační síť v provozu, museli začít využívat služeb mladých, nezkušených a půvabných čarodějek.

Po Šikařině odchodu znovu inzerovali místo podnikové ježibaby v týdeníku Čarodějnice a jedna nebo dvě uchazečky vypadaly docela slibně. Ukázalo se, že Cartland byla dokonalá trefa: byla stará a ošklivá a přitom naprosto přičetná. Bohužel, Garsa začal pomalu zjišťovat, že byla tak přičetná, až to hraničilo s extremitou.

Tak třeba pořád mluvila sama se sebou. To bylo u čarodějnic poměrně běžné, ale Cartland se sebou ustavičně rozhodně nesouhlasila a jednou se sama se sebou tak pohádala, že potom několik hodin trucovala a odmítala se sebou komunikovat vůbec. A pak tu byl ten její pomocníček. Garsa už si zvykl, že čarodějnice mívají kočky, psy, havrany a podobné tvory, ale Cartland byla první, která jako pomocného ducha používala hlávku zelí. Říkala jí John a podle všeho jí pomáhala s nejsložitějšími kouzly. Ale poslední kapka, kterou přetekl pohár Garsovy trpělivosti, bylo, když odmítla cokoliv dělat, pokud ji nebudou oslovovat „međuňka“.

Zvrátil se ve svém předsednickém křesle a díval se, jak cosi usilovně kutí u kotle a občas něco zamumlá hlávce zelí, která ležela na židli vedle ní. Nedávno dospěl k rozhodnutí, že je společnost na jeho vkus příliš závislá na magii, a právě proto jej tak vzrušily vědecké objevy, kterých dosáhli Temní trpaslíci. Meiózin se zmínil o možnosti vybudovat širokodosaňovou okamžitou komunikační síť, která bude rychlá, spolehlivá a především nebude závislá na magii.

Vlastně ji trpaslík slíbil představit radě právě dnes odpoledne, což byl také důvod, proč Garsa chladil v kbelíku s ledem

láhev Trollingeru, svého nejlepšího šampaňského. Zoufale si přál, aby bylo co oslavovat.

Když na dnešek svolával radu, doufal, že bude moci ohlásit smrt toho drzého válečníka Ronana. Kobrati už přece museli zahnat jej i jeho přátele do léčky nastražené vrahy. Bohužel mu cech oznámil, že se Slanvedem a jeho jednotkou ztratili spojení, a Garsa si zase začínal dělat starosti. Co když Ronan nějak uhnul z cesty a kobrati narazili na Slanvedovu skupinu? pomyslel si. Ty bestie se dají vysledovat až ke mně. Jestli zmasakrovali jednotku vrahů, budu mít na krku pomstu celého cechu! Při tom pomyšlení se zachvěl a najednou měl pocit, že by si měl dát skleničku Trollyho hned a nečekat, až přijdou ostatní.

"Cartland, mohla bys otevřít to šampaňské?" požádal čarodějnicí bezmyšlenkovitě.

"Grzrsse!"

Garsa se na starou ježibabu hrozivě zamračil. Tohle už vážně začínalo být nesnesitelné.

"Správně, tak dobře, to bude prozatím všechno, Cartland. Nemyslím, že bychom tě tu dnes odpoledne potřebovali."

"Grrh, ty sssizký gobtí gamrrre!" Ježibabin hlas přešel do skoro neslyšného mumlání. Z háku na stěně vzala velkou lžici a začala míchat směs, která vřela v kotli. Garsa nasucho polkl a v duchu zaskřípal zuby nad tím, co věděl, že bude muset udělat.

"Ehm, mohla bys teď prosím odejít ze zasedací místnosti... meduňko?"

Cartland po něm šlehla pohledem, který by na padesát kroků srazil mléko, a začala se šourat ke dveřím. Když šla kolem něj, spiklenecky se zašklebila a poslala mu na závanu smrdutého, miasmického dechu vzdušný polibek. Sotva se za ní zavřely dveře, Garsa popadl třesoucí se rukou láhev a vyviklal z ní zátku. Bouchlo to, šampaňské vypěnilo z hrdla a jen o palec minulo kalhoty jeho ultradrahého obleku. Rychle si nalil plnou sklenici a pozvedl ji ke rtům - když tu se přímo před ním, bez jakéhokoliv zvuku nebo varování, zjevil trpaslík. Garsa sebou škubl a vylil si šampaňské přímo do rozkroku.

"Omlouvám se, jestli jsem vás polekal," řekl Mitózin klidně.

"Co... chci říct, jak... Jak jste...?"

"Jak jsem se bez použití vaší ježibabí magie objevil uprostřed vaší kanceláře?"

Garsa mlčky přikývl, pak rezignovaně klesl do křesla a zhluboka se napil Trollingeru přímo z láhve.

"To je prosté. Fyzikální oddělení konečně zdokonalilo hmotový transmitter, který vyvinulo společně s nekromancí a stroji a vynálezy. S jeho pomocí se můžeme v jediném okamžiku přenést kamkoliv a množství magie, kterou k tomu potřebujeme, je opravdu nízké. Ale dost o tom. Můj bratr si přeje, abyste věděl, že naše plány pokračují přesně tak, jak jsme čekali. Byl zvolen novým vědeckým vedoucím a extenzivní výzkumný program zahájíme už dnes odpoledne."

"Dobře, dobře. Skvěle! A to je takové to, jak jsme o tom mluvili, že?"

"Zkoušky různých vynálezů, zařízení a magenetických tvorů v polních podmínkách, stejně jako shromáždění vhodných objektů na testování a výzkum." Mitózin se odmlčel a pak dodal: "Takže jestli máte nějaké známé, kteří bydlí někde mezi Severními a Zmrzlými horami, měl byste jim doporučit, aby se urychleně odstěhovali."

V tom okamžiku se ozvalo zvláštní pípání a nad trpaslíkovou hlavou se objevil červený bod.

"Á, je čas se vrátit," řekl. "Ohlásím se opět za týden. Jo, a můj bratr chtěl, abych vám vyřídil, že zve celou správní radu Orkmorské k návštěvě našeho výzkumného střediska za několik -"

Pípání utichlo a Mitózin zmizel. Garsa užasle hleděl na místo, kde ještě před chvílí stál, pak si nalil další sklenici Trollingeru a pokusil se potlačit vzrušení. Jen bohové vědí, co ještě ti trpaslíci vynaleznou, ale přemísťovací zařízení, které je schopné přesunout někoho na vzdálenost stovek mil v jediném okamžiku, by ve správných rukou dokázalo vydělat jmění! Možná byl čas, aby Orkmorská expandovala. Orkmorská cestovní společnost - to vůbec nezní špatně. S námi se dostanete kamkoliv! Už viděl ty reklamní inzeráty...

Garsa přešel se šťastným úsměvem na rtech k líkérniku, vytáhl z něj druhou láhev Trollingeru a strčil ji do kbelíku s ledem. Měl pocit, že ostatní členové rady také brzy budou chtít slavit.

Teď, když byl Meiózin zvolen vědeckým vedoucím, byli s dříve tajnou sekci magenetiky seznámeni všichni ostatní trpaslíci, takže každý vědec z výzkumného střediska mohl žasnout nad divy Vivária a uctít návštěvou Reáginu na místě jeho posledního odpočinku. Byli varováni před nebezpečnými tvory, kteří tu žili, a hodně se mluvilo o Reáginově statečnosti a osobní odvaze, se kterou Vivárium pravidelně navštěvoval bez ohledu na rizika, jen aby pomohl s důležitým výzkumem. (Meiózin usoudil, že teď, když je ten starý blázen mrtvý, neuškodí podporovat myšlenku, že o novém podniku věděl.) Magenetika okamžitě vzbudila všeobecný zájem a nadšení, a když Meiózin požádal o dobrovolníky na 'výzkumné cesty do terénu', byl jimi doslova zavalen.

Uvnitř nového magenetického naučného sálu se připravovala první z těchto cest. Doslova se to tam hemžilo trpaslíky snažícími se nasoukat do nejexotičtější zbroje, jakou kdy viděli. Mnozí nedokázali potlačit vzrušení, když si prohlíželi podivné přilby a potězkávali hrozivě vyhlížející válečné sekery, a někteří se dokonce usmívali.

Trpaslíci nemají na rozdíl od ostatních inteligentních ras žádnou válečnou elitu. Když jde o to vzít do rukou zbraně, berou je všichni. Nejspíš to mají v krvi: dejte trpasličímu vědci nebo zlatníkovi válečnou sekeru a nepříteli a bude šťastný jako ork po krk v pivě. Se zbrojí se obvykle příliš nezatežují. Železná helma, kroužková košile a štít jim v tom směru úplně postačí. Ale Meiózin měl jiné představy, a proto zakoupil více než dvě stě souprav plátového brnění. Žádný laciný šmejda. Teď, když měli k dispozici konto Orkmorské mečířské společnosti, mohli si dovolit to nejlepší, co nabízela Valdarská společnost.

Všechna brnění byla smolně černá, s ostrými ocelovými ostny na loktech, holeních a stehnech. Z chráničů loketních a kolenních kloubů trčely dlouhé hroty, které je měnily ve smrtící zbraně. Prsní pláty byly pomalované rudými runami smrti, ale nejstrašlivější z celé zbroje byla přilba, která znázorňovala démoni hlavu se zubatými čelistmi, dlouhými špičáky a velkýma špičatýma ušima. Přestože nikdo z trpaslíků neměl víc než pět stop, v těchto zbrojích vypadali jako

kmen démonických stvůr z hlubin pekelných.

Meiózin si je prohlížel s uspokojením. Bylo to ještě lepší, než očekával! S několika malými dodatky, které přichystalo alchymistické a nekromantické oddělení, to bude skutečně impozantní podívaná...

Vylezl na kamenné pódium a pokusil se připoutat pozornost ostatních, ale ve všeobecném vzrušeném šumu si ho nikdo ani nevšiml. Odkášlal si, pak zakřičel a nakonec řval z plných plic, ale pořád jej nikdo neslyšel. To už mu došla trpělivost, popadl jednu z nových válečných seker a třískl jí do pódia, až se úlomky kamene rozletěly po celé místnosti. Pak si ho konečně všiml.

"Instrukce máte," začal. "Je osm výzkumných skupin, které půjdou na osm různých cílů. V každé skupině jsou vědci z různých oddělení a ti budou testovat rozličné tvory a zařízení na obyvatelích těchto cílů. Vy ostatní budete sloužit jako ozbrojený doprovod a vaším cílem je šířit zmatek a strach v řadách obyvatel a několik jich zajmout a přivést sem, abychom s nimi mohli provádět další experimenty v laboratorních podmínkách. Vaše zbroj je speciálně navržena k vzbuzování strachu u cílů, stejně jako doprovodné efekty, které dodali alchymisté. Také by mohlo pomoci, kdybyste upustili od našeho tradičního trpasličího zvyku bojovat mlčky a něco přítomně řvali. Vhodný válečný pokřik nebo popěvek by byl nejlepší."

"Zaspíváme si!" vykřikl někdo v zadní části síně. Meiózin se po něm vztekle podíval a pokusil se křiklouna identifikovat, ale jelikož byli všichni od hlavy k patě navlečení do brnění, bylo to prakticky nemožné. I tak věděl skoro určitě, že to byl Beneltin. Vždycky to byl on. Ten mladý trpaslík neví, co je to úcta k starším, a nic mu není svaté, pomyslel si Meiózin a v duchu si poznamenal, aby ho později potrestal.

"Zbývá už jen popřát vám hodně štěstí. Ať jsou vaše sekery stále ostré a nepřítel se před vámi třese strachy," zakončil svou řeč tradiční trpasličí frází.

Na tato slova se ve stěně vlevo otevřela mohutná vrata. Za nimi byla místnost transmiteru, obrovská síň s osmi kovovými válcovými kabinami na jedné straně. Každá z nich byla asi sedm stop vysoká a vpředu měla silné kovové dveře a po straně ovládací panel plný páček, ciferníků a přepínačů. Kolem pobíhali vědci z fyzikálního a nekromantického oddělení, přehazovali páčky a kontrolovali údaje na cifernících. Když se trpaslíci v brnění začali před kabinkami řadit do osmistupu, vědci zapjali přístroje. Rozsvítila se světla a ozvalo se hluboké bzučení.

Beneltin, který stál skoro až na konci jedné z řad, se pokusil zahlédnout něco z přenosového zařízení, ale byl malý i na trpaslíka, takže kromě přileb před sebou neviděl skoro nic. Otočil se ke svému sousedovi.

"Tohle valdarské brnění je fakt bomba, co říkáš?"

Druhý trpaslík zavrčel něco, čemu přes helmu nebylo vůbec rozumět. Beneltina to však neodradilo.

"Při svém štěstí budu mít proti sobě jediného orka v celém Mahonu, který u sebe bude mít obří otevírák na konzervy!"

Odpovědělo mu další nesrozumitelné zavrčení.

"To by byl vážně pech -"

Druhý trpaslík zasténal a zaškaredil se na Beneltina hledím své přilby. Ten se na něj přátelsky zašklebil, ale vzápětí si uvědomil, že vzhledem k tomu, že má na hlavě přilbu, je to marnění času. Určitě ani nešlo poznat, jestli se mračí nebo směje. Vlastně se ten druhý trpaslík možná jen představoval. Beneltin si stáhl kovovou rukavici a zabubnoval druhému trpaslíkovi do přilby.

"Copak?" zeptal se soustrastně. "Zvoní ti v uších? To by mohla být plechóza."

Druhý trpaslík výhružně napřáhl sekeru.

"Jestli to chceš vyléčit, zkus železné tabletky..."

Trpaslík zasténal a rozmáchl se, ale rána nedopadla, protože Meiózin vykřikl rozkaz k započetí přenosu a znovu se ozval vzrušený šum hovoru.

První trpaslík z každé řady otevřel dveře kabinky a vstoupil dovnitř. Zatímco ostatní zvědavě natahovali krky, vědci začali mačkat další tlačítka a nad válcovými kabinami se rozsvítila zelená světla. Pak se jejich dveře opět otevřely a přihlížející trpaslíci vydechli, napůl úžasem a napůl úlevou, protože všechny kabinky byly prázdné.

Další trpaslík v každé řadě vstoupil do transmiteru a po něm další, takže v méně než pěti minutách bylo všech dvě stě okamžitě a úspěšně transponováno na místa určená vzdálená tucty mil a osm nevinných, nic netušících komunit už brzy čekalo velice drastické probuzení.

Chaz Nevrlý se krčil na vrcholku strážní věže a nešťastně civěl do šedého moře mlhy. Ta odporná kaše se rozlézala po pobřeží už několik hodin a ovíjela chatrné vzpěry jeho pozorovatelný jako mokrá, studená příkrývka, takže z celé rybářské vesnice teď viděl jen několik smutných komínů, které z ní trčely v různých úhlech jako kousky špejle z cukrové vaty. Chaz si povzdychl. Revmatické koleno jej bolelo, oči ho pálily, z kníru mu kapala vysrážená voda a chlad mu pronikal až ke kostem. Lehká bríza od moře povážlivě zacloumala věží a on se honem chytil zábradlí. Tíše, ale procitěně zaklel. Nikoliv poprvé litoval své prudké, impulzivní povahy.

Vlastně to nebyla jeho chyba. V porovnání s průměrným člověkem byl dokonale uvolněný. Ale v porovnání s ostatními obyvateli malé vesnice Ves, kteří postupem doby dovedli netečnost a lenost do uměleckých výšin, byl chorobný paranoik. Před několika sty lety, když ještě byli Chazovi lidé obyčejní kočovníci, byl Mahon značně nebezpečné místo. Když je o potravu třeba soupeřit s takovými konkurenty, jako jsou alaxlové, lenkati nebo megoceri, není nic neobvyklého, že z početné lovecké výpravy vůbec nikdo nepřežije. Své geny tak měli šanci předat další generaci jen ti největší flákači a ulevjáči - ti, kteří se nikdy nedostali na lov, protože pravidelně zaspávali, nebo se jim nechtělo, nebo si dřív, než ušli padesát kroků, našli příjemně prosluněný palouček a hodili si na něm dvacet. Tak se z netečnosti brzy stal dominantní rys.

Na jiném místě by kmen patrně vyhynul hladem, ale lid Vsi měl štěstí. Postavil si vesnici na západním pobřeží Mahonu, kde se stáčely teplé proudy úzkým kanálem mezi pevninou a ostrovem Blízký Kinnel k severu. Bylo to nejlepší místo k

rybaření na celém světě. Stačilo vypustit na vodu čluny s udicemi, a než je převládající severozápadní větry přihnaly zpátky k pevnině, nachytalo se na nich víc ryb, než mohli spotřebovat.

Svou osadu nazývali prostě Vesnici a nikdo se neobtěžoval vymyslet jí nějaké jméno, proto to později prostě zkrátili na Ves (proč používat tři slabiky, když jedna poslouží stejně dobře?). Život se tu po stovky let nijak neměnil. Lidé hodně spali, chytali ryby a prodávali kupcům mizerně vyrobené hrnce (veská keramika byla vysoce ceněná zbohatlíky z měst, jako byl Port Raid, kteří měli sice hodně peněz, ale skoro žádný vkus, a byli náchylní spíše věřit, že se jedná o výrobky klasicky primitivní, než že je někdo splácal za pět minut mezi dvěma zdířnutými).

Navzdory dominantnímu genu netečnosti se občas vyskytly atavismy, jako byl Chaz. Zbytek kmene na něj pohlížel s nedůvěrou (alespoň když dokázali udržet oční víčka). Už když byl dítě, chtěl pořád něco podnikat, a když se k něčemu rozhodl, byla to obvykle otázka pouhých měsíců, než to doopravdy uskutečnil. Například ta záležitost s nájezdníky z moře, vageny. Když se do Vsi dostaly zprávy o jejich nájezdech na jižní pobřeží, byl to právě Chaz, kdo prudil a prudil, dokud se něco neudělalo. Nakonec muži z vesnice souhlasili, že postaví strážní věž. Poté, co pokáceli tři stromy a dotáhli jejich kmene na místo, jednohlasně odmítli namáhat se se čtvrtým, a tak měla věž jen tři vzpěry - tenké a tudíž i lehce přenositelné vzpěry. Vlastně původně chtěli použít jen dvě, ale věž neustále padala a Chaz nedal pokoj, dokud nepřidali ještě jednu. Teď alespoň stála vzpřímeně, i když se hrozivě kývala při sebeslabším vánku. Chaz ale stále nebyl spokojený a požadoval, aby na věži neustále někdo seděl a hlídal. Dobře, řekl zbytek kmene, když to považuješ za tak důležité, sed' si tam sám. Ale pokud jde o nás, venku fouká a je tam lezavo, takže si raději zdířneme pěkně doma u ohně.

Proto teď Chaz seděl třicet stop nad zemí, díval se, jak se pod ním převaluje mlha, a pomalu křehl chladem. Zaklel a znovu se chytil zábradlí, jak se věž zhoupla ve větru. Bríza už začínala mlhu rozfoukávat, ale věž se v ní kolébala, jako by si dala o nějakou tu skleničku více, a Chaze se pomalu začala zmocňovat mořská nemoc. Rukama pevně sevřel zábradlí, zavřel oči a vši svou vůli se soustředil na udržení posledního jídla v žaludku. Proto nemohl vidět, jak se pod ním v mlze na návsi jedna po druhé zhmotňuje osmnáct démonických postav...

Mitózín se podíval po ostatních sedmnácti trpasličích a stěží potlačil zachvění. Ve svých černých zbrojích uprostřed převalujících se cářů mlhy vypadali jako skuteční ďábli. Bude zajímavé vidět, jaký účinek budou mít na spící vesničany. Dal příslušný signál a ostatní se začali tiše plížit po hrbolatých, blátivých stezkách mezi primitivními, polorozpadlými chatrčemi, aby se rozmístili po celé vesnici.

Ves byla vybrána jako místo, kde bude snadné získat zajatce a kde mohou provést sérii zajímavých experimentů s novou trhavinou, vnayalitem, kterou vyvinuli alchymisté ze sanitru, síry a palmového oleje ze stromů vnaya. Každý z trpaslíků s sebou měl bombu vybavenou malíčkým časovacím mechanismem zkonstruovaným v oddělení strojů a vynálezů. Bomby měly být rozmístěny k jednotlivým chatrčím a za předpokladu, že budou časovače pracovat správně, měly explodovat všechny najednou. Vědci tak budou mít možnost pozorovat účinky na chatrče i na jejich obyvatele. Mitózín se rozhlížel po vhodném cíli pro svou bombu a jeho pohled padl na strážní věž. Dokonalé! Přikradl se k ní a začal bombu připevňovat na jednu z jejích pavoučích nohou, ale skrze úzké hledí přilby pořádně neviděl. Chvilí nešikovně zápasil s malíčkým číselníkem časovače a na čele mu vyrazil pot, když náhle zjistil, že ho nastavil prakticky na nulu. Zaklel, o několik kroků ustoupil a rozhlédl se. Kolem stále nebylo vidět žádné vesničany, a tak si sundal tu zatracenou helmu z hlavy, vrátil se k bombě a znovu se sklonil nad jejím časovačem.

Nahoře na věži se Chaz stále statečně snažil udržet v žaludku včerejší večeři, ale chatrná konstrukce se teď houpala jako opilý koráb. Konečně si uvědomil, že je to předem prohraný boj. Otevřel oči, pevně se chytil zábradlí a naklonil se přes ně. Ke svému nesmírnému úžasu uviděl lesklého černého démona, který cosi kutil u jedné ze vzpěr, pak se narovnal, o několik kroků ustoupil a sundal si hlavu. Chaze to natolik překvapilo, že skoro zapomněl na žaludeční nevolnost. Skoro. Ale ne úplně.

Bez helmy viděl Mitózín úplně jasně, že mu do výbuchu zbývá jen několik málo sekund. Zrovna se chystal o několik kroků poodstoupit a kochat se svým dílem, když tu nad sebou uslyšel dávivý zvuk a pak mu k jeho nesmírnému zděšení něco teplého, lepkavého a kašovitého dopadlo na hlavu a začalo mu to stékat za brnění. Několik okamžiků tam stál přimrazený na místě, neschopen uvěřit tomu, že ho právě někdo pozvracel, a to svinstvo mezitím proteklo pod jeho prsním plátem a nyní mu kapalo do bot. Vzhlédl, uviděl zděšený obličej, který na něj zíral z věže, a oběma rukama uchopil jednu vzpěru s úmyslem pachatele setřást dolů. Přitom mu ale pohled padl na číselník a Mitózín si uvědomil, že ho od výbuchu dělí jediná sekunda.

Popadl helmu, otočil se a dal se na útěk. Náhle se mu však z kyselého pachu zvratků a vědomí, že je má po celém těle, obrátil žaludek a Mitózín se zastavil a předklonil se, aby mu ulevil. V tom okamžiku vybuchly všechny nastražené bomby. Sedmáct chatrčí se rozprsklo v koulích oslnivého žlutého světla, zatímco osmnáctá sublimovala jednu vzpěru strážní věže a přerazila druhou. Věž ještě chvíli stála na jediné noze a pak se celá konstrukce pomalu naklonila a dopadla na zem.

Mitózín se pomalu zvedl z plevele, kam ho výbuch odhodil, a užasle se rozhlédl kolem. Vnayalitové bomby, stejně jako časovače, byly účinnější, než doufal. Z trosek všech sedmnácti chatrčí divoce šlehaly plameny a stoupal z nich hustý černý kouř páchnoucí po přepáleném palmovém oleji. Ti vesničané, kteří výbuch přežili, se vypotáceli ve stavu šoku. Většina z nich při pohledu na trpaslíky v brnění okamžitě padla na kolena a začala se křížovat, takže se zajatci nebyl žádný problém. Tři muži sice tasili meče, ale byli tak dezorientovaní, že se na pořádnou obranu vůbec nezmohli a rychle padli za oběť ostrým sekerám.

Mitózín to vše pozoroval se zadostiučiněním. Přinesli si s sebou sice i jiné vynálezy, které chtěli vyzkoušet, ale jelikož z

vesnice a jejich obyvatel skoro nic nezbylo, nezdálo se, že by to mělo smysl. Proto Mitózin zavelel, aby se všichni připravili k přemístění zpátky do výzkumného střediska.

Z toho Meiózin padne na zadek, říkal si, když usedal na kamenné úvazné pachole v přístavišti. Pak ucítil vůni kouře stoupající ze spáleniště. Mmm, pomyslel si spokojeně, miluji vůni palmového oleje po ránu...

Chaz se necítil zrovna nejlépe. Jistě, kdyby nedopadl přímo do vesnického hnojiště, mohl se vážně zranit. Jak tam seděl po krk v kouřící mrvě obklopený troskami strážní věže, jeho mozek zprvu úplně odmítal pracovat. To, co viděl před sebou, připomínalo výjev z pekla. Kmen černých trpaslíků vyhodil do vzduchu všechny chatrče ve vesnici a nyní masakroval ty, kteří přežili! O něm se vždycky říkalo, že je muž činu. Pokud někdy byla doba, která si čin přímo žádala, pak to bylo teď...

Ale bude sebou muset hodit, jestli jich chce vzít pár s sebou! Začínali mizet, jeden po druhém se prostě ztráceli, až jich zůstalo jen pět nebo šest. Chaz tasil meč, vstal, zařval bojový pokřik, vykročil, šlápl do něčeho odporného a už podruhé v pouhých několika minutách zmizel v teplých útrobách hnojiště.

Chvilí mu trvalo, než v tom smrdutém močálu našel svůj meč, a než se vyhrabal z hnojiště, zmizel i poslední démon. Ačkoliv hodnou chvíli slídl po spáleništi, vykřikoval nadávky a hrozby, mával mečem a trousil kolem sebe kusy mrvy, nebylo mu to k ničemu. Nenašel žádného démona a ani žádného živého vesničana. Všichni zmizeli a Chaz tu zůstal sám ve společnosti rozsekaných, zkrvavených mrtvol.

Podobně to vypadalo na sedmi dalších místech v Mahonu a Kahdoru. Z ničeho nic se objevili černí démoni a s nimi výbuchy, oheň, zabíjení, pálení a drancování a pak zase zmizeli, přímo před očima omámených a vyděšených obránců. Na některých místech s sebou přivedli i nejrůznější přisery, takové, jaké ještě nikdo nikdy neviděl, a i když se někteří stateční a odhodlaní muži zmožili na obranu, démonům nikdo ublížit nedokázal, protože na sobě měli temné, strašlivé brnění, takže lidem nezbývalo než se zachránit útekem.

Ovšem ne všichni démoni kolem sebe šířili smrt a zkázu. V Gudmornenu, kde se jich asi čtyřicet zhmotnilo uprostřed města, uviděl vyděšený prodáváč novin ukrytý v kiosku před ohnivými koulemi, které létaly vzduchem a bořily domy, jak se jeden z démonů blíží přímo k němu. Okamžitě se vrhl na podlahu a s hlavou zakrytou rukama se modlil k bohům, aby ho nějakým zázrakem zachránili, ale když se po chvíli odvážil vzhlednout, spatřil démona, jak si ho prohlíží přes prodejní pult. Otevřel ústa, aby začal ječet, když tu démon promluvil.

"Nemáte náhodou Volný čas? Víte, ten časopis s inzeráty. Co jsou tam všechna divadla a noční kluby."

Prodáváč novin zvedl třesoucí se ruku a ukázal na požadovaný časopis.

"Aha, ano. Skvělé. Děkuji vám," řekl démon, sundal si kovovou rukavici a odhalil tak ruku s krátkými prsty, kterou vzal noviny. Proávč na ni zmateně civěl.

"Na co potřebujete Volný čas?" zeptal se.

"Zasloužím si ho, ne?" opáčil Beneltin. "Myslím, že jsem jediný, kdo ještě nikoho nezabil."

Stáhl si i druhou rukavici, vytřepal z ní několik mincí a pak začal pročitat inzeráty dokud nenašel ten, který hledal.

"Aha, tady je to," zamumlal si spokojeně. "Klub Zastav se a klop, Kirschenallee 19..." Znovu pohlédl dolů na prodáváče novin. "Ehm, mohl byste mi říct, kde je Třešňová alej?"

Prodáváč vyděšeně vzhledl ze své stísněné pozice a pomyslel si, že tak zatraceně zdvořilého démona ještě neviděl.

"Cože? Ehm... za Psi ulicí, tamhle dole," řekl a ukázal přes rameno.

"Děkuji vám."

Prodáváč chtěl zamumlat něco v tom smyslu, že to nestojí za řeč, když tu se nad démonovou hlavou objevilo rudé světélko a náhle byl pryč. Proávč pro jistotu zůstal ležet na podlaze a děkoval svým osobním božstvům, že ho nenechala ve štychu.

Ale většina jeho spoluobčanů takové štěstí neměla. Mnoho lidí bylo zraněno nebo zabito a jiní byli odvečeni od svých rodin. Mnohá města a vesnice byly vypálené, vydrancované nebo zničené výbuchy. A tak začala vláda teroru, která nebude v severních zemích Středosvěta nikdy zapomenuta a v očích ostatních ras na dlouhý čas očernila jméno trpaslíků...

KAPITOLA 6.

Většina orků vůbec nechápe význam lidského pojmu 'přítelkyně'. Pro orka je přítel někdo, s kým tu a tam strávíte pár týdnů pitím šnapsu, zatímco ženský rod používají výhradně pro bytosti, které zůstávají doma a mají děti. Přítel v rodě ženském je pro ně jasný protimluv. Žel až příliš mnoho lidských 'přítelkyň' už poznalo na vlastní kůži, že když se z nich stanou vdané ženy, jejich manželé tento postoj převz mou...

- Morris Lysý: Život s orky

Oupase odložil vesla a pramice plula setrvačností ještě několik yardů, než lehce spočinula na oblázcích severního břehu Velké řeky Leno. Ronan opatrně vystoupil a přidržel příď, pak ho následovali ostatní, až zbyl jen Oupase. Potom Ronan pramici zase pustil, převozník ji se sklíčeným 'na shledanou!' otočil a vydal se na dlouhou a namáhavou cestu proti proudu do Welbugu.

Ronan ho ještě několik okamžiků pozoroval, ale noc byla temná a bezměsíčná a malá loďka brzy splynula s inkoustově černou hladinou řeky. Pak se vydal za ostatními, kteří už hledali místo, kde by se mohli utábořit na noc. Tarl použil osvětlovací zaklínadlo a v jeho sinále záři našli prohlubeň pod skalním převisem, která skýtala jakés takés útočiště před západním větrem.

Během osmihodinové cesty po proudu byli všichni nezvykle zamlklí. Když se Tyson probírala, Ronan jí v krátkosti

pověděl o Posnerově smrti v drápech kobratů. Její tvář se proměnila v kamennou masku a od té chvíle nepromluvila jediného slova; na otázky, jestli je v pořádku, jen krátce přikyvovala. Ronan myslel, že ji chápe, a stěží jí něco mohl vyčítat. To kvůli němu přišla o všechno, kvůli němu zahynul Posner tak strašnou smrtí. Určitě ho teď nenáviděla... Když Tyson nasbírala dřevo a začala připravovat oheň, Ronan si tiše promluvil s ostatními a požádal je, aby ho s ní chvíli nechali o samotě. Tarl ani neměl náladu pronést nějakou peprnou poznámku, jen zamumlal, že se stejně chtěl spojit s Guebral, a zašel za skálu. Koťátko a Marwood ho mlčky následovali. Pak se Ronan zhluboka nadechl a připravil se na hořké výčitky a omluvy, kterými na ně odpoví.

"Tyson..."

"Co je?"

Ani se na něj nepodívala a v jejím odseknutí bylo tolik nenávisti, že Ronan bezděčně ucouvl.

"Ehm... je mi to skutečně líto. Všechno. Já vím, že je to jen a jen moje chyba a že mě teď musíš-"

V tu chvíli se ale prudce otočila a skočila mu do řeči hlasem překypujícím emocemi; upřela na něj oči, ve kterých se zračilo šilenství, a on ke svému úžasu zjistil, že se jí po tvářích koulejí slzy.

"Neopovažuj se! Neopovažuj se obviňovat z toho sebe! Bez tebe by mě zabili už před mnoha týdny, ve Welbugu!

Zachránil jsi mě, ty mouro, copak to opravdu nechápeš? A teď jsi to jediné, co mi zůstalo, a ti parchanti mi tě chtějí taky vzít! Klat! Jak já ty chlapy nenávidím! Oni se s tím nespokojí. Budeme je muset najít a zabít; přísahám, že to uděláme! O tebe mě nepřipraví, Ronane!"

Náhle ji měl v náručí a líbala ho, cítil, jak se k němu tiskne její horké tělo...

Asi o pět minut později vyběhl zpoza skály Tarl a vzrušeně mával rukama.

"Ronane! Tyson! Spojil jsem se s Guebral a ona... klat! Omlouvám se! Nevěděl jsem, že zrovna... chci říct, já... tedy..."

Ronan a Tyson, kteří se hihňali jako přistižení školáci, se od sebe odtrhli a spěšně si upravili ty části oděvu, které to potřebovaly.

"To je v pořádku, Tarle," usmála se Tyson. "Už nic neděláme."

"Copak vy dva nikdy nepřestanete?" postěžoval si Tarl a snažil se zakrýt úsměv. "Tohle mi děláte pořád. Jsem z vás... au!" Rychle změnil téma. "Poslouchejte, mluvil jsem s Guebral. V Yai'Elu se to trochu uklidnilo, takže už může odejít. Prý tam zrovna zakotvila vagenská loď s Klaer a Kamilou na palubě. Připojí se k nim a poplují do Unch Havenu. Zítra večer se tam s nimi můžeme setkat. Pokud s nimi odplujeme na jih, každý, kdo by nás chtěl sledovat, si bude myslet, že míříme na Maelvantské ostrovy. My ale jenom vyplujeme na širé moře a pak se vydáme rovnou na sever. Vysadí nás na pobřeží Mahonu a tak setřeseme kobraty jednou pro vždy. Dobré, ne?"

Spokojeně se zasmál, pak ukázal prstem na hromádku dřeva, kterou připravila Tyson, z ukazováčku mu vylétla malá modrá ohnivá koule, narazila do hraničky a plameny vezele zapraskaly.

"No jestli to není skvělé, být zase jednou na koni?" zajásal ještě, než zmizel do noci, a o chvíli později uslyšeli, jak volá na Koťátka a Marwooda.

Tyson potřásla hlavou a usmála se, pak si dřepala, aby z vaku vytáhla nějaké sušené maso a chléb. Bylo to až úžasné, jak chvilkový kontakt s milovanou bytostí dokáže pozvednout ducha. Na druhé straně pomyšlení, že Guebral bude zase s nimi, bylo radostné pro všechny. Ačkoliv vypadala příliš mladě a křehce, byla schopnější čarodějka než kterákoliv jiná, se kterou se Tyson setkala. Byla to ostatně ona, kdo přitlačil Šikaru v těch několika životně důležitých okamžicích na konci bitvy na Šedomořských polích ke zdi. Teď, když měli v patách smečku kobratů a celý cech vrahů, byla nanejvýš vítaným společníkem na cesty...

Ronan už také lovil z vaku jídlo a Tyson viděla, že i on trochu pookřál. Oba dva byli na násilná úmrtí zvyklí; každý už přišel o nějakého toho přítele nebo společníka. Posnerova smrt nebude zapomenuta, ale život musí jít dál a čas pomsty nakonec přijde.

Tyson se posadila k ohni, žvýkala kus sušeného masa a zamyšleně hleděla na jasnou noční oblohu. Přímě nad sebou měla souhvězdí Agnus Complexis a o kousek dál menší Catellus Parvulus.* Nedaleko odsud se ozývalo vtípkování dvou lidí, kteří házeli žabky o vodní hladinu a dobírali si svého třetího společníka, který nedohodil dál než jen asi šest palců, protože měl na nohou kopyta. Krátce na to uslyšela zvuk klusajících nohou, náraz a šplouchnutí těla sraženého do řeky.

"Co si myslíš o Marwoodovi?" prohodil Ronan, když usedl vedle ní. "Můžeme mu věřit?"

"Řekla bych, že ano. Zachránil ti život a nedokážu přijít na jediný důvod, proč by to dělal, kdyby mu pořád ještě záleželo na splnění smlouvy."

"Souhlasím. Jestli vážně chce, může jít s námi. Tohle mu určitě dlužím."

Znovu se ozval zvuk cválajících kopyt, překvapeně Marwoodovo vyjeknutí a další šplouchnutí.

"Jsou jako děti na prázdninách," řekla Tyson. "Za jak dlouho dorazíme do Unch Havenu?"

"Po Velké západní cestě tam budeme za tři hodiny. O něco déle, pokud se budeme chtít krýt."

"Přemýšlela jsem o tom. Kobratů jsme se nejspíš zbavili, a když jsme je viděli naposled, byli na druhé straně řeky, která je tu široká skoro dvě míle. Cech vrahů nemá ani tušení, kde teď jsme, a podle všeho si myslí, že jsme mrtví. Když půjdeme do Unch Havenu zítra za světla, bude místní pobožce trvat nejméně čtyřicet hodin, než něco zorganizuje. Pokud si budeme dávat pozor, s individuálními útoky vrahů si poradíme."

"Takže půjdeme po cestě."

"Jo. Vlastně, čím více lidí nás uvidí odplouvat na vagenské lodi, tím lépe. Chceme, aby si mysleli, že naše stopy vedou na jih."

Ronan seděl chvíli mlčky. Byli necelých deset mil od moře a západní bríza voněla solí. Ze tmy se ozýval smích a šplouchání, to vše na pozadí hlubokého monotónního hučení Velké řeky Leno. Vzhledl ke hvězdám, které byly po nebi rozhozené jako diamanty na černém sametu, a zrovna uvažoval, jak je to všechno překrásné, když všechno přehlušilo

to nejdelší, nejhlasitější a nejzralejší upšouknutí, jaké kdy slyšel. Vzápětí se ozval dvojhlasný příliv protestů doprovázený maniakálním hýkáním mimořádně dobře naladěného osla.

"Nemyslím, že se budeme muset příliš snažit, aby si nás lidé všimli," zašeptal Ronan Tyson. Natáhl se a vzal ji za ruku a společně pak seděli u ohně a kochali se chladnou nádherou severní noční oblohy.

Unch Ha ven je v očích průměrného člověka dost ošklivé a ponuré místo. Stojí na severním břehu ústí řeky Leno a je to jediné město v celé Trpasličí zemi jihozápadně od Frundoru, které je postaveno nad zemí. Přestože je vystavěli lidé, v jeho architektuře jsou patrné trpasličí vlivy: dlouhé, nízké kamenné budovy jsou zde natěsnány jedna vedle druhé a jejich horní patra překrývají úzké ulice, jako by je chtěla chránit před nesmírností otevřeného nebe.

Město je obehnané vysokými a silnými hradbami se třemi velkými bránami: Severní, skrze kterou vede prastará cesta do srdce Trpasličí země k ztracenému podzemnímu městu Samothu; Východní, z níž vychází Velká západní cesta spojující město s Welbugem, a Jižní, obrácená k přístavišti. Tou do města přicházejí ti, kdo přijeli po moři. Městské hradby nebyly nikdy zbořeny, ačkoliv Unch Ha ven jednou padl vinou osudového a velice drahého omylu jednoho z obránců, Garetha od Jižní brány.

Jako většina velkých měst byl i Unch Haven tavicí kotel mnoha ras a národů, ačkoliv jen málo elfů snášelo jeho klaustrofobické ulice a blízkost moře. Trpaslíci a lidé, orci a občas i nějaký ten trol se tu potkávali v barech a kavárnách. Strážníci u bran byli ostří hoši zvyklí na všelijaké podivné cizince a jen málokdy je něco dokázalo překvapit. Ale když uviděli skupinku lidí, která toho rána přišla po Velké západní cestě, zůstali jen nevěřící civět.

Vedl ji drobný, fyzicky značně zchátralý chlápek, dokonale nenápadný, nebýt dvou věcí. Za prvé, naprosto příšerným hlasem si prozpěvoval neuvěřitelně obscénní písničku, a za druhé, kolem prstů mu poskakovaly a prskaly nažloutlé plamínky. Mladík, který šel vedle něj, byl soudě podle jeho černo-stříbrného oděvu učedník cechu vrahů. Ovšem na rozdíl od všech ostatních vrahů, které kdy viděli, tenhle měl na nohou sandály, dlouhé vlasy měl stažené čelenkou, za uchem měl květinu, na tváři blažený úsměv a také zpíval. Mezi nimi kráčel malý hnědý oslík, naprosto bezvýznamný, až na to, že si rovněž zpíval a měl o mnoho lepší hlas než oba jeho společníci.

Skupinku uzavíraly další dvě osoby. Oba to byli na první pohled válečníci, avšak diametrálně odlišní. Jeden z nich byl muž, vysoký, černý a velice svalnatý. Kolem hlavy a ramenou mu poskakovaly hadovité dredy a na zádech měl pověšený obrovský meč jižanského stylu. Druhý válečník byla žena, malá, štíhlá, ale rovněž svalnatá, s obličejem, pro který by stálo za to umřít. Vlasy měla sestřižené nakrátko v elfím stylu a vyšisované sluncem. Přes rameno si nesla luk. Seržant hlídky, postarší muž, který dříve hodně cestoval, na ně pohlédl s úžasem.

"Ale vždyť to je Tyson!" zamumlal. "Tyson z Welbugu! A ten muž vedle ní musí být Ronan!"

Jeho slova se šířila od strážného ke strážnému rychlostí požáru a brzy se kolem prodejních stánků a bud lemujících po obou stranách cestu k bráně shromáždil dav zvědavců. V Unch Havenu sice Orkmorská mečířská svoje agenty neměla a zpráva o posledních událostech ve Welbugu se tak daleko ještě nedostala, ale ve městě se pořád ještě mluvilo strašném orčím vojsku, které táhlo Behanem a Cydorem, o bitvě na Šedomořských polích.

"Tyson a Ronan! Slyšel jsem, že ve válce zabili sto orků!" zašeptal pouliční prodáváč svému sousedovi.

"Ten, co jde s nimi, musí být čaroděj. Slyšel jsem, že jeho služební duch na sebe bere podobu osla!" zamumlal postarší rybář.

"To Tyson zabila Šikaru!" vyprávěl seržant ostatním strážným. "Pověděl mi to sám Rord Stryk."

Jak těch pět nevzrušeně kráčelo k bráně, pohledy všech se upíraly jen na ně. Někdo jim provolal slávu a někdo jiný to zopakoval, pak se přidali další a brzy šuměl celý dav, zprvu sotva slyšitelně, ale stále silněji a nadšeněji, až se strhly hlasité ovace a všichni křičeli a mávali hrdinům na pozdrav.

Ronan a Tyson lehce zpomalili - tak bouřlivé přivítání rozhodně nečekali a byli na rozpacích, jak se mají zachovat - ale Tarl měl úsměv od ucha k uchu a vesele kynul svým obdivovatelům.

"Copak to nechápete?" zasyčel přes rameno. "Zkazky o hrdinech má každý rád a potkat nějakého ve skutečnosti se hned tak někomu nepoštěstí! Lidé o vás už zpívají písně a vyprávějí si příběhy. Teď jste superhvězdy! Nekažte jim to! A užívejte si to, dokud můžete!"

Jako kdyby chtěl jít ostatním příkladem, zvedl ruce nad hlavu s ukazováčky namířenými vzhůru a k nebi vzlétly dvě oslnivě bílé ohnivé koule. Dav nadšeně zajásal a Tarl vedl se šťastným úsměvem ve tváři ostatní k Východní bráně. Také uvnitř města už se ta zpráva roznesla a ulice byly plné vítajících lidí. Okázalejší příchod by se jim nemohl podařit, ani kdyby s sebou přivedli dvacet tisíc orků. Jak procházeli úzkými uličkami, všude je vítal jásot a nadšené ovace, a brzy za sebou měli houf obdivovatelů, který je doprovázel z uctivé vzdálenosti.

"Co budeme dělat?" zeptal se Ronan Tyson. "Předpokládal jsem, že prostě přijdeme do města, a než se objeví Guebral, posedíme v nějaké hospodě, ale se všemi těmi lidmi za zády..."

"Já nevím." Tyson potřásla hlavou, stále trochu omámená tím nečekaným přijetím. Na ovace byla z Welbugu svým způsobem zvyklá, ale tohle bylo něco docela jiného. "Tarle, Marwoode, nějaké nápady?"

"Je jenom jedno příhodné místočko, kam můžeme jít," zašklebil se Tarl. "V Unch Havenu jsem byl pouze jednou, ale pokud se správně pamatuji, mělo by to být někde tady."

Vedl je úzkou ulicí mezi tmavými, ponurými domy a jásající dav jim byl stále v patách. Ulice se na konci otevírala do trhového náměstí a Tarl se zastavil.

"Jsme na místě!" prohlásil.

Na opačné straně rušného náměstí stála jedna z řetězce tématických restaurací, který před lety založili tři nejslavnější válečníci Středosvěta: Arnold Černopluh, Drax Divný a Sten Krvavé oko. Kavárna u Kameňáka, kterou vyzdobili suvenýry a pamětihodnostmi z některých z nejkrvavějších bitev v historii, se stala velice oblíbeným podnikem a současně nejznámějším restauračním řetězcem na světě.

Zatímco se prodírali mezi prodejními stánky a boudami, slyšeli šeptané poznámky, které si lidé při pohledu na ně vyměňovali: To je Tyson! Ronan! Hrdinové ze Šedomořských polí! Všechny obličeje se otáčely jejich směrem a lidé jim uctivě ustupovali z cesty. Šum, který je provázel, byl skoro ohlušující a bezpočet rukou je poplácávalo po ramenou nebo po zádech. Konečně vyšli po třech širokých schodech, které vedly na verandu před Kavárnou u Kameňáka, a Ronan se otočil k davu; připadalo mu, že by měl bouřlivě přijetí, kterého se jim dostalo, nějak okomentovat. Dav okamžitě ztichl.

"Děkuji vám!" řekl a pak se odmlčel. Lidé ani nedutali a očima mu viseli na rtech - a Ronan si uvědomil, že nemá ani ponětí, co by měl říct. Ticho se protahovalo a jak se rozhlížel po davu, náhle ho zachvátila taková tréma, že se mu slabostí podlomila kolena. Vtom už ale předstoupil Tarl, pozvedl pravou ruku a vyslal k nebi další ohnivou kouli.

"Máme vás všechny rádi!" zvolal. "Všechny vás milujeme!"

Dav odpověděl ohlušujícím jásotem.

Tarl se spokojeně zašklebil. Jde mi to jako orkovi pití, pomyslel si. Neuniklo mu, že v davu je spousta velice atraktivních žen a některé z těch nejkrásnějších se na něj usmívaly. Pak si ale vzpomněl na příšernou bolest ve slabinách, kterou zakusil docela nedávno, rychle se otočil a spolu s Ronanem a s ostatními vešel do restaurace.

Ocítli se v dlouhé, nízké místnosti, jejíž stěny a strop byly pokryty zbraněmi a válečnými suvenýry všeho druhu. Byly tam trpasličí sekery, trolí kyje, lidská kopí a píky a v zasklené vitrině nad barem orčí astrální meč vyrobený samotným Amtusem. V obrovském krbu vlevo hučel oheň a na jeho římse byl připevněný ten největší obouruční meč, jaký Tarl kdy viděl. Uvnitř nebyli skoro žádní zákazníci, jako kdyby podnik právě otevřeli, ale ve vzduchu visela tak lahodná vůně grilovaných žebírek a smažené cibulky, až se jim sbíhaly sliny.

Veškerý personál stál v uctivém hloučku u baru a poučil oči na slavné hosty. Soudě podle postavy a svalů, byl ředitel kdysi sám válečník, teď se ale tvářil jako pubertální fanyнка. Když konečně váhavě vykročil vpřed, Tarlovi stačil jediný pohled, aby zhodnotil situaci a vyvodil patřičný závěr.

"Poslyšte," zašeptal ostatním. "Nechte mě mluvit a uvidíte, že za nic nebudeme muset platit. Dobře?"

Pak nasadil svůj nejzářivější úsměv, zapnul šarm, napřáhl ruku a šel se pozdravit se stále ještě ohromeným personálem.

Asi o hodinu později, poté co spořádal největší oběd zdarma ve svém životě, vyklouzl Tarl nenápadně z restaurantu, zanechávaje ostatní odpočívat u stolu, který se prohýbal pod talíři, sklenicemi a zbytky jídla. Ronan a Tyson pořád ještě hovořili s uchváceným ředitelem - než se zvedl k odchodu, slyšel Tarl, jak se Tyson ptá, zda s sebou má svou slavnou Sammy a jestli by eventuálně nemohla Kavárnu u Kameňáka darovat jednu z těch maličkých šipek, aby ji mohl vystavit na čestném místě.

Strašně rád by zůstal a klábosil a pil s ostatními, dokud by zase nedostal hlad, ale projednou měl na práci něco důležitého, a tak se s nimi domluvil, že se setkají za dvě hodiny v hospůdce jménem Otřesná slečna u Jižní brány.

Nečekal, že mu to, co potřeboval udělat, zabere celé dvě hodiny, ale bylo to pro něj něco naprosto nového a nebyl si příliš jist jak na to. Věděl, že jiní lidé to dělávali často a mluvili o tom naprosto otevřeně, ale on se z toho cítil nesvůj, skoro se styděl a rozhodně nechtěl, aby ho při tom viděli ostatní. Samozřejmě mu bylo jasné, že na to dříve, nebo později přijdou a že pak stejně bude muset čelit jejich komentářům, ale kdyby měli být přímo u toho, když to dělá, nejspíš by se propadl hanbou. Protože Tarl se chystal k něčemu, co ještě nikdy neudělal. Šel koupit květiny pro svou přítelkyni.

Guebral viděl naposled před několika týdny a strašně se mu po ní stýskalo. Vždycky tak nějak předpokládal, že když chlap řekne, že mu schází jeho přítelkyně, doopravdy tím myslí, že mu scházejí všechny ty příjemné věci, které by s ní mohl dělat, a poněkud jej mátl, s jak málo pochopením se setkává jeho dobře míněná rada, aby si dotyčný našel nějakou levnou děvku a pořádně spolu vyklepali matrace. Teď už chápal. Stýskalo se mu po Guebralině úsměvu, po jejím hlasu, po tom, jak se na něj dívala svýma velkýma, vážnýma očima - zkrátka po tom, že nemůže být s ní. Teď, když ho od setkání s ní dělily pouhé hodiny, byl strašlivě vzrušený a cítil neovladatelnou touhu koupit jí něco, čím by jí dal najevo, jak moc mu scházela, něco co by ji překvapilo a potěšilo, bez ohledu na to, co si o tom budou myslet ostatní. A jediné, co dokázal vymyslet, byla kytice.

Tarl bloudil ulicemi a v naději, že na poslední chvíli objeví nějaký méně zahanbující dárek, nahlížel do jasně osvětlených výkladních skříní obchodů, ale marně. Prošel kolem pekařství, řeznictví, rybářství, železářství, krejčovství i galanterie, minul krám se sekerami nazvaný T. J. Tes a hobiti tesařství Dřevíčko. Když před sebou uviděl obchod se spodním prádlem pro trpaslíky, zastavil se a nahlédl do výkladu; zrovna si pomyslel, že tady asi kupují ty svoje nicotnosti, když zjistil, že neosvětlený výklad vedle je plný váz s tmavými, ponurými květinami.

O několik kroků couvl a podíval se na ceduli, která visela nad vchodem. Velkým rozřeseným písmem na ní stálo Květinářství Orkadia a pod tím bylo naškrábáno skoro nečitelně bílou barvou Kytice, věnce a pugéty. Květinové dary, varování a výhrůžky.

Tarl otevřel dveře a vešel dovnitř. Krám byl temný a přeplněný; skoro všechno volné místo na podlaze zabíraly další vázy plné řezaných květů a jiných rostlin, většinou v tmavých a pochmurných barvách, ačkoliv některé byly naopak velice, skoro výhrůžně pestré. Byly tam svazky kopřiv a bodláků a Tarl rovněž poznal jedovatý břečťan, smrtící rulík, oměj, smrdutou peklici a obrovský merlík. Značně zmateně se rozhlížel kolem sebe. Květiny pro ženu kupoval poprvé v životě (i když už jednou pro jednu kyticí ukradl). Právě si s nedůvěrou prohlížel nevábně vyhlížející rostlinu s narudlým květem připomínající nos po výbuchu, když si všiml drobného zamračeného orka, který seděl na židličce v koutě krámu a se soustředěním hodným něčeho většího se dloubil v nose.

"Ehm, mám přítelkyni a... chtěl bych nějaké květiny, prosím," řekl Tarl rozpačitě.

Orkský prodáváč si ho dlouze prohlédl, pak si vytáhl prst z nosu a kýchl.

"Výměnný obchod neprovozujeme."

"Ne, já jí je chci dát. Jako dárek."

"To si děláš srandu! Co s ní je?"

"No, ehm." Tarl neurčitě mávl rukou ve vzduchu. "Má květiny ráda..."

"A to ti připadá normální?"

"Poslyš... co bys mi doporučil?"

"Najít si jinou přítelkyni."

"Hele, chci nějaké klaté květiny, rozumíš?"

Ork pokrčil rameny a rozmáchlým mávnutím ruky naznačil široký výběr zboží ve svém krámu. Tarl se rozhlédl, ale stále se nedokázal rozhodnout pro žádnou konkrétní květinu. Všechny vypadaly zlověstně, odporně nebo naprosto příšerně. Pokusil se rozpomenout, jaká je Guebralina oblíbená barva.

"Nemáte něco růžového?"

"Jedině hemoroidy, ale ty ti nezabalím."

Tarl potlačil nutkání zarazit orka hlavou napřed do jedné z váz a pokusil se vybavit si, co Guebral říkala o květinách. Matně si vzpomínal, že čichala ke keři pouštních růží a rozplývala se nad jejich vůní.

"Chtěl bych něco aromatického."

"Co to?"

"Myslím květiny, které jsou hodně cítit."

"Aha, jistě, tak tyhle zaručeně jsou," opáčil ork a vytáhl z jedné vázy kytici temně hnědých květů. "Je to babeophila, neboli cikánův dech." A vrazil je bez varování Tarlovi do obličeje. Tarl se zhluboka nadechl a vzápětí se zlomil v pase, jak ho příšerný zápach udeřil do nosu. Bylo to jako zkažená vejce smíchaná s obsahem žumpy a trochou potu z gladiátorova podpaží pro dobrou míru. Tarl potřásl hlavou a hřbetem ruky si otřel slzejší oči.

Ork si jej opovrživě změřil a hlasitě zamlaskal. V příštím okamžiku zjistil, že jej jeho zákazník drží za klopku špinavého kabátce a hlavu má vraženou v kytici smrdutých kopřiv vytažených z nejbližší vázy.

"Poslouchej, ty smradlavý dračí hlene," zavrčel Tarl, "já nechci květiny, které vypadají, jako by měly okvětní lístky vyrobené z orčího lejna! Nechci ani květiny, které smrdí, jako bys je šest měsíců nosil v kalhotách! Chci, aby moje přítelkyně byla potěšená, ne aby se pozvracela! Lidské ženy mají rády hezky barevné květiny, bílé, růžové, červené a tak podobně. Líbí se jim ty, které pěkně voní, jako třeba růže. Takže prodáš mi okamžitě kytici takových květů, jaké jsem ti popsal, nebo ti mám vrazit tyhle kopřivy do čhtánu a do zadku podobnou kytici bodláků?"

O několik minut později vyšel Tarl z krámu s velkou kyticí tropických růží, nádherných rudých květů s velice výraznou, příjemnou vůní. Vypadala naprosto báječně (doufal), i když ji měl zabalenou v černém papíře se vzorem tvořeným stylizovanými rozčtvrcenými a zkrvavenými mrtvolami. Orčí prodavač nic lepšího nenašel, ale Tarlovi to příliš nevadilo. Pořád měl ještě půl druhé hodiny na to, aby našel obchod, kde prodávají vhodnější, romantičtější balící papír. Pak se vrátí do restaurace, dá si s ostatními pár skleniček a vyčká Guebralina příchodu.

S písní v srdci, úsměvem na tváři a příjemně hřejivým pocitem očekávání v podbřišku Tarl zamířil do úzké uličky a ztratil se v davu.

Asi o hodinu později, když se kradl zpátky Jižní bránou, byl v docela jiném rozpoložení. Při nakupování totiž zjistil, že růže nevoní jen velice výrazně, ale velice, velice, převelice výrazně. Stačilo, aby se v některém obchodě zdržel několik sekund, a okamžitě se po něm všichni začali otáčet. Muži jej zahrnovali urážlivými nebo sugestivními poznámkami a Tarl se příliš styděl, než aby se náležitě bránil. Většina žen, které potkal, se na něj usmívala, jenomže když se na Tarla usmála nějaká půvabná žena, obvykle se to projevilo bodavou bolestí v podbřišku. Bude muset Guebral požádat, aby z něj to věrnostní kouzlo při nejbližší příležitosti sejmula.

Zastavil se na nábreží před Otřesnou slečnou a podíval se na vývěsní štít, který se houpal nade dveřmi. Byla na něm mladá dívka s obličejem zkřiveným vztekem. Tarl potřásl hlavou a v duchu se pomodlil, aby to nebyla předzvěst Guebraliny reakce, pak rozrazil solidní dřevěné dveře a vešel do hostince.

Uvnitř bylo příjemně a teplo. Jelikož bylo teprve odpoledne a většina lidí ještě pracovala, byl tu vcelku klid. Tarl si koupil pintu rudengeistu, svého oblíbeného trpasličího piva, a usadil se v patře u okna, odkud měl výhled na rušné přístaviště i řeku dole.

Unchhavenský přístav chránily dva dlouhé kamenné vlnolamy, které se z obou konců přístavní hráze stáčely do ústí řeky, prohnuté jako ramena krátké podkovy, a chránily kotvící lodě před větry a říčním proudem. Tarl viděl rybářské čluny připlouvající s převažujícím západním větrem v plachtách do ústí zátoky.

Na druhé straně řeky, o nějaké tři míle dál, byl mys vytvářející jižní okraj ústí. Tarl se díval, jak tam v paprscích slunce září bílé věže města Dol Dupp, a vzpomínal na vikend před mnoha lety, když se právě v téhle hospodě sblížil s námořníky a vyrazili spolu na několikadenní flám po městě. Celé tři dny byli opilí a skončil v jakémsi podivném fetišistickém klubu, který se jmenoval 'Elf nebo Leder'. To byl tah! Za svoje peníze si tenkrát skutečně užil.

Náhly výbuch smíchu jej vrátil do současnosti, a když vzhlédl, uviděl u baru skupinku vazounů. Všichni se dívali na něj a pošklebovali se. Okamžitě si připomněl existenci té klaté kytice, která ležela před ním na stole a plnila místnost nasládlou vůní.

"Hej, cukrouši," zavolal jeden z vazounů, svalnatý tetovaný obr bez košile. "Můžu ti koupit něco k pití?"

"Jo, jasně," opáčil Tarl automaticky; jeho mozek odpověděl na posledních šest slov dřív, než si vůbec uvědomil první dvě. Cukrouši? pomyslel si a teprve nyní si všiml výrazu v mužově obličeji. Ouvej, to byla chyba. Teď jsem v průšvihů...

Muž se odlepil od baru a s korbelem piva v ruce zamířil klátivě k Tarlovi, zatímco jeho kumpáni se zájmem pozorovali, co se bude dít. "Hej, Danny," křikl muž přes rameno na barmana, "sklenku zázvorové limonády pro tu slečinku u okna. S

růžovým brčkem."

Tarl nasadil přátelský úsměv, ale jediný pohled na zlověstný výraz v mužově obličeji mu řekl, že z tohohle se jen tak nevykrotí. Muž se zastavil u jeho stolu, významně se podíval na květiny a ostentativně se zašklebil.

"Něco tady smrdí hůř než děvka z Perpleku," utrousil. "To seš ty nebo ty tvoje podělaný kytičky?" Pak natáhl ruku, ulomil jedné růži hlavičku a hodil ji Tarlovi do piva.

V Tarlovi se vzedmula vlna vzteku, která ho na okamžik hrozila ovládnout - kupodivu ne kvůli těm urážkám, ale protože se ten parchant odvážil dotknout svými špinavými prackami Guebiných květů. Ruce měl pečlivě schované pod stolem, ale i tak cítil mravenčení praskající magie a věděl, že jestli to ten halama zopakuje, nedokáže zabránit příslušné reakci.

Muž se na něj zašklebil a zamýšleně se poškrábal na chlupaté hrudi. Pak natáhl ruku podruhé a ulomil další květ a Tarl se přestal ovládat. Už už zvedal ruce, aby tomu klatému parchantovi poslal ohnivou kouli rovnou mezi světla, když tu se rudá mlha vzteku rozptýlila a zanechala po sobě jen mrazivou nenávist. Jestli ho inspiroval pohled na sochu Strážce, kterou včera zahlédl z dálky, nevěděl, ale v mysli mu náhle vytanula slova jednoho ze zaklínadel, jež použil při své potyčce s Nekrosem Černým.*

Vtáhl zpátky do sebe magii, která mu prskala na konečcích prstů, zformoval ji do vířící koule mentální energie, zaměřil ji na šklebícího se vazouna a začal odříkávat slova zaklínadla, zprvu tiše a pomalu, ale pak stále rychleji, až přešel v dunivé crescendo.

"...ergopectisam vulpum habeyfaeces-cerebris" řekl a ve značně zhoustlém vzduchu v místnosti zapraskala statická magie.

"Copak si to žbrbleš, slečinko?" posmíval se mu vazoun. "Nestyď se. Svěř se mi."

"Ty mně říkáš slečinka?" zeptal se Tarl s pohledem upřeným na mužovu hrud'

Muž se zamračil a podíval se dolů a vzápětí překvapením upustil korbek s pivem; zjistil totiž, že mu z ničeho nic vyrostl párek velkých, pevných, hezky tvarovaných a velice mateřských ňader. Zděšeně se otočil ke svým přátelům u baru, ale hvízdota a oplzlé poznámky, kterými ho zasypali, způsobily, že se hned zase obrátil a překvapivě ženským gestem si zakryl prsa rukama.

"Pěkný kozy," zamumlal Tarl, ale okamžitě toho litoval, protože to v tu chvíli vypadalo, že ho muž popadne za krk a na místě uškrtí.

"Poslouchej, kámo," řekl spěšně, když se po něm natáhl pár chlupatých rukou. "Přičaroval jsem ti kozy a můžu ti je zase odčarovat. Určitě sis už domyslel, že s magií to docela umím, že? Takže jestli okamžitě neodprejskneš a nevezmeš si ty svoje kamarádičky s sebou, odčaruju ti ještě jinej kousek anatomie, takže z tebe bude dokonalá majdalena. Comprennez?"

Vazoun na něj upíral zmatený pohled orka, kterému se podařilo vniknout do hospody těsně před zavírací hodinou, jen aby uviděl, jak se před barovým pultem spouští železná roleta, právě když se na něj chystal položit peníze. Pravou rukou si zamýšleně zammul bradu a pak znovu pohlédl na svoje nová, neodolatelná ňadra. Váhavě, skoro jako by se bál, se jednoho z nich dotkl a pak si ho potěškal v dlaní.

"Takže jsme domluvení," pokračoval Tarl a snažil se nešklebit. "Už žádné další chytrácké poznámky o kytičkách, jasné?"

Muž nepřítomně přikývl a přitom si dál ohmatával ňadro; pak se prsty otřel o bradavku.

"Ach!" vydechl.

"Poslyš, raději tě zase změním zpátky..." začal Tarl, ale v půli věty se zarazil a zrudl jako rajske jablko, protože vazounovy bradavky se začaly znepokojivě zvětšovat a chlápek na to hleděl s ústy dokořán. Pak s očividným přemáháním odtrhl pohled od vlastního poprsí a podíval se na Tarla. Obličej měl brunátný vzrušením a dýchal rychle a přerývaně.

"Ehm... poslouchej, nemohl bys s tím tak deset minut počkat?" zamumlal, pak se otočil na patě, proběhl místností a zmizel ve dveřích vedoucích na toalety. Tarl za ním ještě zděšeně poulil oči, když tu ho známý hlas vrátil zpátky do reality.

"Ty si klidně nabalíš kohokoliv, co?" pronesl ten hlas znechuceně, a když se Tarl otočil, uviděl na schodech Koťátka a za ním Ronana, Tysona a Marwooda. Pohodlně se uvelebil na židli, usmál se na ně a zamával jim. Od raného dětství byl vždycky odkázán sám na sebe a ani si neuvědomoval, jak moc se v poslední době upnul na své přátele; dokonce i oslíkovy cynické poznámky mu zněly zvláštním způsobem mile a vítaně.

Koťátko přišel k jeho stolu, zavětral a hlasitě kýchl. Z očí mu vyrazily slzy.

"Jestli jsem to neřikal," zamumlal směrem k ostatním. "Ten ubožák šel koupit kytku pro svou holku! Všichni mi dlužíte po stejku."

Tyson a Ronan se přidali ke Koťátkovi, zatímco Marwood přistoupil k baru a vazouni, kteří byli najednou velice zamlklí, se při pohledu na jeho oděv vraha před ním uctivě rozestoupili.

"Kdopak byl ten chlápek s těma obrovskými Rózama*?" zeptala se Tyson, když usedala ke stolu. Tarl jim několika dobře volenými slovy vyložil, co se přihodilo. Když popisoval vazounovu reakci, všichni řičeli smíchy.

"Za chvíli to zaklínadlo zruším," dodal nakonec. "Určitě se mu uleví..."

Znovu propukli v smích, a když pak Marwood přinesl podnos s osmi korbami piva (a velkou miskou pro Koťátka), jali se klábosit. Tarl jim vyprávěl, jaké to bylo, když byl ve městě posledně, a které noční kluby a hospody tenkrát objevil.

"Jestli chcete, můžu vám některé z nich ukázat, až Gueb s ostatními přijede," navrhl. "Odplout můžeme klidně až zítra."

Marwood dychtivě souhlasil, ale Ronan a Tyson se na sebe podívali nejistě.

"No, já nevím," zamumlal Ronan. "Necítím se tu dobře. Cestou sem z Kavárny u Kameňáka mě sledovali dva různí vrazi. Vypadali, jako by pracovali v týmu."

"Opravdu?" Marwood zvážněl. "Nevěděl jsem o nich, takže patrně chtěli, aby je nikdo neviděl. To je špatné znamení."

"Za jak dlouho se o něco pokusí?" zeptala se Tyson.

"Brzy. Nejspíš už za pár hodin," odpověděl Marwood.

"Takže je to jasné," prohlásila Tyson. "Počkáme tady do příjezdu vagenské lodi a pak hned odplouváme."

"Tak to tady nebudeme moc dlouho," řekl Tarl. "Koukněte se."

Sledovali směr jeho pohledu a uviděli známou loď plující proti proudu řeky pod hradbami Dol Duppu. Ačkoliv byla ještě dobré dvě míle vzdálená a byla sotva více než pouhý bod, štíhlý tvar vagenských lodí si nebylo možné s ničím splést.

"Tak to máme čas ještě na jednu rundu," řekl Ronan. "Všichni totéž?"

"Ano, prosím," odpověděli Tyson, Marwood i Koťátko jednohlasně.

"Ehm, pro mě minerálku," řekl Tarl s očima stále toužebně upřenými na loď v dálce, kterou připlouvala Guebral.

V místnosti zavládlo překvapené ticho, které trvalo dobrých třicet vteřin, a když Tarl odtrhl pohled od okna, uviděl čtyři páry zděšených očí, které na něho nevěřicně civěly.

"No tak dobře," zamumlal rozpačitě. "Dám si pivo."

Ronan se naklonil a přiložil Tarlovi ruku na čelo, jako by zkoušel, jestli nemá horečku.

"Poslyš," řekl, "tohle už mi nikdy nedělej. Ještě nejsem připravený na konec světa, rozumíš?"

Smutně potřásl hlavou, vzal podnos a zamířil k baru, zatímco Tarl, hluchý k jedovatým poznámkám ostatních, se znovu zadíval na loď, která se pomalu blížila k přístavu pod ním.

O půl hodiny později stálo všech pět na konci dřevěného mola, které vyčnívalo nějakých padesát yardů do moře.

Marwood a Tyson s luky připravenými hlídali pevninu, aby mohli včas předejít jakémukoliv ohrožení Ronanova života ze strany cechu vrahů, zatímco Ronan a Koťátko trpělivě čekali, až vagenská loď zakotví, a Tarl přešlapoval a poskakoval v záchvatu nedočkavosti.

Pak zaslechli z dálky smích, nejprve jednoho nebo dvou lidí, ale postupně jich přibývalo. Pocházel od rybářů, kteří spravovali sítě na západním vlnolamu. Nyní nechali práce a vzájemně se pošťuchovali lokty, ukazovali si na něco na řece, co z přístaviště ještě nebylo přes kamennou hráz vidět. Smích se brzy rozšířil i mezi rybáře na člunech kotvících v přístavní zátocě a pak, když vagenská loď vyplula zpoza vlnolamu a zamířila k přístavnímu molu, i na všechny na břehu. Dokonce ani Ronan a Tyson nedokázali potlačit úsměv, zatímco Koťátko se válel po zemi a doslova hýkal smíchy. Nebyla to skutečnost, že posádku vagenské lodi tvořily výhradně ženy, co všechny pobavilo, protože nikdo by s ní nedokázal zacházet lépe. Ostatně, jak si Klaer a její bojovnice vedly v bitvě na Šedomořských polích, bylo obecně známo. Šlo o to, jak vypadala sama loď, neboť její dračí příd, symbol vagenských námořních lupičů, který budil děs a hrůzu u lidí po celém pobřeží, byla nahrazena. Nikoliv některým z četných jiných děsivých dravců, ale vyřezávanou hlavou malého, chlupatého hlodavce s vypoulenými očima, zaječícími zuby a připitomělým úsměvem.

Ronan a Tyson rychle nasadili vážné obličejy a začali mávat Klaera a její posádku na pozdrav. Tarl stále poskakoval po molu a snažil se zahlédnout Guebral. Po několik hrozných okamžiků se strachoval, že vůbec nepřijela a rysy v obličejí se mu už začaly protahovat, ale pak ji uviděl, jak stojí na zádi, skoro zakrytá statnějšími Vagenkami, a zavýskal tak hlasitě, že to muselo být slyšet až v Dol Duppu.

Navzdory posměškům místní rybáři souhlasně přikyvovali, když viděli, jak posádka skasala plachtu přesně v tom správném okamžiku, aby loď setrvačností doklouzala k molu a dosedla k němu bez sebemenšího nárazu. Tarl vyskočil na palubu a jal se vášnivě objímat Guebral, ještě než se loď zastavila. Pak z lodi vystoupila Klaera a s napřaženou rukou zamířila k Ronanovi a jeho druhům.

"Ahoj," řekla, pak se s Ronanem uchopili za zápěstí a přivítali se tak, jak to dělají válečníci. "Guebral povídala, že by se vám šiknul odvoz."

"To tedy ano."

"Tak na co čekáte? Všichni na palubu."

Ronan se zamyšleně podíval Klaera do očí. Dívka se usmívala, ale nedokázala skrýt napětí. Řeč jejího těla dávala najevo, jak je nervózní, a ostentativně ignorovala rybáře, kteří si stále ukazovali na nezvyklou přídovou ozdobu a pochechtávali se. Ronan by se jí na to strašně rád zeptal, ale něco mu říkalo, že by to nebylo vítané téma k hovoru.

"Jak se daří Martenovi?"

Klaera se při zmínce o vagenském hrdinovi bitvy na Šedomořských polích zarděla.

"Špatně. Velice špatně. Máme se brát, ale říkám ti rovnou, že jestli nepřestane naslouchat těm Deneho idiotským nápadům, nejspíš z toho sejde!"

Pohled jí bezděčně zabloudil k přidi její lodi a právě ten okamžik si vybral jeden z rybářů, aby na ni křikl:

"Hej, zlato! Co to má být za zvíře, co máš vpředu na lodi?"

Klaera ho ignorovala, ale zatvářila se tak zuřivě, že před ní Ronan málem ucouvl.

"Já ti řeknu, co to je," zaječel rybář, zatímco se jeho kamarádi smíchy plácali do kolen. "Vypadá to úplně jako bob -"

"Je to, klat, křeček, rozumíte?" zařvala Klaera. "Má vypadat přátelsky a roztomile a prvnímu, kdo tady začne mluvit o bobrech, osobně vyrvu ten jeho klatý jazyk! Rozuměli jste?"

Zadívala se přímo na rybáře, s hlavou nakloněnou na stranu, jako by jen čekala na sebemenší důvod se na něj vrhnout; pak se beze slova otočila na patě a vrátila se na palubu.

"Nebyla to dobrá cesta," zamumlala směrem k Ronanovi. "Co ješ-"

"Ale ne!" skočil jí do řeči Marwood, který se stále bedlivě rozhlížel po přístavišti. "Hoši už jsou tady!"

Ostatní se otočili a uviděli skupinku asi dvaceti mužů v tradičním oděvu vrahů, která se vynořila z Jižní brány a poklusem sbíhala k nábřeží.

"Ani trochu se mi to nelíbí," zamumlala Tyson. "Všichni mají luky. Raději bychom měli zmizet a rychle."

"Odplout s lodí chvíli trvá," varovala je Klaer, zatímco její posádka už se chopila vesel. "Nemůžete je chvíli zdržet?" "Ne, ale asi se o to budeme muset pokusit," odpověděla Tyson "Klat! Ronane, Marwoode, běžte na palubu! Schovujte se za lodní bok, jinak vás sestřelí jako koroptve!"

Sama se skrčila za úvazné pachole a zrovna vkládala šíp do tětiny, když se za jejími zády ozval klidný hlas. "To je v pořádku," řekla Guebral. "Já se o ně postarám."

Tyson krátce pohlédla do její bledé, vážné tváře orámované černými vlasy, pak se podívala na Tarla, který stál vedle ní a jednou rukou ji držel kolem pasu.

"Do toho," řekl Guebral a vesele se zašklebil. "Použij to kouzlo, co jsem ti o něm povídal. To první, které jsem kdy udělal."

"Ale ne, Tarle, to přece nemůžu! Tohle je vážná věc!"

"No tak! Nikomu se nic nestane a užijem si trochu legrace!"

"Udělejte už, klat, něco!" ozvala se Tyson. "Jsou skoro u nás!"

"Dobře, dobře."

Guebral se podívala na vrahy, kteří mezitím dorazili na začátek mola, a zašeptala několik slov. V příští chvíli to vypadalo, jako by všech dvacet mužů vběhlo do řídkého bahna. Okamžitě zpomalili a začali se pohybovat zvláštní šouravou chůzí s hýžděmi pevně sevřenými. Ve tvářích se jim objevil překvapený výraz, který brzy vystřídalo čiré zděšení.

"Co jsi jim, pro všechno na světě, udělala?" zeptala se Tyson.

"Je to stejné zaklínadlo, jaké jsem použil proti strážnému u brány v Carn Betwu," zasmál se Tarl. "Ale Gueb ho udělala mnohem líp, než bych to já kdy dokázal. Způsobuje, ehm, řekněme nevídanou činnost střev spojenou s naprostou ztrátou kontroly nad svěračem."

"Cože? Chceš říct, že si nadělali do kalhot? Všichni?"

Tarl přikývl a hrdě objal Guebral. Tyson se podívala na molo, kde teď dvacet postižených vrahů stálo v nervózním hloučku, rukama si zakrývalo sedací část kalhot a zmateně se dívalo jeden na druhého. Rybáři, kteří seděli po větru, už si ostentativně ucpávali nosy nebo mávali rukama před obličejem v marné snaze zbavit se toho strašného zápachu.

Tyson je chvíli sledovala s nevěřicným výrazem ve tváři a pak vyskočila na loď vedle Ronana, který stál s veslem v rukou připraven odstrčit loď od mola.

"Nejsi ráda, že je na naší straně?" zasmál se, pak napjal svaly a vši silou zatlačil proti veslu. Na Klaerín povel zabraly vagenské ženy vesly, loď opsala dokonalý elegantní oblouk a vplula ze zátoky do silného protiproudu řeky.

Tyson jednou rukou objala Ronana a rozhlédla se po lodi. Na lavicích sedělo osmnáct veslařek, z nichž některé si pamatovala z minulé plavby. Tarl zahanbeně vyprávěl Guebral, že jí koupil velkou kytici, ale zapomněl ji v hospodě, a Koťátko zašeptal Marwoodovi něco, po čem bývalý vrah vyprskl smíchy. U stěžně stála Klaer v tradičním postoji vagenského vůdce a pevně svírala kormidelní veslo.

"Guebral říká, že chcete plout na jih, dokud se nedostaneme na dohled od pevniny," křikla. "Je to pravda?"

"Jo," odpověděla Tyson. "Potřebujeme za sebou zamést stopy."

Klaer přikývla a Tyson se zadívala k rychle se vzdalujícímu přístavišti. Rybáři mezitím obklopili skupinku vrahů a teď je jednoho po druhém házeli z mola do moře, zjevně aby vyčistili vzduch. Znovu se zašklebila, pak se obrátila k Ronanovi a položila si hlavu na jeho rameno.

"Zase jsme to dokázali, lásko," zamumlala. Pak stáli opření jeden o druhého, zatímco loď vyplula z ústí, zamířila na jih, do širokého kanálu mezi pevninou a ostrovem BTbaq, a pak pokračovala dále na otevřené vody Šedého moře. Slunce se chýlilo ke vzdálenému obzoru a celá západní obloha pozvolna získala barvu čerstvě prolité krve.

Ve stodole několik mil východně od Dol Duppu se uložilo na noc pět zbylých kobratů. Navzdory hustému dešti, který začal padat za soumraku, jim bylo v seně teplo a útulně. Měli plná břicha - díky sedlákově, který jim poskytl opulentní večeři. Hlavně proto, že to byl pořádný pořez...

Stále byli na jižním břehu Velké řeky Leno, ale stopu své oběti neztratili. I když sledovat oběť čichem pro ně bylo mnohem snazší, měli jednu unikátní schopnost: šestý smysl, něco jako mentální kompas, který vždycky ukazoval směrem k jejich oběti. Byli jí v patách i přesto, že pro ně byla dočasně nedosažitelná.

Krátce předtím, než dorazili na statek, cítili, že jejich cíl zahýbá na jih, a tak tomu bylo až do noci. Nyní ale vůdce smečky zvedl hlavu od roztříštěné kosti, kterou žvýkal, a s očima zavřenými jí pohyboval ze strany na stranu. Cíl opět změnil směr a tentokrát mířil na sever.

Smrtící bestie otevřela oči a znovu soustředila svou pozornost na pozůstatky sedlákovy stehna. Nebylo proč spěchat. Ať už se jejich oběť vrhne kamkoliv, kobraty to budou vědět. Dříve, nebo později ji dostihnou a pak zemře pod jejich ostrými drápy. Nic je nezastaví, ani hlad, ani zima, ani široká řeka, ani sněhem pokryté štíty hor, protože byli svými pozměňnými geny naprogramováni k pronásledování. Museli se hnát za svou kořist tak dlouho, dokud nevypustí duši oni nebo ona...

KAPITOLA 7.

Lidé ve městech jako je Gudmornen, jsou kosmopolité jako všude jinde ve Středosvětě, ale na mahonském venkově je to něco docela jiného. Izolace a příbuzenské sňatky tady vyústily v populaci s inteligencí sahající od zaostalosti po naprostou degeneraci.

Jako příklad může sloužit jedna malá vesnice, kde jsme byli přivítáni skupinkou mužů, kteří nás považovali za demony a snažili se nás zahnat tím, že po nás házeli kuřaty. Když jsme se jim později představili a zeptali jsme se, zda můžeme mluvit s vesnickými staršími, zavedli nás ke skupince stromů...

- Nezpracované zápisky... Mahon

Poté co se vagenská loď v noci stočila k severu, začalo se počasí postupně horšit a k ránu už se ze všech sil probíjeli proti bouři. Silný jihozápadní vítr lomcoval plachtou a hnál loď vlnami neuvěřitelnou rychlostí. Děšť se lil z oblohy v přívalech a paluba byla neustále zaplavená vodou. Na lodi nebylo jediné suché místočko a Ronan s ostatními pasažéry se krčili v závětrí lodních boků, kde mlčky trpěli.

Ronan měl pocit, že ještě nikdy nebyl tak promočený a zkřehlý zimou. Šaty měl deštěm dokonale prosáklé a studily ho jako ledový obklad. Už se netřásl - na to byl příliš otupělý - ale v prstech už neměl vůbec žádný cit. Obdivně pohlédl na Klaera. Před dvěma hodinami vystřídala Fjone a od té doby nepřetržitě zápasila s kormidelním veslem, pomocí něhož udržovala loď proti bouři a bránila jí odchýlit se od kurzu. Nic ji nechránilo před zuřícími živly a navzdory teplému plášti, do kterého se zavinula, byla promočená až na kost. Mokrý vlasy se jí lepily na obličej a poletovaly jí ve větru a tvář měla bledou zimou. Osm ostatních členek posádky se střídalo ve středu lodi: vytvářely jakousi komunikační linii ke Kamile, která stála za novou příďovou figurou a pátrala ve tmě po skrytých mělčinách a útesech.

Ronan vstal a vrávoravě přistoupil ke Klaerovi; paluba se mu pod nohama houpala a poskakovala.

"Mohu nějak pomoci?" zeptal se, ale vítr mu utrl slova od úst a zanesl je někam do dále, takže svou nabídku musel zařvat znovu, z plných plic.

Klaer unaveně přikývla a on se spolu s ní chopil kormidelního vesla; přidal svou sílu k její.

"Neměli bychom zamířit k pevnině a někde se před tou bouří schovat?" zakřičel.

"Ne," odpověděla a navzdory tomu, že na něj ječela ze vzdálenosti pouhých tří stop, ji sotva slyšel. "Už to trochu slábne. Do hodiny jsme z toho venku."

Ronan se opřel do vesla a upřel pohled do tmy. Jak mu déšť bičoval kůži a dredy mu ve větru pleskaly kolem hlavy, nemohl se zbavit dojmu, že je Klaer nemístně optimistická. Ovšem kapitánem tu byla ona a o moři rozhodně věděla víc než on. S vnitřní disciplínou získanou svým válečnickým výcvikem se s ní Ronan nedokázal přít, a tak jí raději mlčky pomáhal udržovat loď v přímém kurzu.

Ale už o několik minut později bylo zřejmé, že Klaer měla pravdu. Vítr postupně ztrácel na síle a déšť slábl, až ustal docela. Viditelnost se pomalu zlepšovala a ani mraky nad jejich hlavami už nebyly tak temné. Promočení pasažéři jeden po druhém vylézali z provizorních úkrytů, bušili se do prsou a poskakovali na místě v zoufalé snaze se trochu zahřát. Teď, když se vítr uklidnil, Klaer slyšela všechno, co na ni Fjone křičí, a už si to nebylo třeba předávat po délce lodi od úst k uchu, takže ostatní členky posádky mohly začít vylévat vodu, převlékat se do suchých šatů, kontrolovat nádoby s pitnou vodou a provádět desítky jiných drobných prací. Dvě z dívek začaly chystat potřeby na vaření a připravovat suché dřevo do čtvercového, kameny obloženého topeniště, které bylo zasazeno do díry v palubě na půl cesty mezi stěžněm a záďí. Rozdělat oheň na moři byla za normálních okolností komplikovaná a nebezpečná záležitost, ale s čarodějkou Guebraliných kvalit to byla hračka. Ostatní se jen dívali, jak zamumlala několik slov a z hromádky dřeva v topeništi vyšlehly plameny. O chvíli později už pod kotlem na železné trojnožce vesele praskal oheň.

Tarl přišel k topeništi a posadil se co nejbližší k ohni. Třásl se zimou a zuby mu cvakaly tak silně, že skoro nemohl mluvit.

"N-n-nevím, proč n-n-nerozd-d-děláme větší o-o-oheň," zakoktal. "P-p-potřebujem-m-me se p-p-prohřát-t-t!"

Oslík, který seděl vedle něj, mu věnoval pohled plný opovržení.

"Skvělý nápad!" zabručel. "Velký, praskající oheň z pořádných polen na palubě lodi vyrobené ze dřeva. Něco takového může napadnout jedině tebe. A až budeme potřebovat vodu, nejspíš navrhněš, abychom do dna lodi vyvrtali díru, ne?"

Tarl se na něj zaškaredil a otevřel ústa, aby mu řekl něco peprného, ale v tom okamžiku se mraky prodralo slunce a proměnilo až dosud pochmurně olovené moře v zářící zlatou pohádku. Vzduch byl sice stále ještě studený, ale na zádech už cítili teplo a skoro všichni obrátili obličej ke slunci a koupali se v jeho hřejivých paprscích.

Ronan přidržel kormidelní veslo jednou rukou a druhou si rozvázal promočený plášť, pak si stáhl i košili. Slastně si povzdechl, jak mu slunce začalo prohřívát svaly s takovou intenzitou, až mu z těla začala stoupat pára. Všude kolem něj následovaly členky Klaeriny posádky jeho příkladu a Tyson, která už se nějakou dobu hrabala v jejich vacích, mu přinesla suchou halenu.

"Tu máš," řekla s úsměvem. "Obleč si to. A dávej pozor, ať ti nevypadnou oči z důlků!"

Ronan se na ni zašklebil a podíval se po zbývajících dvou mužských členech jejich malé skupinky. Marwood, který stále seděl opřený o bok lodi, zabalený v nepromokavém plášti, nevěřicně poulil oči na vagenské ženy svlečené do pasu. Tarl se choulil u topeniště, pohled odhodlaně upřený do plamenů.

"Ehm, Gueb," slyšel ho Ronan mumlat, "potřeboval bych - au! - si s tebou promluvit - ouvej! - o tom věrnostním kouzlu. AU! Klat! Jejda!"

Ronan nastražil uši, ale co Guebral odpověděla, neslyšel, protože se v tom samém okamžiku ozvala Fjone ze své pozorovatelný na přídi.

"Země ahoj! Země na pravoboku!" křičela.

Pohledy všech se okamžitě upřely ke vzdálené linii pobřeží. Bylo to poprvé od soumraku minulého dne, kdy ji zahlédli. Na otevřeném moři zůstali dost dlouho, aby si mohli být jisti, že nikdo neuvidí, jak vagenská loď míří na sever, a Frundor byl jen tenká načervenalá čára na obzoru. Před sebou vpravo teď viděli zasněžené svahy Severních hor s vrcholky ukrytými v hustých mracích.

"Jak daleko na sever se potřebujete dostat?" zeptala se Klaer vyčerpaně. Pořád ještě svírala kormidelní veslo a vypadala, jako by se měla zhroutit, sotva ho pustí.

"No... já vlastně nevím," přiznal se Ronan. "Žádný z nás ještě nebyl na severu dál, než jsou tamhlety hory. Chceme jít na východ, do Gudmornenu."

"Ale nikde poblíž města přistát nemůžeme," dodala Tyson. "Raději někde, kde nás nikdo neuvidí."

"Dobře." Klaer kývla na Kamilu, aby od ní převzala veslo, a začala si svlékat promočené šaty. "Raději se budeme držet na otevřeném moři a vyhneme se zálivu Iheirano. Pro naše účely je moc rušný. Poplujeme na sever k Serreudtskému mysu. Zítra ráno za úsvitu tam můžeme přistát v nějaké menší rybářské vesnici. A teď, jestli mě omluvíte, půjdu se tak na týden prospat."

Svlékla si promočenou halenu, popadla příkrývku, kterou jí nabídla Kait, a pak se udiveně podívala na Tarla, který měl oči křečovitě zavžené, oběma rukama si tiskl podbřišek a tiše sténal.

"Je v pořádku?" zeptala se.

"On? Ale jo, ano. Jen zrovna zjistil, že je to občas tvrdé, to je vše."

Ronan se ušklíbl a pokusil se předstírat záchvat kašle. Klaer se na něho zamyšleně podívala, pak pokrčila nahými rameny. Zabalila se do příkrývky, schoulila se u lodního boku na závětrné straně a v příštím okamžiku tvrdě spala.

Tyson vzala Ronana za ruku a zahleděla se ke vzdáleným horám. Už se také převlékla do suchých šatů.

"Do Gudmornenu to bude dlouhá, studená cesta," řekla mu. "Podle Klaer není počasí na sever od hor v této roční době nejlepší. Musíme počítat se sněžením."

"To je skvělé! Konečně pořádně využiju svoje plážové sandály a plavky."

"Neboj se, už jsem mluvila s Kamilou. Půjčí nám nějaké teplé oblečení."

"Tak to jsem klidný. Prostě si obleču jednu z Fjoniných vlněných sukní."

Tyson se usmála. Ronan by měl problémy přetáhnout si sukni kterékoliv z Vagenek přes hlavu, ale drobná Fjone byla v pase štihlejší než jeho biceps.

"Určitě najdeme nějaký plášť, který ti bude," řekla. "Nějak si poradíme. Klaer nejspíš trochu přehání. Myslím, že na sních je ještě trochu brzy; vlastně to vím docela určitě. Mám jednu ze svých předtuch."

Série Tysoniných chybných předpovědí kulminovala...

K večeru se vítr uklidnil natolik, že posádka vagenské lodi mohla postavit stanový přístřešek, pod kterým spali, za deštivého nebo chladného počasí. Slunce už z větší části vysušilo jejich mokré šaty a příkrývky, takže noc strávili v relativním pohodlí a teple. Klaer, která se probudila za soumraku, aby převzala službu u kormidelního vesla, je udržovala na otevřeném moři. Byla dost zkušená mořeplavkyně, aby dokázala plout i za tmy a nemuseli na noc zakotvit. Když se Ronan příštího rána probudil, zjistil, že Severní hory nechali daleko za sebou a na severovýchodě se tyčí zasněžené štíty Zmrzlých hor.

Zatímco se Ronan protahoval, aby si uvolnil ztuhlé svaly, Klaer přitáhla kormidelní veslo a stočila loď ke vzdálenému mahonskému břehu. Ačkoliv slunce už jasně zářilo, neustále se ohlížela přes levé rameno k severozápadu, odkud se k nim přes moře blížily těžké mraky. Ronan zamířil k ní a přitom opatrně překračoval spící členy posádky zavinuté v příkrývkách.

"Dobré ráno," řekl. "Je všechno v pořádku?"

"Tohle se mi nelíbí ani trochu," odpověděla a znovu se zadívala na bouřkové mraky. "Myslím, že bychom vás měli vysadit co nejdříve a pak odsud rychle vypadnout."

Ronan šel probudit ostatní. Než všichni vstali a sbalili si příkrývky, daly už se na pobřeží rozeznat podrobnosti. Na jih a na sever se, kam až oko dohlédlo, táhly strmé útesy, ale přímo před sebou měli malou písčnou zátoku. Uprostřed ní někdo postavil dřevěné molo, u kterého kotvilo několik rybářských člunů, a za ním bylo vidět roztroušené chatrče.

"Tak," řekla Klaer, když se Ronan s ostatními shromáždili kolem ní. "Omlouvám se, že vás vyhazuji tak rychle, ale ta fronta za námi se mi vůbec nelíbí a jestli jí chceme ujet, musíme sebou pořádně hodit. Vysadíme vás tamhle u té rybářské vesnice. Že by o vás už vesničané věděli, se bát nemusíte; jsou tady úplně odříznuti od světa a tak zaostali, že jestli při jídle použijete vidličku a nůž, budou si myslet, že jste se spojili s ďáblem. Vydejte se na jihovýchod a až narazíte na řeku, bude to Reudi. Po jejím břehu se pak dostanete až do Gudmornenu. Minout ho nemůžete."

Zbytek posádky se nahrnul kolem, aby se rozloučil, a pak se zase všichni vrátili k veslům. Klaer zavelela, aby skasali plachtu a loď přirazila k molu, opět bez sebemenšího otřesu. Ronan s ostatními vyskákali z lodi a vagenské ženy ji ihned zase odrazily; v příštím okamžiku už usilovně veslovaly ze zátoky.

Ronan se chvíli díval za nimi a pak se obrátil ke svým společníkům. Guebral a Tarl si spolu něco šuškali a nevypadalo to, že by byli ochotni cokoliv kolem sebe vnímat. Marwood s Koťátkem, kteří se v posledních dnech velice spřátelili, už vyrazili ke břehu a o něčem si povídali. A Tyson, meč napůl vytažený z pochvy, se dívala směrem k vesnici a ve tváři měla zmatený výraz.

Ronan sledoval její pohled k polorozpadlým chatrčím a uvědomil si, že něco skutečně není v pořádku. Ve vesnici vládlo naprosté ticho a nikde nebylo vidět ani živáčka. Zdálo se, že je naprosto opuštěná. Ronan zavětral. Navzdory bríze vanoucí od moře ucítil kouř, pach spáleného dřeva a ještě něco, co bylo příliš prchavé, než aby to dokázal zařadit. Tasil meč a společně s Tyson pomalu vykročili vpřed. Na molo navazovala cestička, která zvolna stoupala k prvním chatrčím, a oni se po ní vydali, meče stále připravené. Pach spáleniny byl s každým krokem výraznější a náhle Ronan rozpoznal i ten druhý, slabší. Byl to pach spáleného masa.

Když došli na konec stezky, zastavili se a vytřeštili oči na scénu, která se jim naskytla. Většina ostatních chatrčí byla vypálená, ale na normální požár to nevypadalo. Spíše se zdálo, jako by byly sežehnuté nějakým pekelným ohněm, který vytryskl ze země přímo v nich, tak dokonale byly zničeny. Dokonce i kamenná podezdívka větších chatrčí byla zčernalá a pobořená. Země byla pokrytá popelem a v něm se válely pokroucené, ohořelé pozůstatky vesničanů, které už ani nepřipomínaly lidské bytosti.

Přestože byl Ronan zvyklý vidat mrtvé, při pohledu na tu spoušť ho zaplavil chladný vztek. Skoro mu připadalo, jako by mu v uších zněl křik popálených vesničanů a viděl bolest a strach v jejich očích, když umírali strašlivou smrtí před ohořelými troskami svých domovů.

"Takovou smrt si nezaslouží nikdo," zamumlal. "Co se to tady stalo?"

"Démoni," odpověděl mu zlomený, roztřesený hlas. "V noci přišli démoni a zničili naši vesnici."

Ronan se otočil a zjistil, že se z jedné z mála nepoškozených chatrčí vynořila podivná postava a kráčí k němu. Byl to muž, štíhlý a vysoký, s horečnatě lesklými očima a splihlým knírem, od hlavy k patě pokrytý něčím, co páchlo a vypadalo jako zaschlý kravský hnůj. V třesoucí se ruce držel starý zubatý meč.

"Démoni?" opáčil Ronan. "Jací démoni?"

Muž se zastavil a zamyslel se.

"No... démoničtí," řekl nejistě. "Však víte. Černí a zlí. Přece víte, jak vypadají démoni. Přinesli s sebou pekelný oheň a pak zase zmizeli, dřív než jsem si to s nimi stačil vyřídit. Teď tady čekám, až se vrátí."

Pak se zamyšleně podíval na Ronana a ve tváři se mu objevil podezřívavý výraz.

"S démony je ta potíž," pokračoval, "že nikdy nemůžete vědět, v jaké podobě se objeví..." Významně potřásl meč a znovu vykročil.

Ronan začal pomalu ustupovat. Ne že by se zalekl meče v mužově ruce, ale z puchu, který se kolem něho šířil, se mu zvedal žaludek.

"Poslyš. Já se jmenuji Ronan. Tohle je Tyson. Jsme válečníci. Lidští válečníci."

"Já jsem Chaz. Chaz Nevrlý mi říká. Tedy říkali mi tak, než shořeli na popel. Takže vy nejste démoni."

"Ne."

"Víte to určitě?"

"Jistě."

"Aha. Škoda."

Chaz si povzdychl a pak si všiml Guebral, Tarla, Marwooda a oslíka, kteří se objevili na druhé straně návsi. Ti ho uviděli také a překvapeně se zarazili.

"A co vy, vy taky nejste démoni?" zavolal na ně.

"Ne," odpověděla Guebral.

"Já taky ne," dodal Marwood.

"Ani já ne, alespoň ne, když jsem střízlivý," řekl Tarl.

"Jak tě to vůbec mohlo napadnout?" opáčil oslík.

Chaz si je užasle prohlédl a po tváři se mu rozlil obdivný úsměv. "Báječné maskování!" řekl. "Skutečně skvělé! Udělalo to na mě dojem, opravdu. Vy démoni jste čím dál rafinovanější!"

S tím se vrhl na Koťátka a v běhu se zešíroka rozmáchl mečem, aby mu usekl hlavu. Jeho útok byl tak nečekaný a náhlý, že Ronan s Tyson vůbec nestačili zareagovat. Stáli tam jako přimrazení, zatímco se Chazův meč snášel dolů... a zastavil se pouhý palec od oslíkovy lebky.

Marwood zareagoval rychlostí blesku: vytrhl z opasku dýku a vykryl jí úder mečem. Byl silnější, než by se podle jeho hubené postavy dalo soudit, protože zachytil sílu nárazu, znehybnil Chazův meč a odrazil ho stranou a stejným pohybem mu vrazil dýku do nechráněného hrdla. V následujících několika vteřinách byla jediná pohybující se věc krev tryskající z vesničanova krční žíly jako karmínový vodopád, pak Chaz sotva slyšitelně zasténal, nohy se mu podlomily v kolenou a skácel se mrtvý k zemi.

Marwood vytřeštil oči na zkrvavenou mrtvolu a na tváři se mu objevil výraz naprostého děsu, pak dýku odhodil a s tváří popelavě bledou klesl na kolena.

"To jsem nechtěl!" vykoktal, zatímco ostatní na něj hleděli s ústy dokořán, jako pastýři na mírnou, roztomilou ovečku, která právě rozervala hrdlo útočícímu vlkovi. "To ten můj trénink... já jsem to nechtěl udělat!"

Oslík natáhl krk a strčil do mrtvolu čenichem, jako by se chtěl ujistit, že je Chaz doopravdy po smrti.

"Někteří lidé by řekli, že ses unáhlil," prohodil. "Já osobně tvrdím, že ten zatracený parchant dostal, co si zasloužil."

Odmklel se a rozhlédl se po ostatních.

"A co jste dělali vy?" zeptal se přísně. "Nějaký blázen s rezavým mečem se mi právě pokusil udělat mezi ušima tři stopy širokou mezeru a vy jste se na to klidně dívali! Už jsem viděl mech s lepším postřehem!"

Otočil se a s mumláním se odlouдал na druhou stranu návsi. Tarl s Guebral si vyměnili provinilý pohled, pak se rozběhli za ním a přitom se mu jeden přes druhého omlouvali. Marwood vstal, oči stále upřené na mrtvolu u svých nohou, pak sebou trhl, jako by se probral ze sna, a pomalu se vydal za ostatními. Tyson s Ronanem se za ním chvíli dívali a pak pohlédli jeden na druhého.

"To už je podruhé, kdy zachránil někoho z nás," poznamenala Tyson. "A řeknu ti, takhle rychlé reakce jsem ještě neviděla. Doufám, že jsme se v něm nespletli."

"Ne, můžeme mu věřit," odpověděl Ronan. "Tím jsem si jist. Klidně na to vsadím vlastní život."

"Právě tohle taky nejsípš děláme, zlato..."

Ronan velkoryse pokrčil rameny a pak se podíval na oblohu. Černé, bouřkové mraky teď měli přímo nad hlavou a pomalu začaly zakrývat slunce. Postupně se zešeřilo, jako kdyby někdo zatáhl na okně záclony, a pak se k zemi začaly snášet první sněhové vločky.

"A jéje," řekl "Tohle se mi ani trochu nelíbí. Myslíš, že bychom to mohli přečkat tady?"

"Podle mě bychom raději měli vyrazit," odpověděla Tyson. "Počasí mi starosti nedělá. Mraky se brzy roztrhají a na to, aby se ten sníh udržel, není dost velká zima."

Tyson se nebezpečně přiblížila ke světovému rekordu v množství mylných předpovědí za pět dní.

Pozdě odpoledně se dostali asi o patnáct mil hlouběji do vnitrozemí. Sníh kolem poledne skoro přestal padat a krátce na to spatřili výběžek Severních hor, které se od nich táhly na jihovýchod. Pak ale zase začalo hustě sněžit a viditelnost se

drasticky snížila. Brzy ležela na zemi šest palců tlustá vrstva čerstvého prašanu, po které se nešlo zrovna nejlépe, zvláště Marwoodovi s jeho sandály. Když se navíc rozpoutala sněhová bouře, Ronan s Tyson se krátce poradili a navrhli ostatním, že by si mohli najít vhodné místo k přenocování.

O půl míle dále takové našli. Bylo to malé, balvany poseté údolíčko zarostlé nízkými jehličnany. Směrem k severu jím napříč protékal potůček. Mezi stromy bylo dost uschlých a Ronan vytrhl tři menší za země, přitáhl je k místu, kde šest velkých balvanů tvořilo jakousi částečnou ohradu ve tvaru podkovy. Nožem odřezal větve a z kmínků pak s pomocí ostatních vytvořil přes balvany jakousi provizorní střechu. Tyson s Guebral přes tuto konstrukci položily příkrývky a zatížily je menšími kameny. Ronan, Tarl a Marwood mezitím nanosili menší balvany a založili jimi všechny mezery až na jednu, která sloužila jako vchod; škvíry utěsnili sněhem. Sníh už také stačil pokrýt střechu, takže získali útočiště skýtající relativní teplo a pohodlí.

Než skončili, bouře nabyla síly blizardu a viditelnost klesla na pouhých několik stop. Jeden po druhém se vplazili do přístřešku a Ronan použil svůj plášť jako závěs na dveřích. Pak se stulili těsně vedle sebe, aby se co nejvíce zahřáli, dýchali si na zkřehlé ruce a pokoušeli se konverzovat. Když přístřešek stavěli, mysleli si, že v něm bude taková zima, že na spánek nebudou mít ani pomyšlení, ale během deseti minut teplota uvnitř tak stoupla, že se v něm cítili skutečně pohodlně. Všichni byli na smrt unavení a brzy je začala zmáhat dřmota. Ronan navrhl, že zůstane vzhůru a bude hlídat, ale Tyson ho přesvědčila, že v takovém počasí se určitě nikdo nebude potulovat venku, a tak se i on přestal bránit spánku. Poslední, co slyšel, bylo, jak Tarl říká Koťátkovi, že jestli si ještě jednou upšouk-ne, stráví noc venku na mrazu; pak mu klesla víčka a víc si nepamatoval.

Když se Ronan probudil, kolem pláště, který zakrýval vchod, se dovnitř prodíraly paprsky slunce. Uvnitř bylo sice teplo, ale ze spánku vsedě na tvrdé zemi ho bolelo celé tělo. Tyson se opírala o něj a stále ještě spala; vedle ní ležela do klubíčka stočená Guebral, hlavu na oslíkově boku. Po Tarlovi a Marwoodovi však nebylo nikde ani památky.

Pak Ronan uslyšel smích ozývající se zvenčí. Natáhl se, aby odhrnul plášť stranou, a Tyson se zavrtěla, otevřela oči a protáhla se. Denní světlo vniklo dovnitř a jím se naskytl pohled na svět pokrytý stopu tlustou vrstvou sněhu.

Ted, když byly 'dveře' otevřené, se smích ozýval hlasitěji, ale Tarla s Marwoodem Ronan stále nikde neviděl. Před vchodem však byl sníh zdupaný a ohrnutý mnohde až na holou zem způsobem, který Ronanovi připadal podivně známý. Pak se mu vybavila vzpomínka z mládí. Takovou stopu po sobě zanechávala koule sněhu, když jste ji váleli před sebou, aby se na ni nalepil další sníh, takže byla stále větší a větší...

"Tomu nevěřím!" zamumlal. Vymotal se z příkrývky a vyplazil se ven; tam se postavil a rozhlédl se.

Sníh byl všude, kam až oko dohlédlo, pokrýval zemi jako bílá načechraná příkrývka, ale další už nepadal. Bílou plochu přerušovala jen klikatá tmavá čára potůčku protékajícího údolím. Kousek výš po svahu Tarl s Marwoodem právě dostavovali dva velké sněhuláky a smáli se přitom jako malé děti.

Když se z přístřešku vyplazila i Tyson, Ronan nevěřicně zavrtěl hlavou.

"Podívej se na ty dva!" řekl a přehodil jí přes ramena svou příkrývku.

"U všech bohů!" zasmála se. "Kdyby správná rada Orkmorské mečířské viděla své smrtelně nebezpečné protivníky v akci, určitě by v noci oka nezamhouřila. Smíchy."

Vydali se hlubokým sněhem vzhůru do svahu, a teprve když dorazili skoro až k nim, všimli si, že jen jeden z obou sněhových výtvorů je sněhulák. Ten druhý byl nade vši pochyby sněhulačka - a velice dobře vyvinutá k tomu.

"Hej, Marwoode!" zahalekala Tyson. "To jsi dělal podle nějaké své známé?"

Marwood se otočil a ve tváři se mu objevil provinilý výraz.

"Ehm, omlouvám se," zamumlal rozpačitě. "Nechal jsem se trochu unést."

Ronan s Tyson mezitím došli ke sněhulákovi, na kterém Tarl pořád ještě pracoval, a ohromeně strnuli.

"Tarle, ty nešťastníku - co má být tohle?" zeptala se Tyson.

"Sněhulák."

"To vidím, že to není sněhulačka. Jeho pohlaví se opravdu nedá přehlédnout. Ale proč jsi ho udělal tak... vzrušeného?"

"Ztuhl mrazem."

"A co ty dvě obrovské hroudy dole?" zeptala se Tyson.

"Copak jsi ještě neslyšela o sněhových koulích?"

Tyson se zašklebila, nabrala si plnou hrst sněhu, bleskově ji upěchovala a mrštila jí po Tarlovi. Sněhová koule ho zasáhla rovnou do brady a rozprskla se. Tarl dobromyslně zanačoval, pak se rozesmál, také si nabral hrst sněhu a už to vypadalo, že sněhová bitva propukne v plné síle, když Ronan náhle popadl Tyson za ruku.

"Počkej!" vykřikl. Všichni rázem ztichli a podívali se na něj, zatímco on vzhlédl k obloze. Od severozápadu už se po ní zase pomalu sunuly těžké temné mraky. Viditelně se zešedilo a pak se začaly k zemi snášet velké, načechrané vločky, které dopadaly do sněhu jako postarší a obtlouští kupci uléhající po vyčerpávajícím banketu na pohovku.

"Měli bychom vyrazit," řekl Ronan. "Jestli takhle bude sněžit dál, budeme si muset do večera najít vhodné přístřeší, jinak v noci zmrzneme."

Ostatní zvážněli a vydali se zpátky k přístřešku. Dorazili k němu, právě když z něj vylezli Guebral a zívající Koťátko s očima ještě slepenýma spánkem. Společně začali bourat tábořiště, odházeli sníh ze střechy, aby mohli sbalit příkrývky, a o deset minut později už byli připraveni znovu vyrazit.

Ačkoliv na zemi byla tlustá vrstva těžkého sněhu, zdálo se, že je tepleji než včera, protože se úplně utišíl vítr. Ronan se ujal vedení a prošlapával ostatním cestu svahem údolí. Potom zamířili mírně zvlněnou krajinou na východ. Až na tiché křupání sněhu pod nohama a sípání vlastního dechu v uších neslyšeli žádný zvuk; bylo to skoro, jako by měli kolem hlavy ovínutou tlustou příkrývku.

Po několika hodinách se ocitli na rovné pláni. Ronan neviděl dál než na několik kroků - sněžení mezitím zhoustlo jako ještě nikdy v jeho životě a nezdálo se, že by chtělo přestat - ale plochá krajina stejně neposkytovala žádné orientační body. Teď už se musel brodit sněhem, místo aby kráčel, a ostatní šli za ním husím pochodem, využívající stopy, kterou jim prošlapával. První šel oslík s příkrývkou přehozenou proti zimě přes záda. Za ním šlapal Marwood a pak Tarl, Guebral a Tyson. Nikdo z nich už více než hodinu nepromluvil; dech si šetřili na chůzi. Už si začali uvědomovat, že tohle není to malebné, přátelské sněžení, jaké znají z Frundoru nebo Baq d'Oru. Nepřipomínalo to ani lyžařské ráje v horách Vysokého Menealu nebo Goblinova, kde se člověk mohl před zimou schovat do hotelu, dát si horkou koupel, sytou večeři a nějakou tu skleničku. Tohle byl divoký sever a žádné hotely tu nebyly. Budou si muset poradit sami, a jestli nepřestane sněžit, budou si muset rychle najít nějaké útočiště, jinak by nemuseli přežít.

Odpoledne se výrazně ochladilo a zvedl se mrazivý vítr, který se jim zařezával přes šaty do kůže jako nůž. Pořád hustě sněžilo. Všichni už měli hlad, ale Ronan je hnál stále dál, protože zatím nikde nenašel místo vhodné k odpočinku. Jejich svět se omezil na několik čtverečních stop beztvaré, sněhem pokryté roviny, kterou viděli přes neustálý příval víncích vloček. Najedli se za chůze: žvýkali kousky sušeného masa a odřezávali si je nožem, který ve zkřehlých prstech stěží udrželi.

Když se začalo schylovat k večeru, ozvala se únava. Guebral a Tarl vrávorali, jako by se měli každou chvíli zhroutit. Ronan se zoufale rozhlížel po něčem, co by jim poskytlo alespoň nějaké útočiště, ale marně. Viditelnost byla příliš špatná. Nakonec se zastavil, aby se poradil s ostatními, a počkal, až kolem něj vytvoří kruh. Tyson byla vyčerpaná stejně jako on a ztěžka lapala po dechu, ale pořád ještě byla v dost dobré kondici, aby dokázala jít celou noc, kdyby to bylo nutné. Oslík byl celý zpocený a zkřehlý, ale v očích mu stále hořely plamínky a vypadal, že by v Ronanových šlépějích dokázal jít věčně. Ani Marwood ještě nebyl na konci svých sil. Díky svému výcviku byl mnohem houževnatější a odolnější, než vypadal; nohy v sandálech si omotal několika rezervními koženými nátláky, takže už ani tolik netrpěl chladem. Ale Guebral i Tarl těžce strádali zimou i vyčerpáním a bylo zřejmé, že se už dlouho na nohou neudrží.

"Poslyšte," křikl Ronan. "Musíme si najít útočiště na noc. Má někdo nějaký nápad?"

Tyson a Marwood unaveně zavrtěli hlavami, ale ostatní na něho jen tupě zírali.

"Kde myslíš, že jsme?" zeptala se Tyson.

"Nevím. K Reudi jsme ještě nedošli, ale mapu téhle oblasti jsem nikdy neviděl. Může být dvacet kroků před námi nebo taky dvacet mil. Kdybych věděl, že tudy půjdeme na začátku zimy v takovém počasí, vyptal bych se na cestu důkladněji."

"Nemohla bys něco udělat pomocí své magie, Gueb?" zeptala se Tyson.

Guebral zamrkala, když uslyšela svoje jméno, pak se její oči zaostřily na Tyson a skoro neznatelně zavrtěla hlavou.

Obličej měla bělejší než krajina kolem a nekontrolovaně se třásla.

"Vůbec nic?"

"Podívej, kouzlení vyžaduje spoustu energie," vložil se do hovoru Tarl, ale nebylo snadné mu rozumět, protože měl ústa ztuhlá zimou. "Gueb by nejspíš dokázala vyčarovat oheň přímo na sněhu, ale připravilo by ji to o všechny rezervy a během několika minut by zmrzla. Pak by oheň vyhasl a my bychom na tom nebyli o nic lépe."

"Počkej..." zamumlala Guebral. "Mohla bych -" Pak ale obrátila oči v sloup a bezvládně klesla do náruče Tarlovi, který ji tak tak stačil zachytit, aby nespadla přímo do sněhu.

"Gueb! Ne!" Tarlův zoufalý výkřik odnesl vítr, a než mohl říct něco dalšího, Guebralina oční víčka se zachvěla a začala mu prsty do lokte.

"Omlouvám se..." vydechla. "Takže..."

"Co se stalo?"

"Mentální přenos... Je tam dům... velký... asi míli... na severovýchod... víc nedokážu -"

Znovu se skácela Tarlovi do náruče, ale tentokrát už na to byl připravený.

"Míli?" řekl Ronan. "Zvládneš to, Tarle?"

"Jestli mě na konci čeká něco k pití..."

"Tyson?"

"Bez problémů."

"Marwoode?"

"Jdu s vámi."

"Kotátko?"

"Ne, myslím, že raději zůstanu tady a budu se ještě chvíli opalovat."

Vždycky se najde jeden takový, pomyslel si Ronan a snažil se neusmívat. A vždycky je to to zatracené zvíře. Vzal Guebral do náruči, otočil se tváří směrem, o kterém doufal, že by mohl být správný, zamumlal mantru Ovuk a začal se brodit stále hlubší vrstvou sněhu s ostatními za patami. Vítr mu teď vál skoro přímo do obličeje, sníh, který v něm poletoval, byl tvrdý jako písek a bolestivě štípal na holé kůži kolem očí. Šel stále dál, nohy už ani necítil a záda ho bolela, a pořád musel myslet na to, že je to jeho vina, že to byl on, kdo přivedl ostatní na tohle nebezpečné místo.

"Víc doleva," zamumlala Guebral ze záhybů svého pláště a Ronan si zděšeně uvědomil, že prakticky usnul za chůze a slepě se prodíral sněhem kupředu, aniž se staral, kam jde. Ohlédl se, aby se přesvědčil, že za ním pořád ještě jdou čtyři sněhem obalené postavy a pak se stočil trochu k severu a plahočil se dál.

Opět ztratil pojem o čase, ale nejspíš neuplynulo více než čtvrt hodiny, když si jakoby ve snu uvědomil, že před ním skoro nesněží. Zmateně se zastavil a pak jeho napůl zmrzlý mozek opět začal pracovat a on zjistil, že se dívá na kamennou zed'. Byla postavená z velkých šedivých bloků a vypínala se do výšky dobrých patnácti stop; napravo i nalevo se stáčela směrem od nich a ztrácela se ve tmě. Ronan se otočil a pustil se kolem ní k severu, brodil se náležitě tak

dlouho, až málem zakopl o kamenný schod, a když vzhledl, uviděl dvojité dveře z tmavého dřeva zavřené na železnou závoru. Zeď se hladce napojovala na stěnu velké kamenné budovy a po obou stranách dveří hleděla slepě do noci okna.

Okamžitě jej zaplavil pocit úlevy. Opatrně postavil Guebral na zem, počkal, až ho ostatní doženou, a přitom si prohlížel dům před sebou. Štěrbinami v okenicích nepronikal jediný paprsek světla a ve sněhu před vchodem nebyly žádné stopy. Chvilí tiše naslouchal, ale jediné, co uslyšel, byl jeho vlastní přerývaný dech. Zdálo se, že kromě nich tady nikdo není.

Z ostatních ho první dohonil oslík. Přikrývkou už dávno ztratil a třásl se po celém těle jako v horečce. Srst měl promočenou a slepenou sněhem a hřívá mu zmrzla do malých ledových špiček, takže vypadal jako přerostlý ježek.

"Kotátko! Jsi v pořádku?" zeptal se Ronan starostlivě.

"Už nějaký čas mám halucinace," odpověděl oslík. "Vidím před sebou velkou mísu horkého guláše. A když říkám velkou, myslím opravdu velkou. Obrovskou. Takže říkám předem, že jestli mi někdo z toho domu nabídne mrkev, ukousnu mu nohu."

Ronan se pokusil usmát, ale zjistil, že má svaly v obličeji úplně ztuhlé, a vzdal to. Potom přivrávorál Marwood. I on se viditelně třásl. Za ním šla Tyson a pomáhala Tarlovi, který se už sotva vlekl. Padl si s Guebral do náručí a Ronan natáhl ruku, aby pohladil Tyson po zasněžených vlasech. Pak znovu přistoupil ke dveřím, tasil meč a vši silou na ně zabubnoval jílcem.

Čekali celou věčnost, ale nic se nedělo. Neslyšeli ani hlásek; ticho vše přikrývalo jako tlustá vrstva sněhu. Všechny je napadla stejná děsivá myšlenka: Co když tady nikdo není? Co když se nedokážeme dostat dovnitř? Ronan znovu zabušil na dveře a poodstoupil. Hodnou chvíli se nic nestalo, ale právě když se jich začalo zmocňovat zoufalství, na dveřích se otevřelo malé okénko a po tvářích se jim rozlilo žluté světlo. Pak se v okénku objevil obličej, krátce si je prohlédl a špehýrka se zase zavřela. Uslyšeli zvuk odsouvání těžkých závor, potom se právě křídlo dveří otevřelo a oni vklopýtali dovnitř.

Místnost, ve které se ocitli, byla velká, kamenná předsíň. Kromě dřevěné lavice vlevo u stěny v ní nebyl žádný nábytek ani zařízení. Byla tam skoro stejná zima jako venku a jediné světlo vydával svícen v ruce muže, který je pustil dovnitř.

Byl oblečený v tmavozeleném rouchu vyrobeném z nějaké hrubé látky a na nohou měl obyčejné kožené sandály.

Vypadal možná na čtyřicet, ale vlasy měl bílé a měl tonzuru; z jeho vzezření vyzařovala jakási nadlidská únava. Trpělivě čekal, až ze sebe setřesou sníh a led a promluvil, teprve když si byl jist, že mu všichni budou věnovat pozornost.

"Vítejte, poutníci. Vítejte v klášteře Bezmezného úsilí. Jsme bratrstvo Věčného lopocení a já jsem bratr Žentour.

Neoplýváme pozemskými statky, neboť tu vedeme život zasvěcený tvrdé manuální práci, ale co máme, o to se s vámi rádi podělíme."

Obličeje všech se přes počáteční úlevu, že našli přístřeší, znatelně prodloužily. Když se před nimi před několika okamžiky otevřely dveře domu, těšili se na praskající oheň, horké jídlo a teplé, pohodlné postele; o to horší teď pro ně byla realita špatně osvětlených ponurých místností a vlhkého chladu čišího z kamenných zdí.

"Děkuji ti, bratře," ozval se Ronan. "Jsme poutníci na cestě do Gudmornenu, ale ve sněhové bouři jsme zabloudili.

Jestli nás tady necháte přespat, budeme vám hluboce zavázáni. Potom byste nám možná mohli ukázat, kudy se dostaneme ke svému cíli."

Mnich se zamračil a pak zavrtěl hlavou.

"Já cestu neznám - už dvacet let jsem neopustil zdi kláštera. Možná vám poradí bratr Otročina nebo bratr Snaha.

Prosím, pojdte se mnou."

Pozvedl svícen výše a otevřel jiné dřevěné dveře, které vedly na stejně studenou a temnou kamennou chodbu. Ronan se vydal za ním a ostatní je následovali tak rychle, jak jim to vyčerpání a celková prokřehlost dovolovaly.

"Možná by nás mohl jeden z vašich bratrů zítra doprovodit," nadhodil Ronan, ale bratr Žentour se zatvářil skepticky a pak zamyšleně mlaskl.

"Pochybuji, že budou mít čas," odpověděl. "Zítra je totiž den Nekonečné dřiny a všichni budeme mít plné ruce práce.

Pozitíí zase bude den Úporného snažení a pak máme den Velkého úklidu."

Prošli dveřmi na konci chodby a ocitli se ve velkém refektáři. Tam byla ještě větší tma a zima než na chodbě. Středem se táhla řada obyčejných trnožových stolů s řadou tvrdých dřevěných lavic po každé straně. Skrze okna na protější straně místnosti viděli, že sněhová vichřice venku nijak nepolevila; okna sama byla z poloviny zasypaná sněhem. Pod netěsnícími dveřmi fičel vítr, ve kterém poletovaly sněhové vločky.

"Víte," pokračoval bratr Žentour, zatímco je vedl ke druhým dveřím na opačné straně místnosti, "naším posláním je těžká práce, takže jsme si dny v týdnu přejmenovali příhodněji. Ale určitě vám přijde vhod malé občerstvení."

Přede dveřmi se zastavil a znovu si prohlédl pět promrzlých, vyčerpaných a dokonale deprimovaných poutníků.

Prisahal by, že zaslechl, jak někdo tiše zamumlal, aby si tu mrkev strčil tam, kam slunce nesvítí, ale díval se na něj pouze oslík. Ostatní poutníci se zdáli být plně pohroužení ve svých neveselých myšlenkách.

"Proto máte štěstí," pokračoval, "že jste sem dorazili právě v den Drobného oprašování, kdy po týdnu těžké práce odpočíváme. Vítejte v naší společenské místnosti." A s úsměvem na tváři otevřel dveře. Ven se vyvalila vlna tepla a světla, která zalila Ronana a ostatní; ti tam jen stáli s ústy dokořán a nevěřicně hleděli na scénu uvnitř.

Místnost za dveřmi byla dobrých třicet stop dlouhá a jasně osvětlená několika velkými lustry na obou koncích. Okna zakrývaly tmavé sametové závěsy a na kamenné podlaze ležela tlustá vrstva plyšových kobereců. V obrovském krbu vlevo vesele praskal oheň a u protější stěny stál velký železný sporák, který se prohýbal pod množstvím bublajících hrnců a kastrolů. Nad ohněm se na rožni opékalo celé prase; tuk, který z něj kapal, živil plameny a linula se z něj taková vůně, že všichni okamžitě začali slintat. V křeslech a na pohovkách sedělo asi tucet mnichů, z nichž skoro každý v ruce svíral korbel něčeho, co silně připomínalo pivo. Místností se rozléhalo šumění srdečné konverzace a vůně tabáku

dotvářela celkovou atmosféru.

Šest unavených poutníků se vpotácelo dovnitř a tam zůstalo rozpačitě stát, nejistě se rozhlíželi kolem sebe, jako by stále ještě nedokázali uvěřit tomu, co vidí.

"Pojďte," vybídl je bratr Žentour. "Tady bratr Robota vám naleje horké pivo. Jídlo bude hotové za půl hodiny, protože prase už je skoro upečené a bratr Cholesterol, jak vidím, připravuje zeleninu."

Ronan se otočil a spatřil tlustého, žovíálního mnicha, který stál u sporáku a zkoušel teplotu oleje v obrovském hrnci.

Zjevně byl spokojen, protože do něj vzápětí vysypal plné vědro bramborových hranolků. Olej zasyčel a rozbublal se a vůně smažených brambůrků se smísila s ostatními vůněmi v místnosti.

"On je kuchař?" zeptal se Tarl, jehož obličej se mezitím pozoruhodně rozjasnil.

Bratr Žentour se na něj podíval a obdařil ho širokým úsměvem. "Ale kdepak," opáčil. "Ten je tu jen přes hranolky."

A náhle měli všichni pocit, jako by se po dlouhé a úmorné cestě vrátili domů.

Daleko na jihu, na břehu řeky Betw, právě starý špinavý převozník odvažoval svou otlučenou pramici, aby se na noc přeplavil domů, když tu za sebou uslyšel nezemské syčivé zavytí a strnul na místě. Když pak pomalu otočil hlavu, uviděl, že k němu po svahu sbíhá pět podivných stvůr. Jejich černá srst se leskla v odpoledním slunci a zuřivě šlehalý ocase ze strany na stranu, jak se na něho hnaly vzpřímeně na zadních nohou; běžely skoro jako lidé, ale mnohem, mnohem rychleji. Několik okamžiků byl tak ochromený strachem, že se nedokázal ani hnout, pak první z oblud zaklonila hlavu a znovu syčivé zavyla a on uviděl, že má tlamu plnou ostrých zubů.

Převozník překonal strach, odrazil svou pramici do proudu a po hlavě skočil dovnitř. Když se mu po chvíli podařilo vyškrábat se na lavici, zasadil vesla do vidlic a vesloval, až mu kosti v zádech praskaly. Bestie mezitím dorazily na břeh a aniž by zpomalily, naskákaly do vody. K převozníkově úlevě si ho však nevšímalý a plavaly přímo k severnímu břehu. Unaveně se opřel o vesla a díval se, jak ty stvůry na druhé straně zase vylézají z vody. Na okamžik se zastavily a oštěpy se jako psi, pak se rozběhly dále na sever, přes pláně Frundoru ke vzdáleným vrcholům Severních hor. Převozník zabořil obličej do dlaní a s veškerou upřímností poděkoval bohům, že to není on, koho ty pekelné stvůry pronásledují.

KAPITOLA 8.

Včera byl semifinálový den Gladiátorského poháru vgedské arény. V prvním zápase účinkoval favorit, Rabak Jižan, proti Grolldovi Jednookému. Utkání skončilo překvapivě rychle, když Rabak usekl svému soupeři nohu, ten spadl ze sedla a byl svým koněm smýkán kolem arény. Dalo by se říct, že Grolld byl stažen, dokud mu ještě nějaká noha zbyla. V dalším semifinálovém utkání přemohl Sargal Aterský Franga Staršího a pak svému mrtvému oponentovi usekl hlavu a nosil ji narazenou na svém trojzubci kolem arény, za což sklídl od publika bouřlivý aplaus. Frangovi to ovšem nejspíš pěkně lezlo krkem...

- Jihoiduinské noviny

Garsa se podíval na vítězného gladiátora pochodujícího horkým pískem gedské arény a pak se odvrátil od okna. Po jasném slunečním světle venku bylo v příjemně chladné mramorové místnosti lóže správní rady Orkmorské mečířské společnosti skoro tma.

"Pozoruhodný bojovník, ten Sargal," prohodil směrem k Bowneddovi, který stál vedle něj. "Pověz akvizitorům, aby se ho pokusili získat." Odmlčel se a podíval se na další tři členy správní rady, kteří s ním seděli v lóži. "Myslím, že bys měl nechat přistavit naše kočáry," dodal. "Je čas odejít."

Bownedd krátce přikývl a vyběhl ven, zatímco Garsa se posadil do jednoho z pohodlných kožených křesel a zachmuřeně si prohlédl své společníky. V posledních letech si natolik zvykl dělat všechna významná rozhodnutí a u ostatních pěti členů rady hledat pouze podporu, že si ani nevšiml, jak rychle ztrácejí schopnosti, které je do jejich pozice vynesly. A teď, když se jeho plány hroutily a on by doopravdy potřeboval radu, mu neměli co nabídnout. Bylo to jako kráčet ve tmě po schodech a o jeden se přepočítat. Natáhnete nohu do prázdna a čekáte, že tam něco bude, ale není tam nic...

Grole a Kaglav stáli spolu u dlouhého okna a tupě hleděli do arény a Garsa věděl, že si v duchu přehrávají porážku a popravu Sargalova soupeře, aby si ještě jednou mohli vychutnat to krveprolití. Tlustý Gahvanser se došoural ke stolu s občerstvením a Garsa znechuceně pozoroval, jak si do nenasytných úst epe plné hrsti vol-au-vents a pečiva a přitom nepřestává žvanit o příslibech a praktikách svého nového dietetika.

Tuhle posedlost dietetiky si Gahvanser vypěstoval před několika týdny, když po mnoha měsících marného pátrání konečně našel někoho, kdo se zapřísahal, že může zhubnout, aniž by omezil příjem potravy. Říkal tomu dieta T. Teprve dodatečně se dozvěděl, že to T znamená tasemnici. Šarlatán prostě nakrmil Gahvansera kusem polosyrového vepřového, v důsledku čehož mu během několika týdnů ve střevech vyrostla tasemnice, která se pak starala o jeho nadbytečné kalorie. Naneštěstí pro dietetika byla Gahvanserova strava tak bohatá na cholesterol a tuk, že ji tasemnice nesnesla a brzy zahynula na ucpání cév. Bylo to poprvé, co dieta T selhala a dietetik byl nucen vymyslet velice rychle náhradní řešení. Tehdy vynalezl něco, co nazval dieta 20k neboli dvacet kamenů. Přesvědčil Gahvansera, aby spolkl dvacet velkých oblázků v naději, že mu zaplní žaludek a sníží tak jeho chuť k jídlu. Možná by se tak i stalo, ale Gahvanser si z polosyrového vepřového přivodil akutní otravu jídlem a při konzultaci (jak se záhy ukázalo, poslední) se jej zmocnil prudký záchvat zvracení a bezděčně dietetika ukamenoval k smrti. A dobře mu tak, pomyslel si Garsa. Už dávno dospěl k názoru, že přípona -tik v názvu povolání znamená, že ten, kdo ho zastává, je obyčejný žvanil. Dietetik, politik, kosmetik - ti všichni jen vydýchávali vzduch pořádným lidem.

Zrovna uvažoval, jestli by vzhledem k produkci loutnisty, který je před chvílí, bavil, neměl na seznam přidat i

hudebníky, když tu se do lóže vrátil Bownedd a tvářil se velice ustaraně. Garsa mu vykročil vstříc.

"Kočáry přijedou hned, můj pane," zamumlal. "A dorazil posel od jednoho z našich špehů v Unch Havenu."

"No a?" pobídl jej Garsa poté, co se přesvědčil, že nikdo jiný neposlouchá.

"Ronan, Tyson a dva další lidé přišli do města před čtyřmi dny. Když nastupovali na vagenskou loď, napadlo je dvacet členů cechu vrahů, ale odrazil je nějaký Ronanův přítelíček, který má víc klaté magie, než je v armádní latríně sraček - abych citoval jeho slova. Omlouvám se za ten výraz, ale náš špeh byl poněkud rozrušený. Tak či tak, Ronan odplul s Vageny na jih."

"Na jih, říkáš? Klat! Vagenské ostrovy jsou pouhý den plavby od mých pozemků! Byl jedním z vrahů Slanved?"

"Ne, můj pane - všichni byli členy unchhavenské lóže. O něm nevíme vůbec nic, ale jeden nebo dva lidé z Ronanova doprovodu prý byli oblečeni jako vrahové."

Garsa se posadil a začal si nervózně okusovat nehty. Takže míří sem. To tedy byla velice znepokojivá zpráva. I když Ronana kobrati nebo cech vrahů nakonec určitě dostanou, správní radě Orkmorské společnosti to příliš nepomůže, když ji ten zatracený válečník předtím vyvraždí. A co se, klat, stalo se Slanvedem? Garsa nabídl krátkou modlitbu kterémukoliv bohu, jenž zrovna poslouchal, aby mistr vrah nenarazil na kobraty...

"Bownedde," zamumlal, "myslím, že bude moudré, aby členové rady na nějaký čas, ehm, zmizeli. Spoj se s Missekem a Mellielem a řekni jim, že zítra ve tři bude schůze rady. Myslím, že je ta pravá chvíle přijmout Meiózinovu laskavou nabídku a navštívit výzkumné laboratoře Temných trpaslíků..."

* * *

Mezitím ve Výzkumném středisku v Deforzhu Meiózin rychle zjišťoval, že být vědeckým vedoucím není tak jednoduchá práce, jak očekával. Když připravoval Reáginův odchod, předpokládal, že tím jeho potíže skončí; bude moci bez obav uskutečnit spoustu pokusů ve fascinujících (a přísně zakázaných) oblastech výzkumu a bude si moci být jist, že mu v nich nebudou překážet taková pochybná a nevědecká omezení, jako je bezpečnost, slušnost nebo morálka.

Naneštěstí práce vědeckého vedoucího znamenala mnohem víc než jen dozor nad výzkumem. Když měl někdo potíže, šel za ním a čekal, že on je vyřeší, a Meiózin se pomalu zmocňoval dojem, že v posledních dnech tráví většinu času chozením v kruhu a potýká se s vyloženými prkotinami, kterými by se ve funkci vedoucího oddělení nikdy vážně nezabýval.

Například nyní. Právě když si myslel, že by konečně mohl strávit pár minut v magenetické laboratoři a zkontrolovat výsledky mimořádně zajímavého šlechtitelského programu,* sesypaly se na něj hned tři problémy. Nejprve si stěžovalo fyzikální oddělení, že okamžitě potřebují spoustu měděného drátu, který jim alchymisté odmítají dodat, zatímco alchymisté tvrdili, že měděný drát neroste na stromech a ti hajzlíci z fyzikálního o nich stejně za jejich zády roztrušují po jiných odděleních pomluvy, tak ať si trhnou nohou. Pak mu někdo z magenetického oddělení přinesl ultimátum, ve kterém stálo, že zaměstnanci odmítají vstupovat do Vivária, dokud někdo něco neudělá s tím klatým kousavým hmyzem. Ačkoliv se to někomu neznalému pravého stavu věci mohlo zdát jako úplná maličkost, Meiózin to bral velice vážně, protože věděl, že zmiňovaný kousavý hmyz je produktem magenetického oddělení. Některé exempláře byly pět stop dlouhé a podle toho měly i zuby, a když jste si nedávali pozor, klidně vám ukously celou ruku.

Ovšem největší a nejpodivnější stížnost přinesla deputace Vědců, kteří chtěli vyjádřit znepokojení, jež u nich vyvolávaly pokusy na živých rozumných bytostech. Jelikož při nájezdech získali ještě více zajatců, než doufali, byly ubikace pro pokusné tvory plné lidí a orků - měli tam dokonce i několik elfů. Meiózin rozeslal na všechna oddělení zapojená do prioritního projektu instrukce, které upravovaly vztah rozumných bytostí k tomuto projektu. Jinými slovy, zajatí lidé a orci byli k dispozici pro experimentování. V očích Meiózina a užšího vedení to byla logická nutnost. Prioritní projekt financovali lidé, kteří chtěli jeho výsledky využít na poli války a zbrojní výroby, a jelikož se zbraně obvykle používají na rozumné bytosti, bylo samozřejmé, že pokusy na nich budou mít vyšší vypovídací schopnost než na laboratorních zvířatech. Překvapivé množství trpasličích vědců však mělo za to, že je to špatné, a apelovalo přitom na takové věci, jako je 'morálka' a 'etika'. Meiózinovi, který si vždycky myslel, že morálka je druh houby, dalo velkou práci vůbec pochopit, o co jim jde, natožpak se s nimi ztotožnit.

Unaveně otevřel dveře své nové kanceláře a přistoupil k psacímu stolu. Přitom si všiml, že od chvíle, kdy tady byl naposled, tedy asi před půl hodinou, mu na něj někdo hodil další hromadu papírů. Vzal ten úplně nahoře a zjistil, že je to požadavek z oddělení medikamentů na nový kávovar, protože starý si od nich vypůjčili ze strojů a vynálezů a odmítali jim ho vrátit. Připojeno bylo vyjádření oddělení strojů a zařízení, které bylo ochotno kávovar vrátit, ale až jim medikamenty nahradí ten sud piva, který si vypůjčily před šesti měsíci. Dole někdo načmáral tužkou, že dostanou to svoje klaté pivo, až vrátí tu klatou kuchyňskou váhu, kterou si půjčili přede dvěma klatými lety, klat.

Meiózin potřásl hlavou a zhroutil se do křesla. Zrovna otevíral spodní zásuvku, ve které ukrýval drahocennou láhev vlatzhkan gul, když tu se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř nakoukl Mitózin.

"Máš moc práce?" zeptal se, aniž si uvědomil, jak málo dělí jeho hlavu od velice tvrdého setkání s broušenou křemennou lahví.

"Ne. Vůbec ne. Tak kterému z našich špičkových vědců zase ukradli jeho nové chrastítko?"

"Ne, jde o naše mecenáše. Orkmorskou správní radu. Chtějí přijet a prohlédnout si naše laboratoře co nejdříve a rádi by tu nějaký čas zůstali. Mohl bys jít se mnou a promluvit si s nimi?"

Meiózin si povzdychl, zabouchl zásuvku a vstal.

"Proč ne?" zavrčel ignoruje, že pozvání pochází od něj. "Řekni jim, ať si s sebou přivedou i svoje rodiny a známé. Proč bychom tady nemohli uspořádat pořádný mejdan? Dej všem den dovolené. Ne, raději týden. Stejně tady kromě mne nikdo nic nedělá, tak se to ani nepozná!"

S tím vyrazil z kanceláře, zatímco jeho bratr za ním civěl s překvapeným výrazem poštovního holuba, kterému poté, co spolehlivě doručil dopis přivázaný k nožičce, vrazil nespokojený adresát schránku od toho dopisu do velice

choulostivé části anatomie.

Meiózin nebyl toho dne jediný rozčilený a zklamaný trpaslík v Deforzhu. Kdyby existovala nějaká soutěž v nespokojenosti, odnesl by si snadno získanou stříbrnou medaili, ale zlato by byl nucen přenechat jedinému trpaslíkovi, který byl ještě méně v pohodě než on, a tím byl Beneltin. Ten doslova bublal vztekem od chvíle, kdy ho hned po návratu z nájezdu na Gudmornen předvolali před disciplinární komisí za neuposlechnutí rozkazů, neúctu k nadřazenému, nedbalost a oholení si vousů. Samozřejmě že potíže čekal, protože si dobře uvědomoval, že oholit si vousy je jasný akt vzpoury, poslední tři generace, tedy od doby, kdy tím trpasličí společnost pobouřil Fondy. Zvláštní, prakticky bezprecedentní. Ale neudělal to bez rozmyslu; byla to součást jeho plánu, neboť Beneltin byl trpaslík, který měl před sebou cíl.

Už od dětských let jej fascinovala komika. Jeho nejranější vzpomínka patřila prvnímu vtipu, který udělal a který způsobil, že na něj rodiče zmateně poulili oči, zatímco jeho strejda Francarsin řval smíchy. Francarsin byl obtloustlý, věčně rozesmátý trpaslík s dlouhým bílým vousem a mnoha bradami a všechno, co řekl (a každému připadlo, že mluvil pořádkem), byl vtíp. Beneltin poznal už z výrazu svých rodičů a jejich vzdychání, že přišel na návštěvu, a brzy také pochopil, že jeho životní postoj příliš neschvalují. Když to bylo jen trochu možné, brával Beneltina každý sobotní večer do Zlaté žíly, kde sedávali vpředu, dívali se na komika, který ten týden zrovna vystupoval, a smáli se, až se za břicho popadali, zatímco ostatní trpasličí kolem nich seděli s kamennými obličejí a mlčeli jako zařezaní.

Společně viděli některé ze slavných herců. Thomase Bednáře, hysterického legračního človíčka, který byl zároveň nejhorší mág, jakého Beneltin kdy viděl; Maxe Mlynáře, jehož vtipy většinou nepochopil, ale mezi ostatními trpaslíky vyvolávaly spoustu rozpaků a nervózního poposedávání, zatímco Francarsin při nich doslova brečel smíchy a občas i spadl ze židle; dvojici Ernesta Moudrého a Erika Skorolysého, které považoval za to nejlegračnější, co kdy v životě viděl.

Pak si ale jednoho zlého dne posadil Francarsin Beneltina proti sobě a pod dohledem jeho rodičů mu s vážnou tváří oznámil, že už spolu do Zlaté žíly chodit nebudou. Beneltin totiž začal svým rodičům říkat, že nechce být vědec jako jeho otec a že při nejbližší příležitosti nechá školy a stane se komikem. A jelikož trpasličí považují baviče za něco, co je ve společenském žebříčku až pod čističem latrín, rozhodli se, že je čas, aby něco udělali se „smyslem pro humor“ svého potomka.

"Na ty hlouposti jednou provždy zapomeň!" hřímal jeho otec. "Žijeme ve vědeckém výzkumném středisku a ty se staneš vědcem jako já, můj otec a otec mého otce."

"Ale já nechci být vědec!" kvílel Beneltin. "Nenávidím vědu! Pokaždé, když se o ní ve škole zmíní, rozkýchám se. Jsem na vědu alergický!"

"No tak vidíš - máš alergii, takže jsi vědec," řekl Francarsin, ale jeho smích zněl nucený a Beneltin viděl, že mu vůbec nejde od srdce. Jeho rodiče ale byli neústupní, a když se strejda o chvíli později zvedl k odchodu, řekl Beneltinův otec tomu ubohému trpaslíkovi, že má na jeho syna špatný vliv a že se už nemá vracet. A také se už nevrátil.

O osmnáct měsíců později Francarsin umřel, a když stál Beneltin v doprovodu svých rodičů nad kamennou rakví, složil tajnou, ale smrtelně vážně míněnou přísahu. Přestože mu jeho rodiče co do kariéry nedávali na výběr, slíbil duchovi svého strýce, že se jednoho dne vzbouří. Až přijde čas, stane na prknech jevišť nejslavnějších středověkých klubů a zábavních podniků s programem, který si sám napíše.

Od té doby složil všechny zkoušky, promoval, opustil školu a nastoupil na méně významné místo v alchymistickém oddělení. Jeho otce to potěšilo, ale on samozřejmě nevěděl, že si jeho syn poslední dva roky tajně sepisuje vtipy, zkouší je na své nejbližší přátele nebo před zrcadlem v soukromí svého pokoje a piluje je v naději, že z nich jednou sestaví zábavný program. A každou sobotu, když další komik odcházel z jeviště Zlaté žíly doprovázen pouze zvukem vlastních kroků, Beneltin seděl v první řadě a v duchu srovnával to, co právě slyšel, se svým vlastním (dosud nevyzkoušeným) číslem.

Když Meiózin hledal dobrovolníky na nájezdy, Beneltin byl jeden z prvních, kdo se přihlásil. Ani nedokázal uvěřit svému štěstí, když jej přidělili do skupiny s cílem v Gudmornenu, ve městě, kde stál slavný zábavní klub Zastav se a klop; původně totiž počítal s tím, že bude muset někoho přemluvit, aby si s ním vyměnil místo. Nic lepšího než tohle si ani nemohl přát a byl pevně odhodlán toho využít. Přestože ve městě strávil jen několik minut, podařilo se mu zjistit adresu klubu a zeptat se prodáváče novin na směr. Když se pomocí hmotového přenašeče vracel zpátky do Deforzhu, jeho vzrušení neznalo mezí; věděl totiž, že na Gudmornen jsou plánovány další nájezdy a s trochou štěstí se mu dříve, nebo později podaří dostat se tam ten večer, kdy v Zastav se a klop vystupují amatéři. Všechny jeho naděje se však ihned po návratu domů zhroutily.

Jedna z věcí, které si na nejlepších komicích všiml už dávno, byla, že každý má nějaký význačný rys sloužící jako jakási obchodní známka. Pestrý oblek, směšný červený klobouk, brýle nebo třeba doutník. Pokaždé to bylo něco zvláštního, co si diváci podvědomě spojovali s jeho vystoupením. Dlouho uvažoval, co by si měl zvolit on, a nakonec ho napadlo, že si oholí plnovous. Stane se Beneltinem, Bezvousým trpaslíkem. Žádný dospělý trpaslík se nikdy bez vousu na veřejnosti neobjevil, takže se rozhodně zviditelní, a současně tím udělá dlouhý nos na svoje rodiče a nadřazené.

Jelikož doufal, že by se do klubu mohl dostat už při dalším nájezdu, oholil se půl hodiny před shromážděním v magenetické společenské místnosti, a když se dozvěděl, že ho bez vousů nikam nepustí, zmocnila se ho panika. Naštěstí se mu s pomocí lepidla, papíru a vaty podařilo vyrobit náhradu postačující k tomu, aby jeho brada nebudila pozornost ostatních, než si nasadí přílbu. Že se mu pak odlepila a sklouzla do jedné nohy brnění už nebylo podstatné. Když se však z nájezdu vrátil a byl okamžitě uvězněn pro neuposlechnutí rozkazů a neúctu, neměl čas si ji znovu přilepit a soudce po něm při pohledu na jeho nahou bradu hodil zákoníkem. Beneltin dostal dva měsíce nucených prací a zákaz opustit Deforz, dokud mu vousy opět nedorostou do vhodné délky, což nebude dřív než za dva roky...

Beneltin zavrčel, naposledy vztekale přejel podlahu latríny hadrem a v kleku se narovnal. Zába ho bolela, kolena měl otlačená, ale nejvíce ho trápilo, že bude muset odložit svoje první vystoupení. Otevřenými dveřmi viděl, jak se kolem plíží Meiózin, obličej zachmuřený jako obloha před bouřkou, a jeho bratr Mitózin šlapal uctivě za ním. Slyšeli jste o dvou trpasličích bratřích, kteří zhučeli do latríny? pomyslel si. Byla to strašná smrt, ale příbuzní ušetřili za rakev a pohřeb...

Unaveně vstal, poškrábal se ve strništi na bradě, vzal kbelík a hadr a zamířil ke dveřím. Já je nenechám, aby mě udolali, Francarsine, pomyslel si. Nenechám se od těch parchantů komandovat. Jednoho dne budu mít svoje vystoupení, to ti slibuji... A s tímto předsevzetím rázně vykročil temnou chodbou k další zasviněné latrině.

"Samozřejmě že můžete navštívit náš výzkumný podnik." Meiózinův obraz, desetkrát větší než jeho předloha, hleděl ze zdi schůzovní místnosti na šest členů správní rady Orkmorské mečířské společnosti. "Bude nám ctí seznámit vás s nejnovějšími výsledky našich výzkumů. Připravit transmiery, které vás sem dopraví, potrvá jen několik málo dní."

"Několik dní?" zeptal se Garsa znepokojeně.

"Ano. V současné době na nich děláme generální opravu. Více než týden pracovaly skoro bez přestávky."

"Aha. No dobře. A, ehm, zaznamenali jste nějaký pokrok s tím, ehm, druhým zařízením, o kterém se zmiňoval Mitózin?"

Meiózin se zatvářil zmateně. "S jakým druhým zařízením?"

Garsa se nejistě podíval po Cartland, která si něco brblala u kotle, a ztišil hlas. "Ta nemagická komunikace," zašeptal.

"Pracují na tom. Až nás navštívíte, uvidíte sám. Poslyšte, jak dlouho se tady chcete zdržet?"

"Hmm, týden nebo dva..." odpověděl Garsa s líčenou lhostejností. Když uviděl, že Meiózinův obličej získal cholericky rudý nádech a oči mu začaly vylézat z důlků, rychle dodal: "Orkmorská společnost investovala do vašeho výzkumu mnoho peněz. Určitě nám toho chcete hodně ukázat a je nutné, abychom si udělali co nejkomplexnější představu a mohli se opravdu fundovaně rozhodnout, kolik finančních prostředků poskytnout v budoucnu..."

Garsa nechal konec věty vlát ve vzduchu jako háček s návnadou a soudě podle náhlé proměny Meiózinova výrazu jej vědecký vedoucí spolkl i s návnadou. Vidina dalších peněz způsobila, že se zdvořilý nezáměrně v jediném okamžiku změnil v bodrou žoviálnost.

"Samozřejmě, samozřejmě," ujišťoval Garsu. "Naprosto chápu. Jestliže posečkáte pouhé tři dny, všechno zařídím.

Ubytování pro vás, nějaké ukázky, přednášky a samozřejmě banket nebo dva na vaši počest. Můžeme se domluvit na čtvrtek, řekněme ve čtyři odpoledne? Skvělé. Těším se, až se s vámi setkám osobně."

Trpaslíkův obraz zmizel ze zdi a ostatních pět členů rady se mezi sebou začalo vzrušené dohadovat, ale Garsa se k nim nepřidal. Měl o čem přemýšlet. Tři dny, to bylo mnohem více, než očekával, a mohl se jen modlit, aby do té doby nebylo pozdě. A nebyl to jen Ronan, co ho znepokojovalo. Ne, nad Garsovou budoucností se tyčilo něco zlověstného, co v něm budilo skoro stejný strach...

Znovu pohlédl úkosem na Cartland. Ke svému zděšení zjistil, že se na něj potutelně šklebí a pak mu poslala vzdušný polibek. Měla na sobě spoustu líčidla, které nanášela rukou štědrá, leč nezkušená, takže její obličej vypadal, jako by jej nakreslilo šestileté dítě úplně novými pastelkami. A použila i natáčky. To věděl Garsa určitě, protože čtyři přehlédla a teď jí trčely z šedých chumáčovitých vlasů na zátylku. Na sobě měla šaty s minisukní a její hubené, křivé nohy měly barvu, strukturu a žilkování plísňového sýru.

Garsa se otfásl. Měl přišerný pocit, že k němu ta stará ježibaba začíná chovat něžné city a pouhé pomýšlení na to stačilo, aby mu naskočila husí kůže po celém těle. Tři dny, které ho dělily od cesty do kýženého bezpečí Deforzhu, mu náhle připadaly jako celá věčnost. Nikdy by to nepovažoval za možné, ale najednou měl pocit, že existují i horší věci než bolestivá smrt z rukou pomstychtivého Ronana - a soudě podle chlápčného výrazu v Cartlandině obličeji, byly děsivě akutní.

KAPITOLA 9.

Klub Zastav se a klop v Gudmornenu? To je tam, kde chodí umírat špatná čísla. Takové obecenstvo jste ještě nezažili! Posílají vám výhružné dopisy - ještě předtím, než vůbec viděli váš výstup.

Byl jsem u toho, když tam měl legendární kouzelník Salemon Šišla skutečně špatný večer. Publikum pro něj vymyslelo úplně nový trik: násilím nechalo zmizet celou šňůru barevných kapesníků v jeho rektu. Nikdy nezapomenu na výraz v jeho tváři, když se belhal z hlediště a posledních pár kapesniček za ním smutně vlálo...

- Smutný život Tarbuka Prastarého

Tyson stála na zápraží předního vchodu kláštera Bezmezného úsilí s Kotátkem po boku a pohledem bloudila po Mahonské krajině. Země byla stále přikrytá sněhem, ale obloha byla jasně modrá a slunce, které viselo nízko nad západním obzorem, zalévalo kraj žlutým světlem, jež mu dodávalo barvu vanilkového pudinku. Teď, když sněhová bouře ustala, viděla, že je klášter postavený na okraji nízké náhorní plošiny, která se směrem k severozápadu lehce svažovala k řece klikatící se do dále. Bratr Dřina jí řekl, že je to Reudi, a když podle ní půjde na jihovýchod, dorazí po jediném dni pochodu do Gudmornenu.

Otočila se k bratru Žentourovi, který stál ve dveřích za jejími zády. Přestože mniši po šest dní v týdnu těžce pracovali a do teplé společné místnosti se uchylovali až navečer, o jejich hosty bylo dobře postaráno. Hostinské pokoje, kde odpočívali a zotavovali se, byly dobře vytopené a Tyson s ostatními strávila celý den sezením u krbu a sprádáním dalších plánů.

Z bouřlivého přivítání v Unch Havenu bylo zřejmé, že je jejich skupina příliš nápadná, a proto se rozhodli rozdělit do tří párů a pokračovat v cestě do Gudmornenu v časových odstupech. Ronan odešel už před úsvitem s Guebral, která mu byla svou mocnou magií schopna nejlépe pomoci, kdyby jej někdo odhalil. (I když to nebylo příliš pravděpodobné.

Nakonec přistoupil k drastickému řešení, uřezal si svoje milované dredy a oholil si hlavu. Tarl s Guebral strávili několik hodin ve skriptoriu a vyšli z něj s pečlivě vyrobenými falešnými doklady, podle kterých byl brennanský válečník jménem Ruyn yb Astart, z čehož Tyson dostala záchvat smíchu.) Tarl s Marwoodem je následovali o několik hodin později, oděni ve vypůjčené kutny. Kdyby se jich někdo ptal, měli říct, že jsou mniši nějakého obskurního náboženského řádu starých hipíků, něco jako Požitkáři sedmého dne. Tyson se stále ještě nezahojila rána ve stehně, kterou utrhla v zápase s kobratem, a proto se rozhodla dopřát si odpočinek navíc. Oslík jí dělal společnost.

Bylo příjemné strávit ještě jeden den v klidu a pohodlí, ale teď už toužila být zase na cestě a nemohla se dočkat, až bude ráno. Viděla stopy ostatních čtyř směřujících k řece a přemýšlela, jak se jim asi vede v Gudmornenu. Věděla, že nic strašného se jim přihodit nemohlo, jinak by jí Gueb nebo Tarl jistě dali prostřednictvím nějakého kouzla vědět, ale stejně si o ně dělala starosti. Minulou noc se jí zdálo, že Ronan leží mrtvý ve sněhu a jeden z kobratů z něj rve maso, a nezapomněla na Antraxovo poslední varování. Nezastaví se, dokud vás nezabijí. Nezastaví se...

Potřásla hlavou, jako by se chtěla zbavit pesimistických úvah. Přes moře je stopovat nemohli a nikdo nemohl tušit, kam míří. Kobratů už museli být desítky mil daleko! Přesto měla z nějakého důvodu pocit, že je těch pět stvůr stále pronásleduje a že jim z jejich strany hrozí velké nebezpečí. Vlastně by se dalo říct, že v tom směru měla velice konkrétní předtuchu. Teď jen doufala, že nebude správnější než poslední čtyři...

* * *

Ronanova a Guebralina cesta do Gudmornenu nakonec proběhla bez jakýchkoliv potíží. Několik hodin sledovali řeku na jihovýchod a vzhledem k tomu, že dole u břehu byl sníh jen několik palců hluboký, šlo se jim docela dobře. Úpatí Severních hor se po obou stranách postupně zvedalo, a třebaže vrcholky byly bílé sněhem, zde v údolí horního toku Reudi nepadal a při chůzi měli pod nohama hebkou zelenou travu.

Pozdě odpoledne zjistili, že jsou skoro v civilizaci, protože se kolem začaly objevovat statky a samoty a stezka podél řeky se změnila v širokou, pohodlnou cestu. Kroutila se a klikatila, tu a tam vedla jedlovým lesem nebo hájkem, které byly po údolí roztroušené, a ačkoliv slyšeli jen zpěv nespočetných ptáků a hučení Reudi, podle četných stop a kolejí od vozů na bahnitějších úsecích cesty a smetí v příkopech (o které se postarali lidé příliš líní nebo omezení na to, aby si svoje odpadky vzali s sebou domů) věděli, že město musí být blízko. V určitém bodě se pak cesta od řeky oddělila a zabočila vzhůru do svahu dlouhého, holého skalního výhozu, který údolí přehrazoval, a když vystoupali nahoru, uviděli Gudmornen, jak se rozprostírá v údolí přímo pod nimi.

Jeho velikost Ronana ohromila - tak daleko na severu sotva čekal něco víc než větší vesnici. Později se dozvěděl, že hradby Gudmornenu se honosí tím, že jsou nejdelší ve Středosvětě. I tak v nich bylo natěsnáno tolik budov, že celé město vypadalo stísněně a nepohodlně, jako by si koupilo hradby příliš malé, než aby se v nich cítilo dobře, ale řeklo si, čert to vem, nějak to vydržím - jen aby nemuselo přiznat, o kolik přibralo. Domy roztroušené za hradbami zase budily dojem, že město na několika místech prasklo a vyhřezlo do okolí, zejména na oba břehy řeky a podél cesty, po které Ronan s Guebral scházeli do údolí.

Skrz doširoka otevřenou městskou bránu prošli několik hodin před setměním, a když se zeptali jedné stařeny na cestu, dostali se do studentských kolejí vcelku bez problémů, i když Ronana poněkud zarazilo, jak se ta dobrá žena při pouhé zmínce o univerzitě zatvářila. Najali si pokoje v hostinci, viditelně hojně navštěvovaném studenty, a poté, co Guebral pomocí magie zjistila, že Tarl s Marwoodem už také dorazili, si vyšli na procházku po městě, aby se trochu obeznámili s gudmornenským kampusem.

Univerzita stála v zákrutu řeky a byla to vlastně nejstarší část města. Původní budovy se mačkaly kolem malého ústředního náměstí, ale univerzita za ty roky expandovala a rozšířila se o nové domy a sály, a jelikož ji ze tří stran omezovala řeka, byla stejně stísněná jako zbytek města, do jehož ulic se čtvrtou, otevřenou stranou natahovala svými vzdálenějšími částmi jako chapadly.

Najít fakultu vrahistiky jim chvíli trvalo, a než se jim to konečně podařilo, byla už noc a upravené bývalé skladiště ukryté v úzké Koželužské uličce bylo temné a zjevně opuštěné. Ronan, který v každém kolemjdoucím viděl vraha, se v ulicích nočního města necítil příliš dobře, a proto se dohodli, že se raději vrátí zpátky do bezpečí hostince.

Kromě nich tam toho večera byla jen hlučná parta studentů zabývajících se hrou zvanou králíček a ti byli tak opilí, že si mladého holohlavého válečníka a tiché, drobné dívky, kteří seděli s korbami piva v koutě, ani nevšimli. Ronan a Guebral tam strávili asi hodinu, popíjeli, hovořili o Tyson a Tarlovi a bedlivě si všímali každého, kdo by se o ně zajímal blíže než jen z pouhé zvědavosti.

Večer však proběhl naprosto klidně a nerušeně a nikdo o ně neprojevil sebemenší zájem. Přesto, když Ronan odcházel do svého pokoje, svíral se mu žaludek napětím. Guebral místnost zabezpečila ochranným kouzlem, takže by každý, kdo by se do ní pokusil vplížit, padl v bezvědomí k zemi, ale ani potom se mu nedařilo usnout. Pokaždé, když ho začal znáhat spánek, uslyšel nějaký podezřelý zvuk a rázem byl zase vzhůru, plně bdělý a napjatý. Nervy mu jen hrály a na východě už začalo svítat, když se mu konečně podařilo upadnout do neklidného spánku.

* * *

Tarl s Marwoodem dorazili do Gudmornenu krátce po setmění, jen několik hodin po Ronanovi a Guebral, a oba se do toho města okamžitě zamilovali. V mnoha středosvětských městech se vytrácí pulz života spolu se slunečními paprsky, neboť obchody, restaurace, a dokonce i některé bary po setmění zavírají a lidé tráví noc za vlastními zamčenými dveřmi. Ale Gudmornen se svou početnou studentskou komunitou takový nebyl. Jak kráčeli hlavními nákupními třídami a ulicemi, s potěšením zjistili, že většina z nich je jasně osvětlená pochodněmi vetknutými do kovových kruhů ve zdi, a všechny restaurace i bary byly stále plné lidí. Zdálo se, že jsou dokonce otevřeny i některé obchody, jejichž výklady nabízející ke koupi nejrůznější zboží osvětlovaly svíce a petrolejové lampy.

Zatímco procházeli ve vypůjčených kutnách městem a nasávali jeho atmosféru, na Tarla příjemně zapůsobila skutečnost, že se na ně kolemjdoucí přátelsky usmívali nebo je zdravili kývnutím hlavy. Osobně byl spíš zvyklý, že se

mu lidé pošklebovali, nadávali mu nebo po něm něčím házeli, ale byl dostatečně realistický, aby si uvědomoval, že tu nezvyklou úctu prokazují jejich mnišskému šatu. Zrovna začal uvažovat, jestli by jim to nemohlo překazit zábavu, kterou si tu plánovali užít, když jeho pohled padl na výlohu obchodu Bratři v božstvu, kde se soudě podle vystaveného zboží prodávala církevní roucha.

Přistoupil blíž a vzápětí zkameněl s ústy dokořán. Většina šatstva ve výkladu vypadala dost nudně a nepopsatelně (ačkoliv v rohu stála i jedna figurína oblečená do šatů, jaké preferují kněžky řádu Svatých sester tělesného osvícení, což znamenalo, že sestávaly zejména ze strategicky rozmístěných otvorů spojených průsvitným hedvábím), ale model uprostřed mezi nimi zářil jako drahokam z popela. Bylo to jedno z rouch nošených Požitkáři sedmého dne - zářivě oranžová kutna s kápí v limetkově zelené barvě - a Tarlovi připadalo naprosto fantastické. Tohle rouch rozhodně neevokovalo cudnost, pokoru, odříkání nebo jinou tradiční ctnost běžných náboženských řádů. Místo toho hlásalo největšími možnými písmeny, že ten, kdo ho nosí, má rád MEJDANY - a pokud možno dlouhé a velice hlasité.

"Cíhni na to," zašeptal Marwoodovi, který stál vedle něj.

"Mmm. Sympatický obleček."

"Já ho chci!"

"Děláš si legraci! Viděl jsi, kolik za to chtějí?"

Tarl se podíval na diskrétně malou cenovku a skoro si polkl vlastní jazyk.

"Klat! Tolik nestojí ani celý tenhle krám!" Nevěřicně zíral na pestře zbarvený háv a pak si všiml výšivky malého zeleného alaxla na levé straně prsou, která označovala, že oblek navrhl Christian la Cross.*

"Pojď," řekl Marwood. "Musíme najít studentskou kolej a taky nějaké místo, kde přespíme."

Kráčeli kolem pouličních stánků a venkovních kavárniček, kde se lidé navzdory chladnému severskému klimatu smáli, klábosili o všem možném a popíjeli pivo. Čpavý zápach kouře z pochodní se tu mísil s lákavou vůní nejrůznějších kebabů připravovaných na žhavém uhlí a rožněného masa. Ronan s Marwoodem se krátce zastavili u jednoho stánku, aby si koupili pár velakis, malých, šťavnatých masových kebabů zabalených do měkké chlebové placky, a pak se opřeli o pult pouličního baru nazvaného 'DT-ho vybraný šnaps', aby si tu vypili po sklenici piva a přeptali se na cestu. Marwood byl poněkud překvapen nevraživými pohledy, které vyvolali svou zmínkou o univerzitě, ale Tarlovi, který je přitahoval po většinu života, to ani nepřišlo.

Pivo, orkský ležák Staré orgány, byl pozoruhodně dobrý, a tak se oba shodli, že první, co by měli udělat, až se dostanou na akademickou půdu, je vyhledat nějaký dobrý hostinec, ochutnat tamní pivo, a až pak si zaplatit pokoj. Poté se vydali ulicí, kterou jim ukázal barman, a brzy zjistili, že je dovedla k nábreží. Kousek před nimi se přes řeku klenul most pro pěší. Přešli přes něj na druhou stranu a tam se Tarl zastavil; Marwoodovi to připadalo, jako by větřil.

"Co to děláš?" zeptal se ho zmateně.

"Jen kontroluji vibrace," odpověděl Tarl. Zašklebil se na štíhlého exvraha. "Dobré knajpy mají svou auru. Skoro na tebe volají. Takže -" Náhle se odmlčel a lehce naklonil hlavu na stranu. "Aha, myslím, že už něco mám. Pojďme."

Od řeky se terén prudce zvedal a k nočnímu nebi se tu vypínaly vysoké, tiché domy. Od hlavní, stromy lemované ulice, která vedla souběžně s řekou, se oddělovaly četné boční uličky, ale Tarl vedl Marwooda úzkým průchodem mezi dvěma temnými a polorozpadlými domy a pak po kamenných schodech vzhůru do svahu, kde se zvuky jejich kroků dutě odrážely od kamenných zdí. Ze stínů na sebe prskaly a mňoukaly kočky, a když Marwood klopýtl o láhev ležící na jednom odpočívadle, odkutálela se s rámcem, který jim připadal dost silný, aby probudil celé město. Po více než dvou stech schodech se dostali do uličky zahýbající za jakousi oblou budovu, která mohla být menším kostelíkem, a pak na jinou ulici, kde do tmy zářila jediná pochodeň asi třicet kroků před nimi. Marwood se nejistě zastavil, ale Tarl bez zaváhání zabočil doleva a tvářil se přitom velice sebejistě, takže jej následoval.

Domy kolem nich byly tiché a temné, ale z dálky k nim doléhal tlumený šum lidských hlasů. Několik kroků za pochodní vedla další boční ulička vpravo, a když zahrnuli za roh, zjistili, že zvuky vycházejí z jasně osvětlené hospody nějakých padesát yardů od nich. Tarl se šťastně zašklebil.

"To je ono," řekl. "Jdeme."

Nad vchodem nevisel žádný vývěsní štít, což bylo trochu zvláštní, ale primitivní dřevěná cedule nade dveřmi oznamovala, že před sebou mají Intoxy Kate, Domov kvalitního chlastu. Sotva otevřeli, zalilo je světlo, hluk a teplo zevnitř a v příštím okamžiku byli pohlceni převalujícím se oceánem smíchu, křiku a jiných projevů nevázaného veselí. Hospoda měla jedinou velkou místnost se širokým barem táhnoucím se skoro podél celé zadní stěny. Na jedné straně byl terč na oštěpy a v obou postranních stěnách byly velké kamenné krby, ve kterých hlasitě hučel oheň. Židle a stoly byly náhodně rozesety po výčepu, ačkoliv to vypadalo, že je používají výhradně na odkládání pití (stoly), nebo na nich stojí (stoly a židle). Marwood vdechl a okamžitě rozpoznal nezaměnitelnou vůni elfice. Šťastně se zašklebil. Tohle bylo skoro dokonalé.

Pak se po jejich pravici ozval disharmonický, ale lehce určitelný zvuk. Mezi krbem a koncem baru stálo staré otlučené piáno a někdo vesele tloukl do jeho kláves. Hudba, která z nástroje vycházela, zněla tak falešně, že by skoro mohla sloužit jako doprovod k Tarlovu zpěvu.

Marwood s Tarlem se protlačili k baru a objednali si po korbenu Starých orgánů. Teprve když je před ně barman postavil, si Tarl všiml, že je to kentaur. Nevěřicně vypouklil oči, protože se se zástupcem tohoto vzácného a mimořádně ostýchavého druhu žijícího na východních pláních za Iridiovými horami dosud setkal jen jednou. Pak si všiml, že si skupinka vedle všimla jeho údivu a začíná se mu pošklebovat. Tvořili ji tři mladíci a několik dívek a Tarl z jejich věku usoudil, že to jsou studenti.

"Hej," usmála se na něj jedna z dívek, asi dvacetiletá. "Co říkáš na našeho Garreše?"

"Na Garreše?" opáčil Tarl. "To je ten barman? Valím bulvy!"

"Překvapuje mě, že kentaur dělá barmana," přidal se Marwood. "Nepřipadá mi, že by se na to hodil."

"Tak tomu raději věř!" odsekla dívka. "Je super. Koktejlovej král. Šéf šmakovního šnapsu."

Jeden z jejích společníků, dlouhovýslý mladík, který se zaobíral balením cigarety z elfice, vzhlédl.

"To je fakt," řekl. "Měli byste ho vidět, když má fofr. Má na to dvě ruce a čtyři kopyta. Může ti namíchat lomcováka a současně vykopat z potížisty včerejší gábl!"

Naposledy olízl cigaretový papírek, uhladil ho a podal cigaretu dívce. Tarl se k nim naklonil blíž.

"Fiat ignis," řekl. Z palce mu vyskočil malý modrý plamínek a galantně jí připálil.

"Hej," zvolala tónem svědčícím o tom, že na ni udělal dojem. "Ty šprecháš magickým jazykem?"

"Ursa in silvis defaecetat?" odpověděl Tarl a ušklíbl se. "Pak dodal: "Au! Jouvej!" a velice spěšně se od dívky odvrátil, aby si promluvil s mladíkem, který jí ubalil cigaretu.

Večer se dál vyvíjel poněkud hekticky. Tarl a Marwood se rychle spřátelili se studenty, kteří znali v hospodě prakticky každého. Kdekdo jim kupoval pití a Tarl se dostal do tak povznesené nálady, že dokonce sám zaplatil rundu. Někdy kolem půlnoci došlo k masovému exodu na nějaký mejdan. Ráno pak Tarla s Marwoodem zastihlo, jak sedí se zkříženýma nohama na podlaze a opírají se zády o zeď.

Marwood si kroutil elficovou cigaretu a Tarl ho fascinovaně pozoroval, protože se zdálo, že k tomu potřebuje obrovské množství cigaretových papírků a soustředění.

"Co to, k čertu, vyrábíš?" zeptal se ho po chvíli.

Marwood ulízl poslední vrstvu tlusté, kuželovité maxicigarety a předvedl ji Tarlovi.

"Tomuhle," řekl hrdě, "se mezi znalci říká welbugský čarodějnický klobouk."

"A p-proč," opáčil Tarl, kterému se už malinko pletl jazyk, "tomu ti zzznalci říkají wel... wel... tento klobouk?"

Marwood zapálil tlustší konec a labužnický vdechl vonný kouř.

"Protože," zasípal, když konečně přestal kašlat, "to vymysleli ve Welbugu a vypadá to jako čarodějnický klobouk."

Znovu mohutně potáhl a nabídl cigaretu Tarlovi, ale ten ho nevnímal. Hleděl na skupinu studentů na druhé straně místnosti jako hobit na talíř laskonek. Marwood se podíval stejným směrem a neviděl na nich nic zvláštního. Bylo to prostě pět studentů sedících na zemi a hrajících karty...

"Páni!" vydechl Tarl. "Páni. Páááni!"

"Co se děje?"

"To je dar od bohů, skutečný dar. Hrajou karty. Studenti! A používají elfi sadu! Myslím, že se zapojím."

"A proč vlastně chceš hrát?"

Tarl si vybavil zářivě oranžové roucho, které viděl ve výloze u Bratrů v božstvu. "Protože si chci koupit jeden velice drahý obleček," odpověděl. "Poslyš, uvidíme se později, ano?"

Tarl s úsměvem lenkata blížícího se ke stádu ovcí vstal a zamířil k hráčům, zatímco Marwood se znovu opřel o zeď, šlukl si z cigarety a pak už se jen soustředil na snahu zabránit místnosti kolem sebe, aby se točila tak rychle.

Slunce už bylo vysoko nad obzorem, když se Ronan, probuzený zděšeným vyjeknutím, prudce posadil na lůžku a zjistil, že Guebralino zaklínadlo účinkovalo bezchybně. Na podlaze ležela pokojská v bezvědomí a kolem ní se povalovalo čisté ložní prádlo. Ronan si povzddechl, vstal a šel si opláchnout obličej studenou vodou. Cítil se velice unavený, osamělý a zbědovaný, a ačkoliv věděl, že by měl co nejdříve zajít na univerzitu a zjistit, jestli jej přijmou do postgraduálního studia, váhal, zda je rozumné takhle strkat hlavu do jámy lvové. Vrazi měli nepříjemný zvyk uřezávat hlavy bez předchozího varování.

Po krátké a nervózní snídani, při které řekl Guebral stěží tři slova („Cože?“ „Ano?“ a „Hmm?“), spolu zamířili do Koželužské uličky. Přestože se jeho obavy v jasném denním světle poněkud rozptýlily, na přeplněné ulici se Ronan stále cítil hrozně zranitelný. V rámci převleku odložil svůj velký meč, který vždycky nosil po jižanském způsobu na zádech, a místo něj mu u opasku visel jiný, menší. Proti zbrani, na kterou byl zvyklý, mu připadal jako párátko, a nemohl se zbavit pocitu, že je prakticky neozbrojený, ale alespoň se teď nelišil od ostatních studentů v ulicích a nikdo si ho nijak zvlášť nevšímal.

K fakultě vrahistiky dorazili bez potíží a skoro hodinu čekali, než se někdo uráčil přijít, ale jakmile se dostali k administrativnímu tajemníkovi, všechno už šlo jako po másle. Ronan vysvětlil, že je opožděný uchazeč o postgraduální studium, Guebral vyvinula prostřednictvím přesvědčovacího kouzla lehký tlak v patřičném směru a o půl hodiny později, poté co Ronan vyplnil několik formulářů a odpověděl na otázky tří dalších úředníků, se ocitli přede dveřmi děkanovy kanceláře.

Tou dobou už Ronanovi nervy doslova hrály. Byl zvyklý na přímočarý nebezpečí bitev, avšak pomalý, plíživý strach, že bude odhalen, byl něco jiného a brzy skoro toužil po tom, aby ho už poznali a všechno se vrátilo do starých dobrých kolejí ozbrojeného boje o život. Ukázalo se však, že si dělá starosti zbytečně. Jeho převlek, posílený Guebralovým zamlžovacím kouzlem, fungoval dokonale a děkan jej vůbec nepodezíral, přestože byl mistr vrah a člen cechu.

Ve chvíli, kdy vešli do jeho kanceláře, se děkan Blackwell zabýval vyhlížením z okna. Byl to vysoký, hubený, zachmuřený muž shrbené postavy a skoro omluvného způsobu jednání. Oděv, který měl na sobě, byl spíše akademického než tradičně vranovského typu (i když jeho černý talár měl kolem límce stříbrný lem) a kancelář měl tak zaplněnou knhami, svítky a pergameny, že skoro nebylo kam se postavit, natož posadit.

"Hmm, ano, pojdte dál, pojdte dál," zamumlal roztržitě, když je uviděl stát ve dveřích a znovu se otočil k oknu. "No jen se na to podívejte!" dodal roztrpčeně. "Tohle by měl děkan Holdsworth rozhodně zakázat, to by opravdu měl!"

Ronan nervózně přešlapoval za stolem a bál se jít blíž, aby nezvyšoval už tak dost velké riziko, že bude odhalen, ale Guebral se prodírala mezi hromadami knih až k děkanovi a zvědavě vyhlédla z okna. Byli v patře a pod nimi se rozkládala malá, ale úhledně udržovaná zahrádka sousedící s nízkou, širokou budovou. Budova vypadala značně starodávne a v

její střeše z červených tašek zely čtyři díry. Tři z nich tam už podle všeho nějakou dobu byly, ale čtvrtá byla zjevně čerstvá: vyčnívaly z ní kusy roztržených trámů a střepy tašek se povalovaly všude kolem. Z díry stoupal kouř a Guebral viděla, jak před budovou zmateně pobíhají nějací lidé a ukazují si na střechu.

"To je fakulta alchymie," vysvětlil jí děkan. "Výzkum, který tam provádějí, je příliš nebezpečný. Tohle už je třetí exploze v tomto roce. Holdsworth to staví jako otázku přežití a tvrdí, že jestli se jim brzy nepodaří najít způsob, jak proměnit obyčejný kov ve zlato, budou muset fakultu z finančních důvodů zavřít. Podle mě je to ztráta času. Bádají nad tím už dvacet let a zatím objevili jenom jak přeměnit obyčejný kov v díru ve střeše!"

"Nemohla by jim pomoci fakulta magie?" zeptala se Guebral, která si předtím krátila čas při čekání čtením univerzitních vývěsek a to, co se tam psalo o tomto oddělení, ji velice zaujalo.

"Možná ano, jen kdybychom ji našli." Děkan se odvrátil od okna a smutně se na ni podíval. "Potíž je v tom, že se nás děkan Saunders a ti jeho čarodějové straní. Před třemi lety se strhla menší hádka kvůli překročení rozpočtu a oni nechali celou svou fakultu zmizet i s budovou. Víme, že tady někde jsou, protože pořád chodí do studentského klubu a tváří se přitom jako kočky, které vypily smetanu, ale dokážeme je najít? Čerta starého dokážeme! Děkan Sturridge ze sociologie se domnívá, že se schovávají v budově jeho fakulty, protože mu neustále záhadně mizí studenti, ale všichni víme, co jsou studenti sociologie zač. No řekněte sami - po dvou letech přednášek ze sociologie, kdo by neměl zaječí úmysly?"

Guebral pokrčila rameny a Ronan, který o sociologii nikdy ani neslyšel, ale připadalo mu, že by to mohlo mít něco společného s omáčkami, nejistě přikývl. Děkan Blackwell se ještě jednou rozmrzele podíval na střechu alchymistické fakulty a pak se vrátil ke svému psacímu stolu.

"Takže vy se chcete přihlásit na postgraduální studium," zamumlal. "Ehm..." Konečně našel správný formulář a triumfálně jej zvedl. "Aha, tady to mám! Ruyn se jmenujete. Tak vy se chcete stát vrahem, Ruyn?"

Vzhlédl od formuláře a trochu zmateně se zadíval na Guebral. Ta se na něj usmála a ukázala na Ronana.

"Tohle je Ruyn. Já jsem jen přítelkyně."

"Aha, jistě. Ano. Správně." Obrátil se na Ronana a přátelsky se na něj usmál. "Povězte mi, Ruyn, proč se chcete stát vrahem?"

"No..." Ronan se odmlčel. Měl pocit, že před mistrem vrahem by měl mluvit o potěšení ze zabíjení nebo o něčem takovém, ale Marwood trval na tom, že správná odpověď na tuto otázku zní jinak, a tak se zhluboka nadechl a řekl: "Jako válečník jsem zvyklý na obyčejné, prosté zabíjení a to mě neuspokojuje. Chci víc. Chci se naučit všechno, co potřebuje vědět profesionální zabiják, ponořit se do, ehm, psychologie vraha, proniknout do podstaty vztahů mezi lovcem a jeho kořistí. Chci poznat pohnutou historii zabíjení a zjistit, jestli bych k ní sám nemohl připsat alespoň malou kapitolku..."

Odmlčel se. Doufal, že všechno nezkazil, ale obával se zbytečně. Děkan jen zářil.

"Výtečně!" zvolal. "Teoretik! Tolik lidí se sem hlásí kvůli obyčejné řeznické. Vy jste přesně to, co potřebujeme. Ale jdete trochu pozdě. Výuka začala už před několika týdny."

"Ano, je mi to velice líto. Byl jsem na cestě sem, když Šikara rozpoutala dole na jihu válku. Iduinská garda potřebovala každého žoldnéře, který byl k mání, tak jsem si řekl, že bych tam neměl chybět. Ale v bitvě na Šedomořských polích jsem utrpěl zranění. Uzdravil jsem se teprve teď."

Ronan nebyl zvyklý lhát a jeho rozpaky na něm byly vidět, ale děkan je zjevně považoval za obyčejnou heroickou skromnost.

"Kapitální, kapitální!" Usmál se a znovu se podíval do Ronanových zfalšovaných dokumentů. "No, doporučení máte skvělá. Jsem si jist, že se pro vás místo -"

Vtom jej vyrušilo zaklepání na dveře, a než mohl něco říct, rozletěly se a do místnosti vtrhl malý, sotva čtyřletý chlapec. Obdivně se podíval na Ronana a pak se obrátil k děkanovi. "Máš moc práce, dědečku?" zeptal se.

Děkan se na chlapce hrdě usmál. "Ne, ti lidé už odcházejí, Jacku," odpověděl. "Pojďdovnitř." S láskou pozoroval chlapce, jak se batolí k jeho stolu. "Můj vnuk," řekl na vysvětlenou. "Slíbil jsem mu, že ho vezmu na oběd do menzy. On přímo zbožňuje ty jejich smažené brambůrky. Takže přijďte zítra ráno v osm na sekretariát fakulty a tam si vyřídíte všechny potřebné formality. Teď, jestli mě omluvíte..."

Ronan a Guebral se rozloučili, vyšli na chodbu a zavřeli za sebou dveře. Děkan se posadil za stůl a dovolil svému vnoučkovvi, aby mu vylezl na klín. Trochu nepřítomně se na něj usmál, ale pak se podíval ke dveřím a úsměv se mu z tváře okamžitě vytratil.

"Hmm, hmm," zamumlal. "Jak zajímavé. Jak velice zajímavé. Uvidíme. Myslím, že budeme muset najít někoho jiného, kdo se o tebe zítra postará, Jacku. Tvůj dědeček bude mít nějakou práci..."

Kdyby Ronan viděl chladný a vypočítavý výraz v děkanově obličejí, rozmyslel by si ještě někdy se k fakultě vrahistiky přiblížit...

Marwooda probudil pocit, že se mu něco snaží zavrtat do žeber, a když se probral, zjistil, že do něj Tarl dloube špičkou nohy. Křečovitě přivřel víčka, aby omezil na minimum množství bolestivě jasného denního světla, se kterým si musely jeho ubohé oči poradit, a zamžoural kolem sebe. Ležel opřený o stěnu v hromadě vajglů, prázdných lahví, skleniček a bezvědomých lidí. Pokusil se potřást hlavou, aby si pročistil mozek, ale pud sebezáchovy jej rychle přinutil toho nechat. Popadl pivo, které pil včera v noci, a zhluboka si přihnul ve snaze zahnat odpornou chuť na patře, hned ho ale zase vyprskl, protože se mu společně s ním ocitly v ústech i čtyři napůl rozmočené cigaretové nedopalky. Ke svému zděšení zjistil, že vyplivl jen tři.

Na okamžik si přitiskl pěsti na oči a pokusil se ignorovat pulzující bolest v hlavě natolik, aby si uvědomil, co ho na té místnosti tak znepokojuje. Něco se muselo změnit. Pak na to přišel a nevěřícně si promnul oči. Tarl měl na sobě zářivě

oranžový háv s limetkově zelenou kápí a s malým zeleným alaxem vyšitým vlevo na prsou.

"Klat! Kde jsi to vzal?"

"Vyhrál. Na něm," ušklíbl se Tarl a palcem ukázal za sebe, kde na pohovce leželo hlasitě chrápající tělo. Patřilo nakrátko ostříhanému individuu s dlouhými kotletami oblečenému v Tarlových starých šatech. V jedné ruce svíralo láhev piva a druhá mu volně spočívala na prsou, mezi prsty nedopalek cigarety s dva palce dlouhým kusem popela na konci.

"Kdo to je?"

"Požitkář sedmého dne, řekl bych. Ten mejdan si rozhodně užíval. Ke hře se přidal někdy kolem třetí ráno a pak dostal skutečně dobré karty - koťátkovou trojičku.* Tou dobou už mu nezbývalo nic než ta kutna, a tak ji vsadil. Naneštěstí pro něj jsem měl králíčkovou trojičku. Ale stejně ho musím obdivovat. Já bych na jeho místě utekl, pokusil bych se z toho vylhat nebo něco, ale on si se mnou bez reptání vyměnil šaty, otevřel si další pivo a začal najíždět na jednu nádhernou blondýnku."

"Takže se ti dařilo?"

Tarl se usmál a zalovil rukou pod svým novým hávem. Když ji vytáhl, měl v ní kožený měšec nacpaný mincemi k prasknutí.

"Miluji studenty; jsou tak dychtiví se něco nového naučit. Tak jsem je naučil, jak se hraje Sřeva. Skvělá hra, ale člověk při ní musí vědět, co dělá, a to oni nevěděli. Kdyby kolem páté všichni neodpadli, nejspíš už bych teď vlastnil i jejich domy."

Marwood se pokusil zaostřit pohled na Tarlovy pestré šaty, ale jeho oči odmítaly spolupracovat. Kutna byla příliš živá, než aby si s ní v tomhle stavu dokázaly poradit, a nakonec se prostě zavřely a odmítly se dobrovolně otevřít. Tarl si povzdychl, vzal Marwooda za rameno a silně jím zatřásl.

"Poslouchej, mrtvolo, je po poledni a budeme muset jít." Tarl se odmlčel a počkal, až jeho přítel přestane sténat a teprve pak pokračoval. "Musím se spojit s Gueb a ta nás bude i s Ronanem už za hodinu čekat v jedné restauraci. Nevím jak ty, ale já bych něco snědl." Znovu se odmlčel a na tváři se mu objevil škodolibý úsměv. "Třeba šneky v česnekovém másličku a k tomu pár syrových ústřic."

Jedna z Marwoodových rukou se prudce vymrštila k ústům, zatímco jeho oči vytřeštěně pohlédly na Tarla.

"Nebo restovaná jatýrka a pak talíř dušených ledvinek..."

Marwood vydal zvuk, jako když si obří ropucha s těžkým katarem snaží odkašlat.

"...a nebo brzlik na sekaných dršťkách..."

Tarl se znovu odmlčel a se zájmem se díval za bývalým vrahem, který bleskově zmizel na toaletě, odkud se nyní ozývaly zajímavé dávnivé zvuky. Marwood je fajn chlapík, pomyslel si, ale jestli se mě chce držet, musí se trochu otrkat. V tomhle městě nás ještě čeká pořádný kopec legrace. Vesele si pohodil měšcem plným peněz a pak se vydal na schůzku s Guebral.

Maitre d'hotel Le Bâtard Gros si měřil dva muže, kteří vešli předním vchodem do jeho podniku obecně považovaného za nejluxusnější restaurant v Gudmornenu, pohledem, jakým se obvykle člověk dívá na mastnou skvrnu na svých šatech. Jeden z nich byl malý a plešatící a na sobě měl o několik čísel větší kutnu Požitkářů sedmého dne, zatímco ten druhý byl vysoký a nezdravě bílý. Oblečený byl v prosté hnědé jutové kutně, ve které podle všeho i spal. Skvrna, kterou měl vpředu na podolku, silně připomínala zaschlé zvratky. Když zamířili ke stolu u okna, rychle se jim postavil do cesty.

"Ano?" zeptal se hlasem, kterým by dokázal zmrazit kyslík.

"Chtěli bychom stůl, prosím," řekl Tarl. "No, vlastně ne jenom stůl - také bychom se chtěli najíst."

"Máte rezervaci?" zeptal se maitre d'hotel medovým hlasem.

"Ani ne," opáčil Tarl vesele. "Ale kdybyste měl takový hlad jako my, nebazíroval byste na formalitách a nadlábl byste se kdekoliv."

Maitre d'hotel je právě chtěl zdvořile požádat, aby odklidili svoje prašivé mršiny z jeho restaurantu, když větší z obou mužů unaveně zvedl ruku a krátce mu ukázal kartu ukrytou v dlaní. Maitre d'hotel nervózně polkl. Byla to karta V.I.P., tušovitě černá se stříbrným písmem a ani nemusel číst, co na ní stojí, aby věděl, že její majitel je členem cechu vrahů. V.I.P. znamenalo 'vraždy, indisponizace, popravy' a karta obvykle sloužila jako varování, že když zatraceně rychle nepřestanete klatit, velice pravděpodobně se brzy dočkáte krajně nepříjemného konce.

O minutu později už Marwood s Tarlem seděli u stolu u okna, na kterém stála karafa červeného vína (pozornost podniku). Marwood se předkláněl a obličej měl ukrytý v dlaních. Tarl pokynul číšníkovi, že může jít, nalil si plnou sklenici a spiklenecky se nahnul dopředu.

"Marwoode, jsi tam?"

Zdálo se, jako by se Marwoodovo tělo zachvělo, pak se jeho prsty velice pomalu rozevřely a objevil se pár krví podlitých očí. Tarl nalil do sklenice trochu vína a ze všech sil se přitom snažil udržet v obličejí vážný výraz.

"Tu máš, napij se. To ti udělá dobře, vážně."

Marwood natáhl třesoucí se ruku, vzal sklenici a nalil si víno do úst s nadšením člověka, který si vráží dýku do žaludku. "Dobře," řekl Tarl. "A teď - až sem Ronan a Guebral přijdou, nebudeme se k nim hlásit, rozumíš? Gueb mi říkala, že byli na fakultě vrahistiky a tvoje rady zabraly. Ale jen tak pro všechny případy se chtějí ujistit, že je nikdo nepoznal, a tak se přijdou najíst tady. Budeme hlídat, jestli je někdo nesleduje, a až odejdou, znovu si ověříme, že za sebou nemají stín. Když jde o rozpoznání maskovaného vraha, jsi naše trumfové eso, takže se musíš snažit. Jak se cítíš? Poslyš, už nemáš ani zpoloviny tak divnou barvu -"

Marwoodův obličej se změnil z nezdravě bílého na šedo-žlutou barvu tři měsíce starého rýžového pudinku, a když promluvil, zněl jeho hlas, jako by vycházel z podrážek jeho bot.

"Budu v pořádku. Neobjednávej mi nic k jídlu, ale kdyby číšník někde vyšťáral hrst aspirinu, byl bych mu vděčný." Tarl se usmál, pak vzal jídelní lístek a chvíli mu věnoval svou plnou pozornost, než si objednal pro začátek grilované velakis a potom velkou porci mulampos, smrtelně ostré jižanské speciality. Pak se pohodlně opřel, líně upíjel víno a prohlížel si chodce na ulici, zatímco Marwood usnul s hlavou položenou v ošatce s chlebem.

Uplynulo třičtvrtě hodiny a Tarl zrovna vytíral poslední zbytky mulampos poněkud vlasatým kouskem chleba, když se Marwood znovu probudil. Zdálo se, že mu krátký spánek udělal dobře, protože teď vypadal když už ne jako lidská bytost, tak jako něco, z čeho by se jednou mohla vyvinout. Zvedl hlavu a odkašlal si tak hlasitě a důkladně, že většina stolovníků kolem náhle ztratila chuť k jídlu a s ponurým výrazem v obličejích odstrčila své talíře. Číšník, který dostal strach, že by se mohlo přihodit něco nepříjemného, rychle přispěchal a Marwood jej chytil za rukáv.

"Vejsce," zaskuhral. Pak potřásl hlavou a zasypal číšníka chlebovými drobečky. "A slaninu. A aspiriny. A párky. A ještě víc slaniny a taky nějaké houbičky a spoustu topinek. A slaninu. Jo, a velký hrnec čaje."

"Čaj?" podivil se číšník.

"No dobře, tak tedy víno, když na tom trváš. Hlavně nezapomeň na tu slaninu, ano?"

Marwood pustil číšníkův rukáv, otočil vyděšeného muže obličejem ke kuchyni a lehkým políčkem jej vyslal na cestu. Pak Tarlovi věnoval něco, co by člověk nadaný silnou obrazotvorností snad mohl považovat za úsměv.

"Když ti začne stávkovat žaludek," zasípal, "musíš mu ukázat, kdo je tady pánem."

"To jsi tedy třída!"

"No jasně. A to mi řekne chlap, který ve tři hodiny odpoledne spořádá velký talíř mulampos. Bohové, tvoje střeva tě musí nenávidět!"

Marwood měl v úmyslu toto téma rozvinout, ale zjistil, že Tarl má v obličejí známý skelný výraz svědčící o tom, že s ním právě prostřednictvím spojovacího kouzla navázala kontakt Guebral. Tarl několikrát po sobě kývl hlavou, jako by s něčím souhlasil, a pak se jeho pohled opět zaostřil na Marwooda.

"Už jsou skoro tady. Nezapomeň, nesmíme dát nijak najevo, že je známe, ale měj oči na stopkách a všiměj si všeho podezřelého, ano? Až odejdou, půjdeme za nimi, ale s velkým odstupem."

O minutu později Ronan a Guebral vstoupili a zamířili přímo ke stolu v zadní části restaurace. Dvou mnichů u okna si zjevně ani nevšimli. Tarl s Marwoodem se připravili na všechny eventuality, ale zbytečně. Nikdo se na nově příchozí ani nepodíval a nikdo je nesledoval. Ani venku na ulici se neobjevil nikdo podezřelý. Jejich přátelé se klidně usadili a objednali si jídlo a brzy poté dorazila i Marwoodova opožděná snídaně. Udělal s ní krátký proces, dokonale vyčistil talíř a pak, zatímco číšník uklízel ze stolu, společně s Tarlem dopil láhev vína. Ronan s Guebralem ještě jedli, a tak se pohodlně uvelebili na židlích a dívali se z okna.

Po chvíli se maitre d'hotel objevil znovu a začal se zdržovat poblíž stolu v naději, že by konečně mohli odejít.

"Děje se něco?" zeptal se ho Tarl zdvořile.

"Ach ne, pane. Jenom jsem si říkal, ehm, jestli, ehm... jestli by si pán nepřál pudink."

"Nóóó - já nevím. Já jsem na tydle prasečinky nikdy moc nebyl." Tarl se chlipně zašklebil a jeho riposta dosáhla kýženého efektu: maitre d'hôtel se otočil, fatalisticky pokrčil rameny směrem k obsluhujícímu číšníkovi a odešel.

O půl hodiny později a po další mentální poradě s Guebralem Tarl přivolał chvějícího se číšníka a vyrovnal účet. Spolu s Marwoodem pak počkal, až jejich přátelé odejdou, ale ani nyní si jich nikdo nevšiml, a tak jim dali dvouminutový náskok, obdarovali číšníka spropitným, po kterém mu obočí vyletělo až na vršek hlavy, a vyšli na ulici.

"Co teď?" zeptal se Marwood, který už se správil natolik, že vypadal pouze nezdravě, ne jako kdyby zemřel už před dvěma měsíci.

"Půjdeme za nimi a budeme mít oči otevřené. Pak najdeme kupecký cechovní dům. Tyson a Koťátko mají dorazit o šesté a my se tam s nimi setkáme."

"A potom?"

"A potom," řekl Tarl, podíval se na Marwoodův bledý obličej a roztřesené ruce a neúspěšně se snažil zakrýt úšklebek, "potom se vrátíme k Intoxy Kate a užijeme si další skvělou noc. Hej, jsi v pořádku? Řekl jsem snad něco...?"

Tyson a Koťátko měli dobrou cestu a do Gudmornenu dorazili několik hodin po poledni. Také oni putovali v přestrojení. Tyson si půjčila mnišskou kutnu stejně jako Tarl s Marwoodem, a navíc byla zavínutá v černém plášti, který jí dal bratr Hexnšus. Oslík Koťátko vypadal jako obyčejný malý hnědý oslík, ale jelikož ho obvykle prozradilo jeho chování, dostal přísné instrukce, co smí dělat, a co ne. Tyson mu přikázala, aby na nikoho nemluvil, ani kdyby k tomu byl vyprovokován, a když mu někdo dá mrkev nebo seno, má to s chutí sníst. Pokud by snad nedokázal ani takovou maličkost, řekla mu, vezme ho do obchodu se zdravou výživou, koupí měsíční zásobu tofu a nacpe mu to do chřtánu i s rodným balením misa. Oslík neměl ani tušení, co je to tofu nebo miso, ale znělo to skutečně děsivě, a tak se snažil řídit Tysoninými radami co nejlépe. Po celou cestu byl jako beránek a ve městě trpělivě čekal před kavárnou, zatímco Tyson uvnitř pila cappuccino a vstřebávala atmosféru.

Tyson už dávno zjistila, že tohle je nejlepší způsob jak se dozvědět, co se ve městě děje. Hodina strávená sezením a posloucháním, co si lidé povídají, nebyla nikdy promarněná. Samozřejmě jste přitom vyslechli spoustu nepodstatných klepů, ale pokud se stalo něco důležitého, dozvěděli jste se to také. A dnes jako by existovalo jediné hlavní téma, ke kterému se dříve, nebo později dopracovali všichni, a tím byla univerzita.

Kavárna, kterou si Tyson zvolila, byla malý podnik poblíž hlavní brány a zjevně dost daleko od kampusu. Její zákazníci byli obyčejní měšťané a zdálo se, že z univerzity a jejich obyvatel cítí jakousi posvátnou bázeň. Na třech věcech se však shodli skoro všichni. Za prvé, lidi z univerzity jsou divná cháska a není jim co věřit. Za druhé, jsou pravděpodobně zodpovědní za všechny nedávné potíže a někdo by s tím měl něco dělat. A za třetí, jestli budou potíže pokračovat, zbytek města by se měl nejspíše sebrat, napochodovat tam a ukázat té pakáži, zač je toho loket.

Než Tyson opustila kavárnu, dospěla k závěru, že ať už se ve městě v poslední době přihodilo cokoli, průměrný zdejší obyvatel si myslí, že to zavinili vědci z univerzity. Samozřejmě jí bylo jasné, že silně přehánějí, ale to nic neměnilo na nebezpečí, že při nejbližší příhodné příležitosti vytvoří lynčovací dav, který svou zlobu namíří proti univerzitě.

Tyson, která pořád ještě nevěděla, co přesně se ve městě stalo, se spolu s Koťátkem vydala ulicemi, jimiž se podle popisu měla dostat k cechovnímu domu kupců, kde se měli sejít s ostatními. Už se smrákalo a městští ponocní vyrazili do ulic s vozíky nových pochodní a louči, jimiž nahrazovali staré, které vyhořely minulou noc. Ulice byly plné lidí a Tyson přidala do kroku - měla strach, že se v kavárně zdržela příliš dlouho a schůzku promešká.

O několik minut později ale dorazili na velké dlážděné náměstí a před sebou uviděli impozantní budovu z červeného pískovce, hlavní stan cechu kupců. Nad hlavními dveřmi visely vlajky s erby tří nejmočnějších kupeckých rodin Gudmornenu a přepychové odění členové cechu proudili nahoru a dolů po širokých schodech vedoucích k průčelí zdobenému sloupy nebo vytvářeli malé skupinky za účelem výměny nejčerstvějších klevet. U paty schodiště stáli čtyři zbrojnoši zajišťující, aby se k nejbohatším obchodníkům města nedostali žebráci, kapesní zloději, pojišťovací a jiná pouliční chamrad.

Tyson si našla místo pod schodištěm poblíž rohu cechovního domu, odkud viděla všechno, co se dělo na náměstí, a pak si shrnula kápi z hlavy, aby ji ostatní poznali. Zprvu si ji nikdo nevšiml, ale netrvalo to dlouho a zmocnil se jí pocit, že je pozorována. Nenápadně se rozhlédla a zjistila, že se na ni jeden z kupců, který se bavil v hloučku na schodech, chlípně šklebí. Byl mladší než jeho společníci a na sobě měl přepychové šaty doplněné tlustým zlatým řetězem na krku a četnými prsteny na obou rukou; také jílec jeho meče byl zdobený stříbrem a drahokamy. Obličej měl však odulý a těsto vitý a jeho pohled byl krutý a chladný. Pak se jejich oči střetly, a když se kupec vyzývavě usklíbl, Tyson si uvědomila, že tak, jak je oblečená a s odkrytou hlavou, v ní nevidí válečníci, ale mladou a atraktivní ženu - a co více, mladou a atraktivní ženu bez doprovodu.

Kupec něco zašeptal svým přátelům, kteří se podívali jejím směrem a drsně se rozesmáli, a pak k jejímu znechucení vykročil přímo k ní. Klat, pomyslela si, přesně tohle potřebuju. Jestli se tu teď objeví Ronan, všechny je rozseká do guláše...

Kupec se před ní zastavil a hluboce se uklonil; zřejmě to na ni mělo učinit dojem, ale všechno, čeho u Tyson dosáhl, bylo, že se jí obrátil žaludek. Pak natáhl bledou, baculatou ruku blýštící se prsteny k její paži a jeho černé, mastné vlasy se zaleskly ve světle pochodní.

"Dobrý večer, mylady," řekl úlisně. "Možná by vám byl vhod můj doprovod?"

"Ne, děkuji vám," odpověděla Tyson a smetla zdvořile, ale rozhodně jeho ruku ze svého předloktí. Kupec však narážku nepochopil. Nevezele se usmál a přistoupil tak těsně k ní, že se jí skoro dotýkal tělem. Tyson ucítila nasládlou vůni drahého vlasového oleje.

"Možná bych přece jenom mohl udělat něco, abyste svůj názor změnila. Jistě se mnou ráda strávíte hodinku nebo dvě - když se postarám, aby se vám to vyplatilo?"

Znovu ji vzal za loket, tentokrát rozhodněji, a Tyson pochopila, že ne pro něj není odpověď. Vztekla jeho ruku setřásla podruhé.

"Řekla jsem, ne, děkuji," prohlásila pevně, avšak z jeho napůl pobaveného a napůl rozzlobeného výrazu viděla, že pouhá slova tady nepostačí.

"Ale já vím, že jste to nemyslela vážně," opáčil a chystal se ji znovu uchopit, když tu zjistil, že ho za ruku něco drží.

Podíval se dolů a uviděl, že mu malý hnědý oslík s očima jako žhavé uhlíky jemně, ale pevně sevřel prsty zuby.

"Poslouchej, kámo," procedilo zvíře mezi sevřenými zuby. "Jestli se okamžitě neodklatíš a nepřestaneš obtěžovat moji kamarádku, ukousnu ti prsty na pravé ruce a úplně ti tak zničím sexuální život."

Kupec se na osla zadíval se směsicí hněvu a veselí.

"Nebo ti raději mám ukousnout tu tvou miniaturu?" dodal oslík, než stačil něco říct, a lehce zvýšil tlak.

"Au! Dobře!" zachrčel kupec a oslík uvolnil stisk natolik, že mu mohl vytáhnout prsty z tlamy. Kupec o několik kroků ucouvl a probodl pohledem nejprve oslíka a pak Tyson. "Ty čarodějnice!" zaječel. "Klid se odsud, než na tebe přivolám stráž!" Potom se obrátil na podpatku a rychle zamířil ke dveřím cechovního domu.

Tyson si ulehčeně povzdechla a pak se vztekla podívala na oslíka.

"Říkala jsem ti, že máš držet tlamu!" zasyčela.

"Podívej, kdybych se do toho nevložil, musela bys s ním bojovat," odpověděl Koťátko. "Pak by tě poznali. Jsi příliš výjimečná. A kde je Tyson, tam každý bude hledat Ronana. Takhle tě považuje za čarodějnici, takže tvoje inkognito zůstalo zachováno. Nikdo na nic nepřijde. On určitě nebude roztrubovat, že ho zahnal oslík. Nezapadalo by to do jeho machistického vidění sama sebe..."

Tyson se s ním chtěla přit, ale vtom na druhé straně náměstí zahlédla známý obličej. Byl to Ronan, a jakmile jej uviděla, její srdce jako obvykle poskočilo a zachvělo se. Stál tam a hovořil s Guebral, ale obličejem byl otočený k Tyson, a když viděl, že se na něho dívá, nenápadně na ni mrkl. O několik okamžiků později uviděli Tarla a Marwooda, jak krácejí po náměstí hluboce zabraní do konverzace. Tarla vlastně ani dost dobře přehlédnout nemohli, protože jeho jasně oranžový hábit byl stejně nápadný jako nežit na krku jeptišky. Přesli náměstí napříč a zahrnuli do uličky na jeho východním konci a Ronan s Guebral je v diskrétní vzdálenosti následovali.

Tyson se sklonila a poškrábala oslíka mezi ušima.

"Pojď," řekla. "Vypadá to, že nás Tarl zavede někam, kde budeme všichni v bezpečí."

"Vsadím se, že to bude putyka," zamumlal oslík, ale bez námitek následoval Tyson, která spěchala, aby už zase byla s ostatními.

Beneltin dodrhl podlahu poslední latriny, která mu dnes byla přidělena, a unaveně se narovnal. Byl to dlouhý,

vyčerpávající a krajně deprimující den a on byl rád, že už ho má skoro za sebou. Teď bude moci zajít dolů do Zlaté žíly a dát si pár piv, i když tam nejspíš bude skoro sám, protože většina trpasličích vědců měla jinou práci. Na dnešní noc byl naplánovaný prozatím vůbec největší nájezd.

U bohů, to bylo nespravedlivé! Kdyby neměl domácí vězení, přidal by se k nájezdu do Gudmornenu, a dnes byl v klubu Zastav se a klop amatérský večer! Nájezd měl trvat celou půlhodinu, takže by měl spoustu času najít cestu do klubu, dostat se na jeviště a vyzkoušet si svoje číslo. Možná je to jeho poslední příležitost, protože Meiózin naznačoval, že už brzy budou mít dost věží na pokusy, takže s nájezdy na nějaký čas přestanou.

Vztekle odhodil hadr do kbelíku, sebral mop a zamířil ke dveřím. Chodba venku byla prázdná, protože všichni trpaslíci už byli shromážděni v přenosové místnosti, a Beneltin se zasmušile šoural ke skladišti čistících potřeb. Náhle se zastavil. Uslyšel rytmické klapání, jako když se někdo snaží pohybovat rychle v brnění.

Otočil se a uviděl trpaslíka, který právě vycházel ze zákrutu chodby. Byl to Mitózin, na sobě měl valdarské brnění a pod paží si nesl přílbu. Očividně se zabral do nějakého svého experimentu a nevšiml si, jak čas utíká, takže teď na poslední chvíli spěchal k přenosové místnosti. Beneltin mu uhnul z cesty, aby kolem něj mohl projít, a pozvedl ruku v tradičním pozdravu nadřízenému hotovícimu se do boje. K jeho roztrpčení jej však Mitózin ignoroval; prošel kolem, aniž dal nějak na vědomí, že ho zaregistroval. Beneltin náhle viděl rudě. V jednom okamžiku stál uctivě u stěny a salutoval, a v druhém roztočil násadu od mopu a praštil ji druhého trpaslíka do ničím nechráněného zátylku. Zaduňelo to a Mitózin se v bezvědomí složil na podlahu.

Beneltin na něj chvíli zděšeně hleděl, pak se sehnul, vzal Mitózinovu helmu a prohlédl si ji. Jako ostatní helmy byla na boku označená klanovou runou L n, ale Mitózin k ní doplnil i svou vlastní runu L=, takže ho ostatní mohli poznat, i když ji měl na hlavě. Při pohledu na ni se plán, který se ukrýval v Beneltinově podvědomí, už když svého nadřízeného skolil mopem, přesunul do předního mozku a trpaslík začal třesoucíma se rukama rozepínat řemeny Mitózinovy zbroje. Meiózin soplil. Tohle byl největší nájezd, který naplánoval, a měl připravenou spoustu položek a vynálezů na otestování - zvláště nové vrhací výbušniny, které vyrobili alchymisté. Chtěl členům rady Orkmorské mečířské společnosti ukázat co nejlepší výsledky a potřeboval hromadu věží, na kterých by je mohl demonstrovat, ale sotva ostatní trpaslíky seznámil s jejich úkoly, zjistil, že má na krku vzpouru. Znovu se začaly ozývat řeči o morálních aspektech provádění pokusů na rozumných bytostech, takže byl nucen své podřízené tyranizovat, vyhrožovat jim a zastrašovat je tak dlouho, až poslední trpaslíci zmizeli v přenosové místnosti, odkud měli být dopraveni ke svému cíli. Teď tam čekali a nespokojeně si mumlali, protože se velitel nájezdu, jeho vlastní bratr Mitózin, opozdil.

Po pravdě řečeno, Meiózina to nijak nepřekvapilo. Jestliže jste hledali spolehlivého asistenta vědeckého vedoucího, byl Mitózin dokonalý: doslova sršel nápady na nové směry výzkumu, byl pedantský v detailech a naprosto oddaný své práci. Ale vytáhněte ho z laboratoře a pusťte ho do světa a zjistíte, že je naprosto beznadějný případ. Meiózin už viděl zombie, které byly lépe zakotvené v realitě. Jeho bratr byl patrně pořád ještě v laboratoři, plně ponořený do experimentování se zygotickými četnostmi v další generaci panmiktické populace černých koket. Budťo, nebo si ten zatracený všivý otrapa někde honil -

Vtom se ale ve dveřích objevila postava v černém brnění a Meiózin si ulehčeně oddechl. Zadupal, aby si zajistil pozornost ostatních, připravený pronést krátkou, leč podnětnou řeč, kterou si připravil, avšak Mitózin k jeho překvapení nezamířil k němu, ale začal se prodírat před řady opancéřovaných válečníků. Než Meiózin stačil říct jediné slovo, jeho bratr otevřel dveře jednoho z tiše bzučících transponderů, vešel dovnitř a zavřel za sebou. Vědec u stroje stiskl několik tlačítek, bzučení zesílilo, rozsvítlo se zelené světlo a Mitózin byl pryč.

Ostatní to vzali jako signál k odchodu a čtyřsethlavá trpasličí armáda začala proudit do zbylých komor. Meiózin znovu zadupal, jak se zoufale snažil upoutat na sebe pozornost, ale marně. Bzučení transponderů bylo tak silné, že ho dokonale přehlušilo, a tak mu nezbývalo než tam stát, dívat se a mačkat v rukou pečlivě připravenou řeč, dokud nezmizel poslední z jeho válečníků a zelené světlo nezaplálo naposled.

Zatímco vědci připravovali přenosové komory na návrat vojska za půl hodiny, vzteklý Meiózin se otočil a vyrazil z místnosti, mumlaje si cestou strašlivé kletby.

"Já ho zabiju," vrčel. "Až se sem vrátí, zabiju ho, klat, jako že je to můj vlastní bratr."

"Co se to tu děje?" zeptal se hlas za jeho zády, a když se Meiózin obrátil, uviděl svého bratra, jak se potácí chodbou směrem k němu. Na sobě měl jen trpasličí podvlékačky (tričko a krátké spodky) a omámeně na něho upíral krví podlité oči.

Po krku mu stékala krev z rány vzadu na hlavě. Náhle klesl na kolena a Meiózin se rozběhl, aby mu pomohl. Zatímco ho ale zvedal na nohy, hlavou se mu honila jediná myšlenka: jestliže je Mitózin tady, kdo, k čertu, vede nájezd na Gudmornen?

Navzdory skoro neovladatelné touze rozběhnout se k Ronanovi a obejmout ho, držela se Tyson o několik desítek kroků zpátky, když jej a Guebral následovala ulicemi. Spolu s Koťátkem sešli postranní uličkou k nábřeží, po mostě se dostali na druhou stranu řeky a pak pokračovali po zdánlivě nekonečném schodišti mezi domy vzhůru. Když vyšli až nahoru, po Ronanovi nebylo nikde ani památky, ale oslík zavětral, očichal zemi a neomylně ji vedl vlevo. Asi po čtyřiceti krocích se ulička větvila a k odbočce došli právě ve chvíli, kdy Ronan s Guebral mizeli ve dveřích hospody. "Říkal jsem ti to," ušklíbl se oslík.

Dorazili k hospodě a za ní našli stáje. Podle všeho se schylovalo k dešti. Když otevřeli dveře stájí, uvnitř uviděli podomka, jak hřebelcuje koně některého z hostů.

"Nechystáš se mi říct, abych čekal tady, že ne?" zeptal se Koťátko nevěřicně.

"Normální osli nechodí do hospod a necpou se tam talíři mulampos. Okamžitě by ses prozradil."

"No tak dobře. Ale seno žrát nebudu."

Vešli dovnitř. Podomek vzhlédl a usmál se. Byl to malý, bezzubý chlápek s obličejem jako suchý brambor a laskavými očima.

"Ahoj," řekl a Tyson si uvědomila, že mluví s oslíkem. K její velké úlevě měl Koťátko dost rozumu, aby mu neodpověděl.

"Můžete se na pár hodin postarat o mého osla?" zeptala se.

"Jistě. Ale, ale - připadáš mi nějaký hladový," řekl stařík směrem ke Koťátkovi a pohladil ho po krku. "Nějak se mi zdá, že za mrkev nebo seno bys mi asi nepoděkoval." Odmlčel se a s hlavou nakloněnou na stranu si oslíka zamyšleně prohlédl. "Myslím, že jsi zvyklý na něco jiného," pokračoval po chvíli. "Jak by se ti líbilo, kdybych zaskočil do kuchyně a přinesl ti talíř guláše?"

Tyson ještě nikdy neviděla osla s tak širokým úsměvem. Bylo zřejmé, že Koťátko je v těch nejlepších rukou, a tak vyšla ze stáje a vydala se v dešti přes tichý, opuštěný dvorek k zadním dveřím hostince. Zevnitř se ozýval smích, hovor a něco, co se vzdáleně podobalo velice falešně hře na piano. Ačkoliv tu nikdy dříve nebyla, věděla, že uvnitř je Ronan a ostatní, a náhle měla pocit, jako by se vracela domů. Se šťastným pocitem v srdci otevřela dveře a vešla dovnitř.

Jediná místnost hostince byla plná lidí a všichni byli zjevně rozhodnutí si pořádně užít. Uviděla Marwooda a Tarla, jak se baví se skupinkou lidí, kteří vypadají jako studenti. Bylo vidět, že už se někdy setkali, protože slyšela, jak jeden hoch varuje ostatní, aby s Tarlem nehráli karty; ten se široce usmíval a snažil se tvářit skromně, ale vůbec mu to nešlo.

Tyson napadlo, co na to asi řekne Guebral, protože některé dívky s ním zcela nepokrytě flirtovaly.

"Je pravda, co říkala Lanja?" zeptala se jedna. "Vážně umíš mluvit magickým jazykem?"

Tarl nonšalantně pokrčil rameny a opáčil: "Pontifexpeta-sum comicum geratet?"

Tyson zamrkala, ale pak u baru zahlédla Ronana a Guebral a oči se jí údivem rozšířily. Gueb sledovala Tarla s pobaveným výrazem v obličeji, takže jí jeho flirtování patrně nevadilo, ale co jí doopravdy vzalo dech, bylo, že se Ronan bavil s párkem kentaurů. V životě žádného neviděla, natožpak hned dva najednou, a na jejich nádheru nebyla připravená. Muž měl dlouhé hnědé vlasy a krátké vousy. Nahou hruď měl širokou a svalnatou a jeho koňské tělo bylo kaštanově hnědé. Jednou mocnou rukou objímal kolem ramen svou družku, která měla vlasy dlouhé, husté a skoro bílé. Obličej měla půvabný, možná půvabnější než kterákoliv lidská žena, s níž se Tyson kdy setkala, a v zelených očích jí jiskřilo. Živůtek z modrého plátna stažený tkanicemi ukrýval prsa, nad kterými by většina žen zezelenala závistí. Koňské tělo měla menší a štíhlejší než muž a zbarvené plavě. Výsledný efekt byl tak ohromující, že Tyson nemohla od těch dvou odtrhnout oči.

"Škoda, že jsi s sebou nepřivedla Koťátko," ozval se hlas za jejími zády. "Spolu s Marwoodem by se mohl pokusit o trojku s tou kentaurí holkou."

Tyson si povzdechla - kouzlo okamžiku bylo nenávratně zničené.

"Ty jsi vážně hrozný, Tarle, víš to?" zasyčela.

"Dělám, co můžu."

Zneklidněně se rozhlédla, ale nezdálo se, že by si jich někdo všímал, a když se otočila zpátky, Tarl jí vtiskl do ruky sklenku. V druhé ruce měl otevřenou láhev Pouilly Varicait, ze které si pak dolil vlastní sklenici.

"Neboj se," řekl tiše. "Tady si nás nikdo nevšimne. Jsme tu v bezpečí. Už vědí, že se dám do řeči s každým, kdo přijde, zvlášť když je to žena."

"Je Ronan v pořádku? Dostal se na postgraduál?"

"Jo a jo. Všechno je tip 'top. Přijali ho a nikdo ho nepoznal. Kromě těch na univerzitě nejsou ve městě žádní jiní vrazi. A Marwood říká, že jakmile Ronana oficiálně zapíšu jako studenta, nedotkli by se ho, ani kdyby zjistili, kdo doopravdy je. Bylo by to nečestné nebo tak něco."

"A kdy ho zapíšu?"

"Zítřka ráno." Tarl se rozhlédl kolem sebe, na tváři šťastný úsměv; pak udělal rukou s lahví rozmáchlé gesto. "Jo, všechno je na nejlepší cestě. Teď si půjdu promluvit s Garrešem, to je ten kentaur. Pracuje tady jako barman, ale dnes má volno, takže je tady s přítelkyní. Tak si budu moci promluvit s Ronanem. A když se postavíš k baru, Guebral se s tebou dá do řeči. Tady se baví každý s každým a nikomu to nepřijde, ale Ronan se bude cítit bezpečněji, když zachováme utajení - tak to říkála Gueb. Když si budeš chtít popovídat s kýmkoliv jiným, beze všeho to udělej. Měla bys jenom vědět, že tamhleta vazba u baru je Intoxy Kate a tenhle podnik jí patří."

Tyson se podívala naznačeným směrem a uviděla svalnatého obra s tetovanými pažemi, dlouhou světlou parukou a spoustou líčidla na tváři. Na sobě měl dámské šaty, lodičky na vysokých podpatcích a dlouhé náušnice, ale přes všechny ty ženské propriety vypadal na pořádného tvrdáka.

"Jestli si s ní budeš chtít poklábovat, nezapomeň jí říkat Kate. Když uslyší, že o ní mluvíš v mužském rodě, vyrazí tě a máš tady utrum. Chápeš?"

Ještě jednou se na ni usmál a ponořil se do davu, přičemž prohodil pár slov s každým, kolem koho prošel. Tyson se krátce podívala na Ronana, který něco zaujatě probíral s Garrešem, a pak na Guebral, která poslouchala, co jí povídá kentaurka. Oba před sebou měli už skoro prázdné korbele piva. Kousek dál Marwood diskutoval se skupinkou studentů a stejně jako Tarl při řeči mával poloprázdnou lahví.

Tyson si povzdechla a začala se prodírat k baru. Vypadalo to, že to bude dlouhá noc, a už teď měla silný pocit, že toho ráno bude zase litovat.

Beneltin kráčel Psí ulicí, nakukoval do každé boční uličky a snažil se uhodnout, která z nich je ta, co hledal. Zachvěl se, částečně nervozitou, ale hlavně proto, že na drsné severské podnebí byl příliš lehce oblečený. Mítózinovu zbroj si raději sundal, protože tohle už byl třetí nájezd na Gudmornen a nebylo pochyb, že každého, kdo by se tu objevil ve valdarské zbroji, by místní nejspíš přivítali stejně vřele jako megacera s průjmem.

Zastavil se a přečetl si další tabulku s názvem ulice. Pravděpodobně měl spoustu času, protože mu řekli, že transmitter je spojený s něčím v brnění, a když si ho sundá, nebude se moci vrátit do Tor Deforzu. Neměl ale jistotu, že je to pravda, a tak se chtěl dostat na jeviště dřív, než půlhodina uplyne. Po tomhle dobrodružství jej Meiózin a ostatní zřejmě zavrou na celý zbytek života, takže by si raději měl užít, dokud to jde.

Tady to je! Nad temným oknem řeznictví visela tabulka, která říkala, že úzká ulice vedoucí vpravo je Třešňová alej. Ve skutečnosti to žádná alej nebyla - jen další dlážděná ulička osvětlená na každém konci jednou prskající pochodní. Uprostřed stál pruhovaný sloup označující holičství a vedle byl vchod do samotného klubu. Zastav se a klop.

Náhle, z ničeho nic, se z dálky ozvala série hlasitých explozí, které prosvětlyly noční nebe. Ouha, pomyslel si Beneltin, vypadá to, že hoši už začali. Ted' není zdrávo zdržovat se na ulici.

Nervózně polkl. Dveře před ním byly otevřené a holé dřevěné schodiště vedlo do sklepa pod holičstvím, kde klub sídlil. V dohledu nebyl žádný vrátný ani vyhazovač, ale vybledlá cedule na stěně u dveří říkala, že každý pátek je v klubu Zastav se a klop amatérský večer. Zezdola se ozýval zvuk hovoru a cinkot sklenic; táhl se odtamtud pach kouře a výparů ze zvětralého piva, ale smích neslyšel žádný. Možná byla zrovna přestávka mezi výstupy, nebo ještě nezačali. Možná už amatérské večery zrušili. Nebo tam mají klatě natvrdlé publikum...

Se srdcem skoro až v ústech a obsahem žaludku hrozcím se k němu připojit prošel Beneltin dveřmi a vydal se dolů po schodech vstříc tomu, co silně připomínalo osud.

První exploze se ozvala asi pět minut poté, co se Garrešova kentaurí přítelkyně rozloučila se všemi přítomnými a odešla z hostince. Tyson seděla v koutě a bavila se s Ronanem a Tarlem, zatímco Marwood a Guebral stáli poblíž, ve skupince, v níž byli i Garreš a Intoxy Kate. Exploze byla tak hlasitá a blízká, že se hospoda otřásla v základech a všichni okamžitě zmlkli. Pak, když rána dozněla, se otevřely dveře a dovnitř se vpotácel muž. Z řezné rány na čele mu tekla krev.

"Už jsou tu zase," zaječel. "Démoni znovu zaútočili!"

Tyson se nechápavě podívala na Ronana a Tarla.

"Démoni? O čem to mluví?"

"Gudmornen už byl podle všeho napaden dvakrát," vysvětlil jí Tarl a pak ukázal palcem na bledého, dlouhovlasého mladíka, který spal schoulžený v koutě. "Tady Grimtif říkal, že se objevili démoni v černé zbroji a zabili nebo unesli spoustu lidí. Jenomže taky říkal, že vidí malé červené draky, jak mi běhají nahoru a dolů po rukou, takže jsem to bral s rezervou."

"Ten blázen v rybářské osadě přece také tvrdil, že jeho vesnici zničili démoni," vzpomněl si Ronan. "Raději bychom měli zjistit, co se děje."

Proklestil si cestu vzrušenými, vyděšenými zákazníky baru a Tyson s Tarlem ho následovali. Než se dostali ke dveřím, zazněla další série explozí.

"Co se to, klat, děje?" zamumlal, když bral za kliku, pak dveře otevřel a vyšel na ulici - a při pohledu, který se mu vzápětí naskytl, strnul překvapením.

Je několik set metrů od nich hořela univerzita. Plameny šlehalo vysoko k obloze a noc byla prozářena narudlým světlem, přerušovaným každých pár vteřin oslnivě bílými záblesky dalších explozí. Ve vzduchu už byl cítit kouř a z dálky slyšeli ječení a křik.

"Rychle!" zavolal Ronan, tasil meč a sám se rozběhl ulicí k ohnivému peklu, s Tyson po boku a Marwoodem, Tarlem a Guebralem v těsném závěsu. Když míjeli vchod na zadní dvorek, ozval se klapot kopyt a přidal se k nim i Koťátko.

Ulice se stáčela doleva a dolů, kousek stranou od hořící univerzity, a pak se napojovala na širokou třídu lemovanou obchody. Ta byla plná pobíhajících, ječících a k smrti vystrašených lidí, kteří nehleděli nalevo napravo ve snaze dostat se co nejdále od toho, co způsobilo exploze. Ronan a jeho přátelé zahnuli doprava a probíjeli si cestu davem, dokud nezřídli tak, že mohli zase běžet; uháněli, až jim nohy klouzaly na mokrých kočičích hlavách. Po padesáti metrech třída ústila do malého náměstíčka a oni náhle zastavili ohromeni pohledem, který se jim naskytl.

Mezi troskami, mrtvými těly a oblaky kouře se pohybovalo asi dvacet černých postav. Kolem nich stály různé bedny a krabice a některé manipulovaly s podivnými přístroji. Tři z nich stály u lesklé kovové roury mířící pod ostrým úhlem k obloze. Jedna do ní v pravidelných intervalech házela něco, co z ní s hlasitým húúúúš hned zase vyletovalo, a z míst, kam roura mířila, se ozývaly ty exploze.

Za nimi, na druhém konci náměstí, házely tři další postavy do výkladních skříní obchodů malé kovové koule a měřili, kolik času uběhne, než uvnitř vybuchnou. Zkáza, která po nich zůstávala, byla strašná.

Uprostřed náměstí, vedle malé fontány, stály čtyři další postavy u dvou klecí. Uvnitř netrpělivě poskakoval pár tvorů, kteří vypadali jako kříženci mezi králikem a vlkem. Byli aspoň čtyři stopy dlouzí, měli mohutné zadní končetiny králíků, ale velké vlčí hlavy s čelistmi plnými ostrých zubů. Pak se klece otevřely, tvorové vyběhli ven a začali pobíhat kolem dvacet stop vysoké mramorové sochy děkana, na jejíž hlavě se zoufale drželi tři vystrašení studenti. Než mohl Ronan a ostatní zasáhnout, zvíře vyskočilo, chytilo jednoho z nešťastníků za nohu a strhlo ho dolů. Sotva dopadl na zem, vrhl se na něj i druhý tvor a ječící student zmizel ve víru chlupů, zubů a krve. Jeho dva přátelé řvali hrůzou, ale černé postavy si jich nevšímaly. Pozorovaly vlkokrálíky s chladným zájmem a zdálo se, že jeden z nich si dělá poznámky do zápisníku.

"Co to, klat, je?" zašeptala Tyson.

"Ať je to cokoli, démoni to nejsou určitě," zamumlal Marwood. "Ještě jsem neslyšel o démonovi, který by si mohl dovolit valdarskou zbroj."

"A to je ona?" zeptal se ho Ronan.

"Jo. Jen se podívejte na tvar těch přileb. Špičkové zbrojí, to mi věřte. Ale pro lidi trochu malá."

"Jsou to trpaslíci!" zaječel Tarl. "Samozřejmě! Koukněte se - většina z nich má válečné sekery!"

"Tak jdeme na ně!" zavyl Ronan a vyrazil vpřed, s Tyson a Marwoodem v patách.

Tarl se chtěl rozběhnout za nimi, ale Guebral ho popadla za ruku.

"Počkej!" zasyčela. "Copak to necítíš? Vzduch přímo bzučí mocí. Musíme si šetřit magii, dokud nebudeme vědět, proti čemu ji použít. Dívej se a buď připravený!"

Oba pomalu vykročili vpřed a zkoumali magické výboje kolem, jako když had ochutnává jazykem vzduch, zatímco Koťátko jim kryl záda. Tyson s Marwoodem doběhli k černým postavám poblíž sochy, ale Ronan si vybral ty, které střílely z lesklé kovové trubice. Vrhli se mezi ně jako berserker, meč připravený - věřil, že je dokáže skolit i přes jejich brnění (zkušený válečník vždycky dokáže najít slabé místo nebo spoj ve zbroji), ale zmýlil se. Samotný vzduch pod jeho údery zhoustl jako pružná guma, a přestože do nich bil a sekal ze všech sil, jediné, čeho dosáhl, bylo, že je odehnal stranou. Také Tyson brzy zjistila, že přes veškerou snahu není s to nikoho zasáhnout, ale Marwood měl s vlkokráliky větší štěstí. Ti mezitím roztrhali svou první oběť a zrovna se připravovali strhnout ze sochy zbylé dva studenty, ale to už Marwood uchopil prvního z nich za zátylek, ohnul mu hlavu dozadu a jediným řezem mu prot'al krční tepnu. Druhá bestie se na něho se zuřivým vrčením vrhla, ale bývalý vrah snadno uhnul a přitom jí nožem rozpáral břicho, takže zvíře dopadlo na chladnou dlažbu v mase vlastních vnitřností a s bolestným vytím dodělalo.

Marwood se díval, jak oba studenti seskočili a běželi jako o život, ale pak k němu zamířily tři černé postavy a on byl nucen ustoupit. Trpaslíci, které zuřivost útoku zprvu překvapila, se už vzpamatovali a pustili se do boje. Ronan a Tyson náhle zjistili, že se musí bránit lesu kmitajících seker a měli co dělat, aby jimi nebyli okamžitě rozsekáni na kusy. Tarl, který to všechno zděšeně pozoroval, si divže nepromočil kalhoty, když ho Guebral náhle chytla za paži.

"Cítíš to?" vydechla. "Výboj moci pokaždé, když Ronan nebo Tyson zaútočí! Jejich zbroj je chráněna magií. Musíme ji odčarovat, a rychle. Kryj nám záda, lásko!"

S tím poklekla, zavřela oči a napřáhla před sebe ruce, jako by se pokoušela něco odstrčit, zatímco Tarl se postavil nad ni a čekal, jaká bezejmenná hrůza na ně zaútočí. Cítil se užitečný asi jako poklopec z ostatního drátu.

Tyson se zatím dařilo držet si útočníky od těla. Neodvažovali se příliš odkrýt, protože Marwood tančil kolem jako vražedná baletka a všichni ještě měli v živé paměti, jak snadno se vypořádal s vlkokráliky. Byl příliš rychlý, aby se do něho pustili, a navzdory kvalitám jejich zbroje se to neodvážili ignorovat. Zato Ronan měl vážné potíže. Jeho meč před ním vířil jako vražedná vrtule, a přesto se mu stěží dařilo odrážet útoky všech seker. Jeho obrana byla pohotová a neproniknutelná jako vždy, ale jeho útoky byly podivně zpomalené, jako by měl na ruce olověné závaží.

Dvacet kroků za ním Guebral se zasténáním přepadla dopředu. Ronan byl příliš zaměstnaný, než aby si toho všiml, ale měl neurčitý pocit, jako by zbroj trpaslíků ztratila něco ze svého lesku. V dalším zlomku okamžiku se mu naskytla příležitost k zásahu a využil ji spíše instinktivně, ale tentokrát meč k jeho překvapení pronikl pod protivníkovou zdviženou paží a zajel do mezery mezi ramenním chráničem a prsním plátem. Trpaslík pozpátku zavravoral, pak s kovovým zazvoněním padl na dlažbu, kde zůstal ležet bez hnutí. Po chvíli se pod ním objevila stále se zvětšující kaluž krve. Jeho druhové se na okamžik zarazili, zaskočení nečekaným vývojem situace, ale to už se Ronan s řevem vrhl do útoku a jim nezbylo než se rychle bránit. Teď už nic nebrzdilo jeho údery a jeho meč dopadal na černé helmy jako krupobití, dělal do nich hluboké záseky a srážel trpaslíky v bezvědomí k zemi.

Také Tyson začala útočit a její meč se míhal skrz zoufalou obranu trpaslíků s vražednou rychlostí; tři z nich brzy krváceli z bodných ran. Marwood se za jejich zády úspěšně vyhýbal útokům bojových seker, zatímco jeho dyka pronikala s rychlostí blesku hledím trpasličích příleb. Několik trpaslíků se otočilo a pokusilo se na něho zaútočit, ale byl na ně příliš mrštný a jejich sekery prolétávaly neškodně kolem něj. Bylo to jako pokoušet se rozsekat mlhu.

Tarl to vše pozoroval z okraje náměstí a jednou rukou se přitom dotýkal Guebralina ramene. Ta teď klečela a rukama se opírala o zem, oči stále křečovitě zavřené a rysy v obličeji zkřivené napětím, jak se snažila potlačit magickou moc brnění na dost dlouho, aby ostatní trpaslíky pobili. Docela se jí to dařilo, protože šest postav v černém už leželo bez hnutí na zemi, zatímco ostatní honili Ronan, Tyson a Marwood po náměstí. Z postranních uliček však přiběhly posily a nyní jich proti sobě už měli více než třicet. Tarl si s hrůzou uvědomil, že někdo musel vypustit dalšího vlkokrálika, protože tu jeden groteskně poskakoval po náměstí. Krátce pohlédl na Guebral, ale ta se soustředila tak usilovně, že nic jiného nevnímala. Zjevně to bylo na něm. Ovšem pro člověka jeho schopností to nemohl být žádný problém.

Zrovna chystal krásnou ohnivou kouli, když se z uličky vpravo, nějakých dvacet kroků od něj, vynořil další trpaslík.

Hodil něco po Tarlovi, a než ten měl čas zareagovat, jedna z kovových výbušných koulí se dokutálela přímo ke Guebral. Tarl si uvědomil, že mu zbývají sotva dvě vteřiny a vykřikl první zaklínadlo, které mu přišlo na mysl. "Tempus ibi duce!"

Nejspíš to stihl, protože stříbrná koule neexplodovala, ale držel ji jen tak tak a věděl, že kdyby na okamžik polevil v koncentraci, kouzlo pomine a koule ho roztrhá na kusy. Nemohl ani utéct, protože stejné nebezpečí hrozilo Guebral. A tak dál upíral pohled na kouli a soustředil se na zaklínadlo, zatímco vlkokrálík byl stále blíž a blíž...

Vtom se objevil malý hnědý oslík a postavil se mu do cesty. "Hej, Bugsy!" křikl na něj. "Chceš si užít? Tak hupsni sem!"

Vlkokrálík hladově zavrčel a skočil na oslíka a Tarl malou částičkou své zaměstnané mysli zalitoval, že poblíž není někdo, s kým by se mohl bleskově vsadit. Nebylo to tak dávno, kdy Koťátko zápasil v aterském Kopulaceu s lenkaty. Koutkem oka se díval, jak oslík uhnul stranou, ostrými zuby přeťal bestii šlachy na zadní noze a v příští chvíli se na ni vrhl a zakousl se jí do krku.

Dobrá práce. Koťátko, pomyslel si a znovu se plně soustředil na kouzlo bránící kovové kouli explodovat.

Šestnáct trpaslíků už leželo mrtvých na dlažbě a zbytku se zmocnila panika. Bylo zřejmé, že Ronan, Tyson a Marwood na ně byli příliš rychlí a zkušení, a na to, aby použili svoje nečisté stroje, neměli dost času. Ale pak, právě když Ronan zahnal jednoho zvlášť tvrdohlavého trpaslíka do kouta a čekal na příležitost dostat se skrz jeho obranu, zaplálo nad jeho démoni přilbou červené světlo a v příštím okamžiku byl pryč.

Ronan vytřeštil oči a prudce se otočil, rozhlédl se po náměstí. Všude kolem mizeli trpaslíci jeden po druhém, dokonce i ti mrtví, stejně jako jejich bedny a stroje. Guebral potřásla hlavou, jako by si ji chtěla vyčistit, a podívala se na Tarla. Ten strnule zíral na něco u jejích nohou, jako by to chtěl hypnotizovat. Jeho obličej byl maskou soustředění a po čele mu stékal pot. Guebral se podívala dolů a uviděla kouli. Mentálně ji prohlédla a pochopila, co se děje. Klat! Tarl zastavil čas koule, ale držel ji jen tak tak. Každou chvíli mu vyklouzne a pak ta věc vybuchne!

Guebral kouli zasáhla silovým zaklínadlem a ta od ní odskočila jako po úderu pátky. Chvíli se kutálela, pak narazila na děkanovu sochu a vybuchla. Socha se pomalu nahnula a padla tváří dolů na dlažbu (čímž jen zopakovala to, co děkan často dělal za svého života po noci strávené s lahví cydorské brandy).

Tarl si zhluboka oddechl a rozhlédl se. Ronan pomalu kráčet k nim a jednou rukou si tiskl ránu na paži, kam ho zasáhlo ostří trpasličí válečné sekery. Tyson a Marwood přicházeli z druhé strany. Trpaslíci a jejich výzbroj však zmizeli; ztratily se i mršiny vlkokrálíků a zůstaly po nich jen louže krve. Nebýt mrtvol studentů válejících se po náměstí, hořících domů, vzdáleného křiku a kvílení, sirného zápachu ve vzduchu a rozbitých výkladů, skoro by se zdálo, že se nic nestalo.

Tarl se narovnal a objal Guebral.

"Jsi v pořádku?" zeptala se ho, protože byl ve tváři bledší než Marwood ráno.

"Jo, neboj se," odpověděl. "V pohodě." Ale pak se začal klepat jako ratlák a nepřestal, dokud jej neodvedli zpátky k Intoxy Kate a nenalili do něj čtyři velké brandy.

* * *

Beneltin nedokázal uvěřit tomu, co se stalo. Vlastně si připadal jako ve snu od chvíle, kdy sešel po rozvrzaném dřevěném schodišti a ocitl se v zakouřené atmosféře, která omezovala viditelnost v Zastav se a klop na pouhých pět metrů. Čekal, že tak slavný klub bude mít odpovídající interiér, ale holé cihlové zdi, lepkavý, pivem prosáklý koberec, maličké dřevěné pódium a levné stoly a židle budily spíše dojem ubohosti, který ještě podporoval pach zvětralého piva, dým a plíseň na stěnách.

Klub už byl uspokojivě plný, když do něj vešel - v jeho velké hlavní místnosti se tísnilo nějakých sto lidí. Většina z nich seděla u stolků rozmístěných před pódiem a ostatní tvořili solidní falangu před barem, který se táhl podél zadní stěny. Beneltin si koupil pintu piva a pak zůstal stát a pozoroval muže na jevišti, který byl patrně nejhorším bavičem, jakého kdy viděl. Pokoušel se vyprávět historku o tom, jak přišel z hospody domů, ale byl nervózní jako rudduck, koktal a co bylo nejhorší, ta historka vůbec nebyla směšná. Zhruba po půl minutě mu kolem hlavy prosvištělo několik drobných mincí, a když po nich následovala láhev, raději vyprávění předčasně ukončil.

Majitel klubu, postarší muž s natupírovanými světlými vlasy a v bílé košili s motýlkem, vyběhl na jeviště, připomněl publiku, že dnes je amatérský večer (jako by o tom mohli pochybovat) a že cena pro nejlepšího baviče je pět stříbrných tablonů, a pak představil dalšího soutěžícího. Beneltin si proklestil cestu k patronovi, nadiktoval mu svoje jméno a pak zděšeně sledoval další příšerný výstup (a ještě horší přijetí ze strany publika).

Ve chvíli, kdy patron ohlásil, že dalším účinkujícím bude trpaslík, který k nim zavítal až z Toddyho Kovárny, přátelé, takže prosím o potlesk pro Nell Bentona, byl z Beneltina rozklepaný uzlíček nervů a měl pocit, že se mu mozek změnil v mořskou houbu. Když ale vylezl na jeviště a rozhlédl se po moři nepřátelských tváří, najednou se mu zdálo, jako by v uších slyšel Francarsinův nakažlivý smích. To je ono, pomyslel si. Na tohle jsi čekal po všechny ty roky. Ted se nesmíš zaleknout. Pusť se do nich!

Začal vtípem sice starým, ale takovým, který překvapivě mnoho lidí vůbec nikdy neslyšelo.

"Včera jsem byl navštívit svého analytika. (ODMLKA.) Vypadá to, že jsem devadesátitýprocentní voda. Se špetkou uhlíku."

Po krátkém tichu následoval menší výbuch smíchu v prvních řadách, když několik lidí přece jen pochopilo. Díval se na ně s rukama v bok, jako to viděl u Tarbuka Šaška. "No tak, pokračujte, pokračujte. Nepřestávejte!" vybídl je.

Ozval se další smích, tentokrát rychleji. To bylo dobré - diváci reagovali. Zkusil to s vtipy o zločinu, protože mu pro obyvatele města připadaly nejpříhodnější. Trefil se a sklídl salvu smíchu.

"...a pak jsem se jednou v noci probudil, a jak tak ležím ve tmě, slyším dole v hale nějaký šramot. Ráno jsem se tam šel podívat a všechn můj dobytek zmizel..."

Nová salva smíchu. Skvělé! Náhle si uvědomil, co se stalo. Stojí na jevišti ve slavném nočním klubu, předvádí číslo, který si sám napsal, a obecenstvo se směje. Nemohl tomu uvěřit! Svět se kolem něj zatočil a obestřely ho mráкотy.

Rychle se napil ze své sklenice piva.

"Omlouvám se! Skoro jsem vám tady omdlel." Diváci na něho hleděli s očekáváním. Rychle, vymysli něco, improvizuj!

"Připadalo mi, že jsem zaslechl, jak někdo říká, že je na mně řada, abych zaplatil rundu..."

Jeho narážka na trpasličí pověstné skrblictví vyvolala bouřlivý smích. Dokážeš to, jen nepřestávej!

Přešel na vtipy o orcích a nakonec dal k lepšímu jeden tradiční o rozdílech mezi pohlavími. Ted už se smáli každému jeho gagu.

"Ta nová věc, bulimie. Sníte hromadu jídla a pak to zase všechno vyzvrácíte. My trpaslíci to praktikujeme odedávna. Říkáme tomu skočit si po patnácté pintě pro jídlo přes ulici..."

Krátce se zamyslel, jestli má použít svůj nejlepší gag, ten o papírových ručnicích. Jeho vkusnost byla sice pochybná, ale stejně ho řekl a publikum řvalo smíchy - zvlášť ženy. A měl to pod střešou.

"Jen se na ně podívejte, na všechny ty muže, kteří tu sedí a říkají svým dívkám: 'Já ne, láska. Vůbec nechápu, o čem to mluvil!' Nevěřte jim."

Znovu se odmlčel a sebevědomě se rozhlédl. Celý klub ho sledoval, na tváři úsměvy. Dokonce i personál za barem se na něj díval. Ted byl čas skončit v nejlepší.

"No, byli jste skvělé publikum. Jmenuji se Beneltin a přeju vám všem dobrou noc."

Seběhl z pódia a sál se rozburácel potleskem. Jak omámeně vrávoral do zadní místnosti, v uších mu stále zněl ohlušující

aplauz a četné ruce jej poplácávaly po ramenou. On to však skoro nevnímal, protože všechno, co viděl přes slzy, které mu náhle vytryskly z očí, byl obličej jeho strýce Francarsina, který se vznášel před ním a říkal: Dobrá práce, chlapče! Byl jsi vážně dobrý! pořád znova a znova.

KAPITOLA 10.

Elfi pověsti praví, že když Progenitin, Otec veškerenstva, tvořil trpaslíky, uhnětl je nejprve z bahna, které nabral na břehu řeky, a pak vysušil v teple prvotního slunce. Potom ale přišel první déšť, trpaslíci změkli, rozmočili se a to, co zbylo, voda odplavila pryč.

Progenitin to zkusil znova a tentokrát trpaslíky udělal z pevné, tvrdé větve, kterou uřezal z Kavasy, Otce všech dubisek. Tito noví trpaslíci však byli prkenní a tuží jako dřevo, nikoliv čili jako elfové nebo lidé, a když přišel podzim, opadaly jim vlasy.

„Hernajs,“ řekl tehdy Progenitin. „Budu je nejspíš muset udělat z masa a krve.“ Vzal tedy něco svaloviny ze svého mocného pozadí a vyrobil je z ní (přestože mu v těle zůstala rána, která nepříjemně pálila ještě mnoho a mnoho dní). Na paměť toho, jak tvrdí elfové, se dodnes o trpaslicích říká, že jsou jako bolavý zadek...

- Růžová kniha Ulaye

Meiózin měl mizernou náladu, ještě než nájezd na Gudmornen začal. Když se pak všichni vrátili a začaly se počítat ztráty, měl ji ještě mnohem horší. Většina skupin odeslaných do Gudmornenu si vedla uspokojivě, ale tým, který se měl zaměřit na univerzitu, katastrofálně zklamal. Nejenže se nechali rozprášit nějakým klatým válečníkem a jeho přáteli, ztratili pět mužů a dalších devět bylo zraněno, ale jeden z raněných upustil při přemísťování domů házeací bombu, takže vybuchla v přenosové komoře, roztrhala ji na kusy, poškodila čtyři vedlejší transmiery, více než třicet trpaslíků a spoustu cenného zařízení.

Poté co seřval každého, kdo se vyskytl v okolí, odsupěl Meiózin do své kanceláře, a než do ní o půl hodiny později váhavě strčil hlavu Mitózin, sprovodil ze světa více než polovinu láhve vlatzhkan gul.

"Pojď dovnitř," zavrčel jeho bratr, ale Mitózin, který už tyhle jeho nálady dobře znal a jednou dostal úplně stejnou lahvi přímo mezi oči, raději zůstal tam, kde byl.

"Konečná bilance je šest mrtvých a čtyřicet tři raněných," řekl bez jakéhokoli úvodu. "A moje zbroj se vrátila zpátky prázdná. Jediný trpaslík, který chybí, je Beneltin."

"Tak Beneltin? Měl jsem vědět, že je to ten malý hajzlík." Meiózin se odmlčel a na několik vteřin se zamyslel. "No, na chvíli ho necháme na pokoji. Další dva kobratí vyrostou během několika týdnů. Pak se o něj postarají. Jak to vypadá se zařízením?"

"Jeden transmiery je zničený a čtyři poškozené. Opravit je potrvá týdny. Pátý má poruchy, ale v případě nouze se dá použít."

"Do háje!" zaklel Meiózin a sáhl po láhvi. Mitózin se pro všechny případy rychle kryl, ale jeho bratr se jen zhluboka napil ohnivé tekutiny a pak pokračoval. "Dnes odpoledne se mají dostavit členové správní rady Orkmorské mečířské a čekají, že jim předvedeme hromadu skvělých vynálezů. Jestli tohle uvidí, už z nich nedostaneme ani tablon." Na chvíli se odmlčel a znovu si přihnul. "Spoj se s nimi a řekni jim, že je přeneseme zítra. Něco si vymysli. A pak nech uklidit ten bordel v přenosové místnosti. Mrtvé pohřbíme dnes večer a všechny raněné odvezte pryč. Jo, a Mitózine?"

Mitózin vystrčil hlavu zpoza dveří právě včas, aby ho prázdná láhev zasáhla přímo mezi oči. Pozpátku zavrával a pak se natáhl jak dlouhý, tak široký na kamennou podlahu. Na čele mu rychle rostla boule velikosti zlatého nuggetu.

Meiózin vyšel na chodbu za ním.

"Jestli ještě jednou přijdeš pozdě na schůzi, pošlu pro tebe kobrata, rozumíš?"

Pak vědecký vedoucí překročil svého komatózního bratra a vydal se sehnat novou láhev vlatzhkan gul.

Když nad Gudmornenem vyšlo slunce, město se stále ještě úplně nevzpamatovalo z událostí minulé noci. Poté co trpaslíci zmizeli, shromáždil se na trhovém náměstí rozrušený dav a pochodoval na univerzitu v domnění, že všechen ten chaos mají na svědomí vědci, ale pohled na hořící budovy a zmasakrované studenty je přesvědčil o opaku. Jelikož teď neměl pro svůj hněv žádný cíl, dav se postupně rozešel, ale nad městem se spolu s pachem dýmu, popela a síry neustále vznášelo ovzduší potlačované zlosti.

Ronan, Tyson a ostatní se rozhodli, že s trpaslíky, kteří vedli útok, je třeba něco udělat, ale větší prioritu mělo zaregistrovat Ronana na postgraduální studium a tak, poté co se všichni sešli u Intoxy Kate na něco k jídlu, se Ronan vypravil na fakultu vrahistiky. Rozsah zkázy, kterou viděl v ulicích, ho překvapil a zděsil - nešel snad ani jedinou, ve které by nebyl nějaký vypálený dům. Věděl, že trpaslíci tady na severu přicházejí s lidmi nebo s elfy do kontaktu jen zřídka a považují se za nadřazené bytosti, ale tohle mu připadalo příliš brutální i na ně. Než dorazil k fakultě, byl pevně odhodlaný si to s nimi vyřídit hned jak se vypořádá se správní radou Orkmorské mečířské.

Budova fakulty nebyla ohněm zasažena. Slečna v recepci se na Ronana usmála a požádala ho, aby se posadil, že ho děkan Blackwell přijme hned. Ronan ji poslechl a jal se znučeně listovat v posledním čísle časopisu Chvilka pro oběť. Pak se dveře děkanovy kanceláře otevřely, děkan vystrčil hlavu a krátkozrace na něj zamžoural.

"Ehm, ano, Ruyn," řekl. "Přišel jste se zapsat. Výborně, výborně! Pojďte dál, můj drahý příteli."

Podržel Ronanovi dveře, aby mohl vejít dovnitř, a pak mu nabídl židli před svým stolem. Hromada papírů na ní od včerejška ještě vzrostla a budily dojem, že jenom čekají, až první z nich sklouzne a spadne na podlahu, aby se k němu ochotně připojily.

"Jsem tak rád, že jste se vrátil," řekl děkan za jeho zády a v jeho hlase bylo něco, co zapnulo varovný zvonek v Ronanově hlavě. Už už chtěl vyskočit a prudce se obrátit, když ho dotek studeného kovu na pravé straně krku, tam kde

probíhá hlavní žíla, přiměl si to rozmyslet. Zůstal sedět absolutně nehybně; jen jeho oční bulvy se snažily natočit tak, aby se mohl ujistit o tom, co tušil.

Děkan mu položil ruku na levé rameno a Ronan zahlédl prsty jeho druhé ruky, nehybné jako skála, jak tisknou jakýsi špičatý předmět ke kůži na jeho hrdle.

"Ano, je to klaven, co cítíš na hrdle," řekl děkan tiše a jeho hlas najednou vůbec nebyl hlasem roztržitého a trochu potrhleho univerzitního profesora. "Tradiční otrávená dýka vrahů. Stačí sebelehčí škrábnutí a za pět vteřin je po tobě. Ale něco takového jsi přece už nějaký čas čekal, ne, Ronane?"

Když Ronan uslyšel svoje pravé jméno, ucítil, jak se ho zmocňuje zoufalství.

"Ale já jsem..."

"Neunavuj se něco předstírat. Věděl jsem, kdo jsi, sotva jsem tě poprvé uviděl. Jsi příliš slavný, příteli. Jistě, můžeš si oholit vlasy a místo svého obouručáku nosit tohle párátko, ale postoj prvotřídního válečníka nezamaskuješ. A pokud jsem měl nějaké pochyby, po zprávě o tom, jak sis vedl včera večer proti černým vetřelcům, jsem je ztratil."

Ronan zavřel oči. Tak takhle je to. Na druhé straně, když ho zabijí teď, alespoň nechají Tyson na pokoji. Samozřejmě, až zjistí, kdo má na svědomí jeho smrt, nejspíš si nedá pokoj, dokud se nepomstí...

"Víš přece, že na tebe máme otevřenou smlouvu. Slyšel jsem, že tou prací cech pověřil Slanveda. Našel tě?"

"Podle všeho ano. Poblíž Ilexu nás přepadlo devět mužů. My... zbavili jsme se jich."

"Pak musíš být mimořádně schopný. Ale to jsem věděl vždycky." Děkan se odmlčel a Ronan se napjal - čekal, kdy se mu ostří dýky zabodne do kůže, a uvažoval, jestli bude pět vteřin stačit na to, aby starého vraha popadl a zlomil mu vaz. Pak si děkan povzdechl, jako by právě učinil těžké rozhodnutí.

"Jsi tady, protože víš, že stát se vrahem je jediný způsob, jak smlouvu zrušit. Jsi statečný, čestný a nadaný muž. Proto jsem se rozhodl jednat s tebou čestně..."

Pak k Ronanovu překvapení tlak dýky na jeho kůži povolil, děkan jej obešel a posadil se proti němu; ošklivě vyhlížející klaven položil na stůl před sebe. Ronan cítil, jak ho úleva omývá jako příliv, provázená vlnou hněvu, ale nějak se mu podařilo ji zvládnout a na starce se okamžitě nevrhnout.

"Nebýt toho včerejšího nájezdu," pokračoval děkan s pohledem upřeným na dýku, "už bys byl mrtvý. Teď ti ale daruji život. Chceš se stát členem cechu. Ví o tom jen málo lidí, ale já jsem jeden z pěti členů rady cechu vrahů. Mohu ti udělit čestný titul. Jakmile ho dostaneš, hrozba otevřené smlouvy se pro tebe stane minulostí. Ale něco za to od tebe chci."

"Co?"

Děkan se na něj podíval a Ronan s překvapením zjistil, že stařec má oči plné slz.

"Minulou noc vetřelci pálili a zabíjeli, ale odvěkli s sebou i živé zajatce - kam, to se bojím pomyslet. Unesli mého vnuka. Chci, abys mi ho přivedl zpátky."

Když se Ronan vrátil, Tyson a ostatní byli v Intoxy Kate, kde s několika místními uspořádali válečnou poradu. Byl to Marwood, kdo si jako první uvědomil význam černostříbrné šerpy, kterou teď Ronan nosil. Ostatní se shlukli kolem něj a vyptávali se, jak se stal členem cechu, a Ronan jim pověděl o děkanovu vnukovi.

"Pohřešuje se spousta lidí," prohlásil Tarl. "Vzpomínáš si na Garrešovu přítelkyni, Tragath? Tu kentaurku? Ji unesli taky."

"Tak to budeme muset osvobodit i ji."

"Ale jak to, k čertu, uděláme?" zeptala se Tyson. "Víme, že ti nájezdníci jsou trpaslíci, ale nemáme ani tušení, odkud přišli. Prostě se objevili a zase zmizeli. Mohou sídlit kdekoli ve Středosvětě."

"Měli na helmách ty runy," vzpomněl si Ronan. "Možná by je jiný trpaslík dokázal určit." Obrátil se k Intoxy Kate, která na sobě měla světlou vestu s pulovrem a tvídovou sukni. "Nevíš o nějakém trpasličím štamgastovi, Kate?"

Kate zavrtěl hlavou a zamyšleně se poškrábal na zarostlé bradě. "Ne," zavrčel. "Pokud vím, v celém Gudmornenu není jediný zatracený trpaslík."

"Jeden byl včera v klubu Zastav se a klop," vložil se do hovoru nějaký student. "Skvělý komik. Ale nikdy předtím jsem ho neviděl. Objevil se tu z ničeho nic."

"Z ničeho nic, říkáš?" opáčil Ronan se zájmem. "A co se s ním stalo?"

"To nevím. Když jsem odcházel, ležel v koutě zhlulákaný jako všichni ostatní a tiše si prozpěvoval."

Ronan se rozhlédl po ostatních.

"Hádám, že bychom měli začít s ním," řekl. "Tak. Jak se dostaneme do toho klubu Zastav se a klop?"

Když se Beneltin probral, zjistil, že leží pod stolem na koberci, který je tak prosáklý pivem a zbytky jídla, že se mu lepí na šaty jako suchý zip. Hlava mu třeštila a bylo mu, jako by se mu žaludek vyšplhal vzhůru krkem a vyskočil z úst. Trochu se sebral a zjistil, že je pořád ještě v klubu Zastav se a klop. Soudě podle denního světla, které do sklepní místnosti pronikalo schodištěm, bylo ráno.

Majitel klubu seděl u vedlejšího stolu a počítal tržbu z minulé noci. Bílou košili měl zmačkanou a rozvázaný motýlek mu schlíple visel kolem krku. Jeho natupírované světlé vlasy vypadaly, jako by byly o čtyřicet let mladší než unavený starý obličej pod nimi.

Beneltin se dopotácel k němu a začal se kótkavě omlouvat, že usnul v jeho podniku, ale patron jen mávl rukou.

"Spousta horších komiků to dělá," řekl. "Jsou šťastní, že tu můžou vystoupit za jídlo a střechu nad hlavou na jednu noc."

"Aha." Beneltin přikývl a okamžitě si přál, aby to neudělal.

"Ty jsi ale o hodně lepší než oni," pokračoval patron. "Mimochodem, jmenuju se Cordman. Vážně jsi stál na jevišti poprvé?"

"Jo."

"A celý výstup sis napsal sám?"

"Jo." Beneltin se rozhlédl kolem sebe v naději, že najde něco k pití. V ústech měl pocit, jako by si tam uspořádala mejdan tlupa orků s chronickým průjmem. Cordman, který za ta léta praxe už spolehlivě rozeznal symptomy těžké kocoviny, šel k baru a natočil mu korbel vody. Beneltin ji vypil na jediný hlt.

"Takže... pracuješ někde?"

Beneltin ve skutečnosti nikdy nepřemýšlel, jaké bude mít to, co dělá, následky. Nemusel být ale génius, aby chápal, že pokud by se vrátil do Tor Deforzhu, patrně by získal zaměstnání na dobu velmi určitou jako žrádlo pro některou z Meiózinových bestii.

"Ne," odpověděl.

"Máš kde bydlet?"

"Ne."

"Poslyš, potřeboval bych někoho, kdo by mi v klubu dělal konferenciéra. Nechceš to na pár týdnů zkusit? Alespoň bys měl možnost zapracovat trochu na tom svém čísle. Když ti to půjde, můžeme se domluvit na smlouvě. Co ty na to?" Beneltin na to neřekl nic, protože byl přesvědčený, že se mu to jen zdá. Pak ale v kapse nahmatal pět stříbrných tablonů, cenu, kterou vyhrál minulou noc. U bohů, dokázal, že to dokáže i s jednou rukou přivázanou za zády!

"Jo, dobře," řekl ledabyle. Příštích dvacet minut strávili probíráním podrobností, pak si potřásli rukama a Beneltin se začal zaobírat myšlenkou jít si ven trochu provětrat hlavu, když tu se na schodech ozvaly kroky. Do sklepa vstoupila podivně různorodá skupina pěti lidí, kterou vedl obrovský černý válečník. Zastavili se a zamžourali, jak se jejich oči po jasném slunečním svitu venku přizpůsobovaly šeru, které vládlo dole.

"Máme zavřeno," zabručel Cordman, ale válečník omluvně pozvedl ruku.

"To je v pořádku," řekl. "Chceme se jen na něco zeptat tady vašeho přítele." Přistoupil k Beneltinovu stolu a tázavě se na něho podíval. "Ty jsi trpaslík, že?" zeptal se.

"Páni! Tobě hned tak něco neunikne, že?" opáčil Beneltin a přidal něco, co doufal, že vyzní jako přátelský úsměv.

"To je pravda. A nemohlo mi uniknout ani to, že pár tvých trpasličích bratrů natropilo v tomhle městě včera v noci pěknou spoušť."

Jemine, pomyslel si Beneltin. Tohle by mohlo být hodně ošklivé... "Vážně?"

"Ano. Na sobě měli černou valdarskou zbroj, na helmách označenou těmito symboly." Válečník vzal z Cordmanovy kapsičky na košili pero a nakreslil na pivní tácek runu Ad. "Tušíš, co by to mohlo znamenat?"

Beneltin zaváhal, ale jen na okamžik. Ten chlápek vypadal smrtelně vážně a velice schopně. Koneckonců, jestli má exkrement padnout na větrák, bude jen spravedlivé, aby za ním stál Meiózin a jeho kumpáni. V pohledu té okaté dívky, která se držela vzadu, bylo něco, co ho přimělo, aby řekl pravdu.

"Jasně. To je symbol Deforzhu. Trpasličího výzkumného střediska pod horou Tor Deforz. Je to někde severozápadně odsud, ale cestu neznám."

"Děkuji ti," řekl válečník. Zdálo se, že je skutečně rád. "Hodně jsi nám pomohl."

Kývnutím se rozloučil s Cordmanem a pak i s ostatními odešel. Beneltin chvíli seděl u stolu a tvářil se velice zamyšleně. Pak se s úsměvem na tváři naklonil k patronovi.

"Mohl byste mi půjčit to pero?" zeptal se. "Zrovna mě napadl vtíp o válečníkovi, který..."

Ronan ostatní odvedl z Třešňové aleje a pak se zastavil.

"V pořádku," řekl. "Vypadá to, že proti sobě máme armádu několika set trpasličích vědců, kteří mají svou pevnost pod horou uprostřed severních pustin a jsou vyzbrojeni magií, výbušninami a velice nepříjemnými bestii. Prozatím je nás na ně pět. Když počítám Koťátka, tak šest. Má někdo nějaký nápad?"

"Náhodou ano," odušila Tyson tajemně. "Ale nejdřív se musím kouknout do nějaké slušné mapy severních krajů."

"V univerzitní knihovně určitě nějaká bude," řekl Ronan. "Děkan mi nabídl, abych si vypůjčil všechno, co budu potřebovat."

"Dobře. Zajdu tam."

"Myslím, že já se vrátím a promluví si s tím trpaslíkem mezi čtyřma očima," poznamenala Guebral, která se zamyšleně dívala ke vchodu do nočního klubu. "Mám pocit, že nám něco zapomněl říct. Sejdeme se v hospodě."

Otočila se a vykročila zpátky ke klubu.

"Hele," řekla Tyson Ronanovi, "co kdyby ses teď vrátil do Intoxy Kate? Promluv si se štamgasty a zjisti, jestli by se nedalo naverbovat pár válečníků z místních zdrojů. Pak si odpočiň. Uvolni se. Dej si něco k pití."

Ronan přikývl.

"A pokud jde o vás dva," obrátila se na Tarla a Marwooda, kteří při vyslovení magické formule dej si něco k pití zbystřili.

"Ano?" ozvali se jednohlasně.

"Vy půjdete se mnou do knihovny. Mám pro vás práci..."

* * *

Knihovna sídlila ve velké kamenné budově, která kdysi bývala kupeckým domem. Byla prakticky opuštěná a vládlo v ní hrobové ticho, v němž se jejich kroky na parketách z leštěného dřeva rozléhaly ozvěnou. Knihovnice, kyprá, asi čtyřicetiletá žena, na kterou zůstali Tarl i Marwood civět s ústy dokořán, jim řekla, že místnost s mapami je v horním patře. Tyson pak ty dva nechala v čítárně s několika encyklopediemi, aby pátrali po jakémkoliv zmínce o Deforzhu, a sama se vydala vyhledat příslušnou mapu.

Asi po půlhodině našla, co potřebovala. Byla to stará orčí mapa Severních hor a byl na ní zakreslen nejen Gudmornen a

údolí řeky Reudi, ale i Tor Deforzh nějakých čtyřicet mil severně. Co však bylo ještě důležitější, na mapě bylo i orčí město Weldis. Spěšně si pořídila náčrtek s hlavními orientačními body, udělala několik rychlých mentálních propočtů a pak se vydala hledat Tarla s Marwoodem.

Našla je, jak sedí na podlaze místnosti, kde je nechala. Kolem sebe měli stohy obrovských encyklopedií a mezi nimi ležel tlustý slovník a hromádka mincí. Nevšimli si jí a Tyson zůstala stát u dveří a poslouchala.

"Croissant," řekl Tarl.

Marwood se na něj zašklebil. "Mě nepřevezeš," řekl. "Já vím, že to začíná na cé, a ne ká. Ale když chceš hrát takhle, dávám ti kvadraturu."

"Ty parchante. Tak do toho, otevři ho."

Marwood vzal slovník, znalecky se zadíval na jeho ořízku, pak poznačil nehtem místo a knihu otevřel.

"Zase strana dvě stě padesát čtyři," přečetl. "Dekalitr." Zalistroval o několik stránek zpátky. "Croissant je na straně dvě stě čtyřicet. Spletl jsem se jenom o čtrnáct. Zkus mě porazit."

"Není to špatné," připustil Tarl a vzal si od něj slovník. "No dobře. Kvadratura. Kvé nebo ká?" Zamyslel se.

"Co to k čertu děláte?" zeptala se Tyson a oba muži sebou překvapeně trhli, pak se zatvářili zkroušeně jako párek školáčků přistižených, jak se cpou při vyučování cukrovím.

"Ehm, to je jen taková hra, kterou vymyslel Tarl," řekl Marwood. "Jmenuje se to slovníková čára. Každý si vymyslí slovo pro toho druhého a kdo slovník otevře blíž k němu, vyhrává bank."

"Chceš říct, že si tu celou tu dobu hrajete? Měli jste najít všechno, co se dá, o Deforzhu!"

"To bylo na straně dvě stě padesát čtyři," řekl Tarl. "Jenom šest stran od téhle." Odkáslal si a sklopil oči. "Ale je tam o něm jenom, že to je hora v Kahdoru."

"To nevadí. Už mám všechno, co potřebujeme. Uklidte ty knihy, vracíme se do hospody. Potřebuji si promluvit s Guebral a pak myslím, že bychom měli vyrazit..."

Tarl opatrně položil podnos na stůl. Rozdal pět korbelů Starých orgánů dokola, pak položil misku s pivem na zem pod stůl, aby ji měl Koťátko na dosah, a posadil se.

"Dobře," řekla Tyson a oťela si hřbetem ruky pěnu z úst. "Všechno pěkně po pořádku. Sehnal jsi někoho, Ronane?" Ronan smutně zavrtěl hlavou.

"Tady na severu se naposled bojovalo před více než sto lety," řekl. "Gudmorneňani nevědí o válce vůbec nic. Pár druhořadých žoldnéřů tu pracuje jako osobní stráž u nejbohatších kupců, ale to je asi tak všechno. Mají tu sice městskou hlídku, ale to je jen taková záminka pro její členy, aby mohli vypadnout z domu, chvilku cvičit s píkami a pak zapadnout do hospody."

Při té zprávě se Tarl, Marwood a Guebral zasmušili, ale Tyson jen nevzrušeně přikývla.

"Myslela jsem si to," řekla. "Gueb, vytáhla jsi z toho trpaslíka něco užitečného?"

"Jo, a ne málo," odpověděla Guebral, která se tiskla k Tarlovi a držela ho za ruku. Patrně byla široko daleko jediná žena, vedle které vypadal jako pořádný kus chlapa. "Použila jsem na něj pravdivostní zaklínadlo. On o tom samozřejmě nevěděl. Bude si myslet, že se prostě potřeboval vypovídat."

Odmklěla se, napila se piva a pak pokračovala.

"Je taky z Deforzhu, ale uprchlík. Říká, že tam teď mají nového vůdce, který se jmenuje Meiózin. Ten zorganizoval všechny ty nájezdy a spousta trpaslíků je proti tomu. Vypadá to, že nájezdy jsou vlastně zkoušky nových zbraní a zařízení, které vyvíjejí, a zajatce berou, aby na nich mohli dělat další pokusy přímo v Deforzhu. Jo, a prý se hodně mluví o nějakých bohatých mecenáších, kteří to všechno financují."

"Kolik trpaslíků tam je?"

"Víc než osm set."

Ronan si tiše hvízdal a potřásl hlavou. Prozatím to vypadalo, že nemají šanci, ale Tyson se z nějakého důvodu stále usmívala. Překvapeně se na ni podíval.

"Hmm," řekla Tyson. "Gueb, myslíš, že bys dokázala teleportovat Tarla?"

"Pokud jsou jeho vzpomínky dost silné."

"Tarle?"

"Pintu hořkého, prosím," odpověděl instinktivně, než se vytrhl ze snu o tom, že zase hraje karty se studenty. "Ehm... cože?"

"Ty už jsi byl v tom orčím městě, ve Weldisu, že?"

"Jo. Je to prdel světa!"

"Vzpomínáš si na něj dobře? Uvažuj!"

Tarl chvíli mlčel a v duchu se snažil vybavit si týden, který ve Weldisu strávil před několika lety. Guebral se soustředila na jeho mysl a pak přikývla.

"Jeho vzpomínky jsou dost silné," řekla. "Dokážu ho tam odeslat."

"Tak počkat, o čem to -" začal Tarl, ale Tyson ho přerušila.

"Máme proti sobě osm set trpaslíků. Nemáme mnoho času, protože musíme zachránit vězně dřív, než jim trpaslíci ublíží nebo je zabijí. Potřebujeme vojsko, ale žádné nemáme. Já ale znám někoho, kdo by jedno dokázal velice rychle sestavit." V krátkosti ostatním nastínila svůj plán a Tarl se přitom tvářil čím dál ustaraněji.

"Všechno, co potřebujeme," řekla nakonec, "je dobrovolník, který dokáže splynout s orky..."

"Ehm?" řekl Tarl, jehož starosti se rychle měnily ve vážné obavy. "Co to -"

"...někoho, kdo dokáže pít s orky..."

"Tak počkat, doufám, že si nemyslíte, že -"

"...někoho, kdo snese tolik alkoholu jako ork."

"Klat! Ona myslí mě!"

Tyson, Ronanovi a Guebral se podařilo neusmát se, ale Marwood se šklebil naprosto nepokrytě.

"Musíš to být ty, Tarle," řekla mu Tyson. "Jsi jediný, kdo na to má potřebnou kvalifikaci."

"Dobře, dobře! Ale sám tam nepůjdu."

"Jsi jediný, koho budou orci považovat za jednoho z nich."

"To je jedno. Orci respektují přirozené zabijáky. Když vidí někoho, kdo je na první pohled bezohledný, záludný a nemilosrdný vrah, dejme tomu v černostříbrném hávu cechu..."

Marwood, který se právě zhluboka napil piva, najednou vyprskl a rozkašlal se.

"Gueb," zeptala se Tyson. "Dokázala bys tam teleportovat oba?"

"Snadno."

"A předpokládám, že vy dva se už nemůžete dočkat, abyste udělali všechno, co je ve vašich silách, abyste zachránili životy spousty lidí včetně Garrešovy přítelkyně, děkanova čtyřletého vnoučka a tady vašeho přítele Ronana."

Když to Tyson podala takhle, Tarl s Marwoodem sotva mohli něco namítnout, a tak místo toho raději dopili svoje piva. Teď to byl Tarl, kdo se usmíval, zatímco Marwood ho vztekle probodával očima.

"Dobře. Ronan, Gueb, Koťátko a já vyrazíme do Tor Deforzhu pěšky. Není to odsud dál než pár dní cesty. Vy dva udělejte, co je třeba, a setkáme se tam. Nějaké otázky?"

"Je tady jedna věc," řekl pomalu Ronan. "Vzpomínáte si na ty bestie, které s sebou trpaslíci přivezli včera v noci, ty co vypadaly jako kříženci vlka a králíka? Připomínaly mi ty stvůry, co zabily Posnera, kobraty. Myslíte, že by trpaslíci mohli mít něco společného i s nimi?"

"Nevím," pokrčila Tyson rameny. "Možné to je. Ale s nimi bych si starosti nedělala, nejspíš jsou stovky mil odsud. Takže dopijeme a půjdeme - čeká nás práce, kterou je třeba udělat..."

Bratr Snaha zabouchl vrata kláštera a zastrčil závory. Pak třesoucí se rukou otevřel špehýrku a vyhlédl ven. Podobné stvůry ještě nikdy neviděl, ale v jejich pružném, cílevědomém běhu a v jejich dravcích tělech bylo něco, co ho vyděsilo k smrti. Jedna z nich se na něj podívala, zavrčela a předvedla mu plnou tlamu břitvově ostrých zubů a bratr Snaha bleskově zabouchl špehýrku a utekl do bezpečí refektáře. Báł se však zbytečně. Kobrati byli hladoví, protože v zasněžených pustinách hor nebylo skoro co lovit, ale cítili, že už se blíží ke své kořisti a bylo jim jasné, že se brzy nakrmí Ronanovým teplým, ale mrtvým masem.

KAPITOLA 11.

Pokud nevíte, jak na to, je urazit orka pro člověka takřka nemožné. My lidé obvykle inzultujeme svoje bližní jmény, spadající do jedné ze tří kategorií: jiných zvířat (např. kráva, vůl), sexuálních praktik a sklonu (buzik, onan), případně pohlavních nebo vylučovacích orgánů a jejich produktů. Pro orky jsou však tyto takzvané nadávky naprosto bezpředmětné.

Orkové jsou totiž navzdory svým permanentním milostným aférkám s alkoholem překvapivě vyrovnaní tvorové. Nemají chorobně zbytnělé ego, které je neustále ujišťuje, že ční o hlavu a ramena nad ostatní zvířata, proto jim nijak nevadí, když je nazvete podle nějakého jiného tvora. Nestydí se za svoje těla, takže vám nebudou mít za zlé oslovení podle některé z jeho částí. A jejich sexualita je značně obsáhlá a tolerantní. Můžou všechno. Stejně pohlaví, odlišné pohlaví, jiný druh - orci v tom nevidí žádný rozdíl. Zastávají filozofii, že když to má vhodný otvor, je to použitelné, a nadávat jim podle aktivit, které patrně považují za příjemné, těžko může mít kýžený účinek.

Ovšem to neznamenaá, že není třeba dávat si pozor. Existuje několik věcí, které orci považují za vysoce urážlivé, a neopatrná poznámka, že by s nimi snad mohli mít něco společného, vyvolává okamžitou a velice násilnou reakci. Nikdy proto orkům nenadávejte do abstinentů, vegetariánů nebo folklorních zpěváků...

- Morris Lysý: Život s orky

Marwood ještě nikdy nezažil nic, co by se podobalo teleportaci. V jednom okamžiku stál na zadním dvorku Intoxy Kate, držel Tarla za ruku a cítil se jako dokonalý hlupák, jak se mu všichni pošklebovali, a pak Guebral něco zamumlala a všummm! Všechno jako by se rozmazalo a najednou stál spolu s Tarlem před velkou, špinavou a velice hlučnou hospodou na ulici nízkých, kupolovitých kamenných domů, které vypadaly jako velké převrácené misky. Všude kolem se proti večernímu nebi tyčily vysoké hory a ulice vedla přímo k nejbližší z nich a dál jako tunel vyražený do jejího skalního úpatí.

"Vítej ve Weldisu," zamumlal Tarl.

"Klat! Není to tu zrovna malebné, co?"

"Řeknu ti to takhle. Kdyby měl Středosvět hemoroidy, vyskytovaly by se kolem tohoto místa."

Opravdu trefné přirovnání, pomyslel si Marwood, protože hospoda, před kterou stáli, se jmenovala U trolových hemoroidů. Hleděl na vývěsní štít se zvláštní směsicí hrůzy a fascinace. Že na něm bylo zpodobněno jméno hospody, nebylo nic tak neobvyklého, jen nečekal tak realistické provedení a už vůbec ne v tak živých barvách. Skoro ho z toho rozbolel vlastní zadek.

"Pojďme," řekl Tarl. "Tyson má za to, že se ten, koho hledáme, zmínil, že tohle je jeho hospoda. Nakoukneme tam a poptáme se, jestli o něm někdo neslyšel."

Otevřel dveře a vešel dovnitř. Výčep byl plný orků a hluk, který v něm vládl, je zasáhl silou takřka fyzickou. Začali si klestit cestu hustou směsicí orkstva a Marwood si přitom všiml, že Tarl sotva znatelně změnil držení těla, takže najednou sám vypadal víc jako ork než člověk. Díky tomu si ho nikdo nevšímal, zato všichni civěli na Marwooda. Jak

se prodíral k baru, zachytil pohled jednoho nebo dvou orků, kteří se mu vzápětí spěšně odklidili z cesty, ale v jejich očích nebyla hrozba, jen zájem nebo zvědavost. Dokonce i orci respektovali černou a stříbrnou barvu cechu vrahů. Konečně se dostali až k baru a Tarl kývl na barmana.

"Dvě pinty Špánkovy tračnickové usazeniny," zavrčel. Barman přikývl a začal točit piva.

Marwood si vzal z baru jídelní lístek a začal si ho pročítat. Měl už docela hlad.

"Budeme tady jíst?" zeptal se.

"Nemyslím."

"Škoda. Vypadá to docela dobře. Entrecote Bercy, biftek Diana, crêpes Suzette..." Barman před ně postavil piva na barový pult a Tarl mu nasypal do dlaně několik tablonů. Pak se zhluboka napil, utřel si ústa rukávem a vážně se zadíval na Marwooda.

"Podívej se," řekl. "Já nevím, kdo ta Bercy byla, ale o roštěnku z ní rozhodně nemám zájem."

Když na něj Marwood nechápavě vytřeštil oči, dodal na vysvětlenou: "Tohle je orčí jídelní lístek."

"Klat!" zamumlal Marwood. "Zapomněl jsem, že jedí lidi." Znovu si přečetl menu v novém světle a znechuceně se zašklebil, když tam našel ještě chřupavé chlebičky Lucette a ramínko au Poivre.

"Dám si alespoň slané mandle," zamumlal. "Tady píšou, že jsou míchané."

"Kření a nosní."

"Aha."

Barman se vrátil s Tarlovými drobnými a všiml si, že Marwood čte jídelní lístek. Okamžitě pochopil, že tento člověk není příznivcem orčí kuchyně a upozornil ho na speciality. Vždycky měli na jídelním lístku nějaká rybí jídla pro případ, že k nim zavítá lidský zákazník.

"Možná byste chtěl ochutnat sole bonnefemme - mořský jazyk 'dobré manželky'," navrhl.

Marwood zbledl.

"Jazyk dobré manželky?" zděsil se. A tohle tady považují za rybí jídlo? "Myslím, že raději ne..."

Barman dospěl k názoru, že je ten člověk trochu divný, a jelikož slyšel, že vrahy není radno rozčilovat, raději přenesl svou pozornost na Tarla.

"Zdržíte se, nebo jen procházíte?" zeptal se.

"Hledáme orka jménem Blešák. Neslyšel jste o něm?"

"Jestli jsem o něm neslyšel?" opáčil ork hrdě. "Samozřejmě že ano! Je to mejdanový hrdina*, zatraceně! Slyšeli jste o tom velkém orčím flámu, který se před několika týdny prohnal celým Středosvetem až po šedomořské pobřeží? Tak Blešák ho absolvoval od začátku až do konce! Je to jediný ork z celého tahu, který se vrátil domů! Povídal, že když zabili Šikaru, stál přímo vedle ní."

"Tak to vůbec nelhal," ušklíbl se Tarl. "Já jsem byl u toho."

"Děláš si srandu!" zvolal barman překvapeně.

"Vůbec ne. Nevíš, kde bych ho našel?"

"Byl tady hned první noc potom, co se vrátil -" Barman náhle zmlkl, jako by ho napadla nějaká ošklivá myšlenka, a podezíravě se podíval na Marwooda. "Hele, ten zabiják náhodou nejde po něm, že ne?"

"Ne, chceme se jen trochu pobavit. Slyšel jsem, že má vést další tah."

"Postavte se do fronty. Proto je tahle hospoda tak plná. Spousta orků by si s ním ráda vyrazila na mejdan, ale z nějakého důvodu se teď drží zpátky. Už týden ho nikdo neviděl."

"Nejspíš plánuje. Možná by o něm něco mohla vědět jeho žena. Bydlí někde tady?"

"Jo. Postavili si nadzemní noru na Šagratově ulici. Nemůžete ji minout. Mají zahrádku."

Barman nechápavě potřásl hlavou a Tarl se skoro ušklíbl, ale včas se zarazil. Většina orků nemá pro lidský postoj ke květinám a zahradám pochopení. Jejich názor byl, že co nejde sníst, vypít, vykouřit nebo ošukat, tím se nemá smysl zabývat.

"Dáte si ještě pivo?" zeptal se barman. "Na podnik, jako pozornost pro veterány z Dlouhého tahu k moři."

"Ne, musíme už jít. Ale vrátíme se sem s Blešákem. Klidně už můžete začít šířit, že brzy bude další bombastický mejdan..."

Blešák seděl v obývacím pokoji své nory spolu se svou ženou Pelagrou a čtyřmi jejich stejně smýšlejícími přáteli. Tvořili uzavřenou společnost, protože už dávno zjistili, že sdílejí některé značně zahanbující zájmy. Navenek se úspěšně přetvařovali a chovali se jako zbytek orčí společnosti - muži chodili pít, zatímco ženy poslušně zůstávaly doma, vařily a staraly se o orčata. Tu a tam se ale sešli v noře některého z nich na zvláštní večírek. Pak, za zamčenými dveřmi a zavřenými okenicemi, jedli lidské jídlo a popíjeli k němu čaj, kávu, nebo dokonce (když se chtěli skutečně odvázat) ovocnou šťávu. Po jídle si povídali a hráli R&P až do pozdních nočních hodin.

R&P (tedy Rodina a přátelé) byla hra na hrdiny a Blešák ji vymyslel pro orky, kteří se neradi opíjejí a flámují. Byla to čistá, nevinná zábava pro nevyzrálé eskapisty. Hráči na sebe brali imaginární role lidských realitních agentů nebo bankovních úředníků a probojovali se každodenními problémy života v lidském městě navrženém Blešákem (který byl Pánem města). V tuto chvíli si vedli opravdu skvěle a dostali se až na nákupní třídu, i když už jim pomalu dobíhal čas.

"Tak dobře," řekl Blešák, když Pelagra rozdala sýrové jednohubky a dolila všem pomerančový džus. "Stojíte přede dvěma opravdu velkého obchodu, že?"

"Myslím, že jsme se už dohodli," odpověděl Hnis, který byl v této hře mluvčím. "Zkusíme otevřít dveře."

"Dobře. Dveře se otevřou a vy vejдете dovnitř. Jste v obrovském supermarketu. Vpravo od vás je jediný nákupní vozík a vlevo je jich celá dlouhá řada. Přímě před vámi vedou dvě uličky, ta vlevo mezi stojany s novinami a časopisy a

vpřavo mezi policemi se zeleninou."

"Hmm. Vezmeme si jediný vozík a vyrazíme vpřed."

"Sotva se pokusíte vozík tlačit, zjistíte, že jedno jeho kolečko je zablokované. Vozík vás táhne stranou a hrozně piští, takže se po vás všichni ohlížejí."

"Ty idiote!" zvolala Salmonea. "Měl jsi ten vozík nejdříve prohlédnout!"

"Na to už je teď pozdě. To nevádí, koukneme se na tu zeleninu, ne?"

Ostatní přikývli a podívali se na Blešáka.

"Dobře," řekl. "Mimochodem, dochází vám čas. Přesně za tři hodiny dorazí Smithovi na oběd. Ehm..." Poradil se s popisem R&P. "Aha, tady je to. Prohlížíte si zeleninu. Je tam zelený hrášek, fazole, zelí a cibule. O kus dál je ovoce: jablka, hroznové víno a avokádo."

"Hmm. Takže, pojedem dál -"

"Počkej," zaječela vzrušeně Struma. Horečně listovala ve svých poznámkách. "Když jsme se včera domlouvali s panem Smithem, že zajdeme do klubu na squash, nezmínil se, že jeho žena zbožňuje avokádo?"

Blešák se v duchu usmál. Oni se snad nikdy nepoučí! Na to avokádo si měli vzpomenout dřív. Teď budou muset házet dvěma kostkami a mají šanci padesát na padesát, že avokádo bude nezralé, takže na paní Smithovou moc velký dojem neudělá!

Právě se chystal popsat jim jejich další možnosti, když někdo zabušil na dveře jeho nory. Blešák si povzdechl, odložil mapy, poznámky a tužku a vstal. Nesnášel, když mu do hry zasahoval skutečný svět.

"Hned jsem zpátky," řekl. Bylo to nejnepřesnější prohlášení jeho života.

Když se dveře otevřely, Tarl nasadil svůj nepřátelštější, nejcukerínovější úsměv.

"Ahoj!" zvolal vesele. "Blešák, že? Vzpomínáš si na mě?"

Ork ve dveřích vypadal velice nešťastně, ale ve tváři se mu neobjevila sebemenší stopa poznání.

"No, ani mě to nepřekvapuje," pokračoval Tarl. "Bylo to po bitvě na Šedomořských polích a moc jsme se spolu nebavili, protože jsem koupil šíp do ramene, takže jsem byl trochu mimo. Ale pokud vím, pěkně sis tenkrát popovídal s naší kamarádkou Tyson."

Při zmínce o Tyson se Blešák zatvářil ještě nešťastněji a pokusil se jim dveře zabouchnout před nosem, ale Tarl už do nich stačil strčit nohu.

"Neboj se, nechceme ti nijak škodit," pokračoval. "Potřebujeme tvou pomoc."

"Je mi líto." Blešák najednou našel hlas. "Pomohl bych vám moc rád, ale..."

"To je skvělé. Víš, potřebujeme vojsko. Několik set orků. Jenomže my ho neshromáždíme. Zato ty ano."

"Ne, vážně, mám hrozně moc práce."

"Jsi mejdanový hrdina. U Trolových hemoroidů už čeká spousta orků připravených užít si trochu legrace -"

"Nepřichází v úvahu."

"- a nebude to trvat tak dlouho. Jde jenom o pár nesympatických trpaslíků, den nebo dva pochodu odsud. Jakmile je vyřídíme -"

"Vyloučeno!"

"- můžeš se sem vrátit jako velitel vítězné orčí armády. Budeš ještě větší hrdina, než už jsi -"

"Na to zapomeňte!"

"Pomůže to Ronanovi a Tyson -"

"Hele, odprejskněte!"

"A když to neuděláš, řekneme všem orkům ve Weldisu, že Blešák, hrdina Dlouhého tahu k moři, zastřelil vůdkyni flámu Šikaru zezadu šípem..."

Blešák zděšeně vypouklil oči.

"Ale... ale... ostatní orci mě zabijí!" vykoktal nakonec. "Lynčují mě a pak ze mě udělají barbecue!"*

"Takže máš poměrně snadnou volbu," odpověděl Tarl. "Pojď s námi a budeš oslavovaný ze všech stran, nebo zůstaň tady a budeš ogrilovaný ze všech stran. Co na to říkáš?"

Blešák toho řekl hodně, ale jen velice málo se z toho dalo otisknout, i když si Marwood zapamatoval několik zajímavých obrátů, které nikdy dříve neslyšel. Ork byl ovšem v pasti a věděl to, takže mu nakonec nezbylo než se utěšovat Tarlovým ujištěním, že to bude jen tři až čtyřdenní tah, omluvit se svým hostům, políbit manželku na rozloučenou (což by samo o sobě stačilo, aby ho orci mimo úzký kroužek jeho přátel lynčovali) a sbalil si do mejdanového pytle několik nejnutnějších maličkostí.

O půl hodiny později doprovodili oba lidé vzpouzejícího se orka k Trolovým hemoroidům. Bylo tam ještě více narváno než předtím, a když shromáždění orci uviděli Blešáka s mejdanovým pytle, strhl se takový jásot, že ho nejspíš bylo slyšet až v Tor Deforzhu. Tarl vyskočil na barový pult, zamával rukama nad hlavou, aby si sjednal ticho, a začal mluvit. "Možná některým z vás vrtalo hlavou, proč se velký mejdanový hrdina Blešák celý týden neukázal. Čekal na mě, abych upřesnil nějaké podrobnosti pro menší flám, který plánuje. Nic velkého, bude to jen na pár dní. Ale my vyrážíme, a jestli se k nám někdo chce připojit..."

Znovu se zvedl bouřlivý jásot. Většina orků nadšeně mávala meči nebo oštěpy a pár jich přitom utrpělo dost ošklivé řezné a bodné rány.

"Dnes večer obejdeme podniky ve Weldisu, abychom dali dohromady pořádnou partu, ale jestli si někdo chce skočit domů pro zbraně nebo dát vědět kamarádům, je dost času, protože ze všeho nejdřív... si dáme ještě jednu rundu!"

Jen aby udělal dojem, vypustil směrem k otevřenému oknu malou ohnivou kouli, ale špatně zamířil a koule sežehla nejbližšímu orkovi k nesmírnému pobavení všech ostatních chlupy na hlavě. Zatímco se hospoda otřásala jásotem a

provoláváním slávy, Tarl seskočil ze stolu a zašklebil se na Marwooda. Orci mezitím oblehli bar, volali po dalším pití a mnozí z nich koupili sklenici piva i Blešákovi a jeho dvěma přátelům. Marwood se podíval na šest pint piva, které už před ním stály, a pomyslel si, jestli má vůbec nějakou šanci přežít alespoň do pozítří.

* * *

Než příštího dne ráno vyšlo slunce, byl Marwood tak opilý, že se sotva držel na nohou. Postupně navštívili čtyři další podniky a teď s nimi táhlo už více než pět set orků, většinou se zbraněmi a ve válečné zbroji. Tarlovi se dařilo držet s nimi tempo trochu lépe, ale i on už cítil následky. Nebyl si jistý, jestli je jejich armáda dost velká, ale tlačil je čas. Potřebovali vyrazit hned, dokud ještě dokázali jít. Vlastně teď čekali na předměstí, jen aby dali všem orkům možnost sehnat si dost chlastu na dvoudenní pochod.

Tarl nechal Marwooda ležet na zemi, kde právě rozmloval se žízálou, odtáhl Blešáka k velkému balvanu a oba vylezli nahoru. Tarl zavravoral a málem spadl a pak skelným pohledem přehlédl shromážděné vojsko. Zdálo se mu, že před ním stojí snad tisíc orků, jenže viděl také dva Blešáky a dva Marwoody, takže za to nejspíš mohly jeho oči. Škytl, hlasitě řihl, pak dramaticky zamával rukama, aby si sjednal pozornost, a přitom zase málem spadl. Orkové se ztišili a on se nadechl k proslovu.

"Kecy!" vykřikl někdo v zadní řadě a několik dalších se k němu přidalo.

Vždycky se najde jeden takový, pomyslel si Tarl.

"V pořádku?" zařval.

"V pořádku," odpověděli mu ostatní orkové. Tarl si přiložil dlaň k uchu, jako by naslouchal.

"Neslyšel jsem!" zaječel a tentokrát ho zvuková vlna odpovědi málem srazila z balvanu. Marwood se instinktivně stulil do embryonální polohy s rukama přitisknutými k uším.

"V pořádku," zařval Tarl. "Blešák a já víme o trpasličím městě pod horou zvanou Tor Deforzh, dva dny cesty odsud.

Trpaslíci mají zlato, hodně zlata..."

Odmkl se. Odpověděl mu váhavý jásot.

"...a mají tam spoustu výbušnin a takových věcí..."

Další zajásání, tentokrát silnější.

"...a obrovskou hospodu, kde si vaří vlastní pivo."

Tentokrát byl jásot skutečně bouřlivý a doprovázelo ho divoké mávání mečí a kopími.

Tarl dloubl Blešáka do žeber, aby mu naznačil, že teď je řada na něm.

"Jdete se mnou?" zaječel Blešák nadšeně. Pomyslení, že všichni ti chlapi přišli na jeho mejdan, se mu zamlouvalo čím dál víc.

"JASNĚ!!!" Řev byl tak ohlušující, že si Tarl musel bouchnout ze strany pěští do hlavy, aby uvolnil zalehlý ušní bubínek, a Marwood se pokusil zahrabat pod balvan.

"V pořádku," zařval Blešák. "Tak na co čekáme? Jdeme!"

Seskočil dolů a orci znovu zaburáceli. Tarl zamával vypůjčeným mečem a spadl z balvanu. Naštěstí přistál na Marwoodovi, takže si neublížil. Pomohl svému příteli na nohy a zatřásl jím, aby ho probral z omámení. Marwoodova hlava poskakovala ze strany na stranu a oči se mu koulely v důlcích jako kulička v ruletě. Podíval se na Tarla a pak se vesele zašklebil.

"Škyt," řekl.

"Správně," řekl Tarl Blešákovi. "Jdeme na to."

Oba se rozběhli směrem na sever a Marwooda táhli s sebou. Orčí vojsko se rozdělilo, aby mohli projít, a přitom jim vzdávalo čest zbraněmi a nadšeně na ně pokřikovalo. Potom se zařadilo za ně a brzy běžela celá armáda k úzkému průsmyku klikaticímu se po temných svazích Tor Riepahti až k rozlehlým otevřeným pláním Kahdoru za ním.

Meiózin měl sen, že Reágin doluje ze skály velké kusy rudy a jeho užívá místo krumpáče. S každým rozmachem se jeho hlava zabořila do žily takovou silou, že celým jeho tělem otrásla agónie bolesti a hrozilo, že mu urazí vršek lebky. A pak mu najednou skutečně vršek lebky upadl, Reágin jej vztekle popadl a začal jím třást...

Vtom se Meiózin probudil a zjistil, že ho příšerně bolí hlava a někdo jím skutečně cloumá. Byl to Mitózin a tvářil se velice vážně. Meiózin zamrkal a omámeně se rozhlédl. Zdálo se, že usnul na podlaze své kanceláře. Vstal, oběma rukama se chytil za hlavu a nakopl láhev vlatzhkan gul, která proletěla místností a srazila se s jinou lahví u dveří. To by vysvětlovalo, proč mu tak třeští hlava...

Náhle si uvědomil, že Mitózin něco blekotá. "Co budeme dělat? Co budeme dělat?" opakoval pořád dokolečka. Meiózin mu pokynem ruky naznačil, aby toho nechal, pak došel k malému umyvadlu v koutě místnosti, pustil studenou vodu a začal šiji šplíchat na obličej. Po chvíli, když se cítil o poznání lépe, se vrátil ke svému psacímu stolu, zvedl židli, která ležela vedle, a velice opatrně se posadil.

"Tak," vzdychl. "A teď - co se stalo?"

"Většina vědců odešla!"

"Jak to myslíš, odešla?"

"Jsou pryč! Všichni Reáginovi staří přívrženci, a navíc někteří z našich."

"Cože? Proč jsi je nezastavil?"

"Museli odejít někdy v noci. Nechali tu dopis. Raději by sis ho měl přečíst."

Meiózin popadl list papíru, který mu bratr podával, a přelétl ho očima.

"Co to má, klat, znamenat? Netrapslícké experimenty? Krutost? Bezcitnost? Surovost? U bohů! Jsme přece vědci, ne?"

My jsme přece nad tím!" Zmateně potřásl hlavou a četl dál. "Takže se vracejí do Toltecelu? Jen ať si táhnou. Stejně bylo třeba oddělit hlušinu od rudy. Kolik jich tu zůstalo?"

"Méně než dvě stovky," odpověděl Mitózin.

"Hmm." Meiózin odhodil dopis na stůl. Pak zvedl jednu z prázdných lahví a nepřítomně si s ní pohrával; tvářil se velice ustaraně.

"Už se dnes ráno ozvali ze správní rady Orkmorské mečířské?" zeptal se po chvíli.

"Ano," přisvědčil Mitózin neustále připravený uskočit. "Podle všeho se už návštěvy u nás nemohou dočkat."

"Dobře. Teď poslouchej, co uděláš. Zavři oddělení biologie a nekromancie. Všechny biology převed' na genetiku a mágy do strojů a vynálezů. Z medikamentů ať se postarají o raněné. Projdi administrativu a všechny, co tam absolutně nutně nepotřebují, pošli do oddělení alchymie a fyziky." Hlava ho opět zabořila tak silně, až zamrkal. "Když se budou lidé z Orkmorské ptát na ta zavřená oddělení, řekneme jim, že máme málo lidí, protože nám chybí peníze na mzdy, a naznačíme, že bychom jich potřebovali dvakrát víc. Tím to obrátíme ve svou výhodu. Teď sebou hoď. Všechno musí být hotovo dřív, než sem za hodinu přepravím členy rady."

"Hned!" řekl jeho bratr a dychtivě vyrazil z místnosti.

"Jo, a Mitózine?"

Následovala krátká pauza, po které zpoza dveří zárubně vyhlédlo Mitózinovo pravé oko, aniž byla vidět jiná jeho část.

"Ano?" zeptal se trpaslík opatrně.

"Sežeň mi pár aspirinů, ano? Z nějakého důvodu mě rozbolela hlava..."

Orkmorská správní rada byla už dvě hodiny shromážděná ve schůzovní místnosti, když konečně dostali zprávu, že jsou na ně trpaslíci z Deforzhu připraveni. Živě, skoro až vzrušeně hovořili o tom, jak si půjdou prohlédnout všechny ty divy, které trpasličí vědci údajně vynalezli. Přesněji řečeno, pět z nich hovořilo. Kaglav, Grole, Gahvanser, Missek a Mellial seděli kolem stolu a probírali hlášení, která dostali, a záběry kobratů zprostředkované Cartlandinou ježibabí magií. Garsa však seděl stranou, hrbil se na židli a třásl se s jednou příkrývkou přehozenou přes kolena a druhou přes ramena. Protože Garsa byl přímo neskutečně nachlazený. Z nosu mu teklo, krk měl zahleněný, oči mu slzely a bolely ho všechny klouby. Jediná věc, která v něm v tomto stavu mohla vyvolat náznak nadšení, by byla informace, že trpasličí oddělení medikamentů vynalezlo něco, co by zmírnilo symptomy jeho choroby.

Zrovna uvažoval, jestli by nebylo lepší zůstat sedět tady a čekat, až mu Ronan usekne hlavu, protože tím by se alespoň zbavil té protivné rýmy, když se ozvalo tiché cinknutí a uprostřed leštěného dubového stolu se znovu objevil obraz Mitózinovy hlavy. Obraz se pomalu otáčel, usmíval se a kýváním zdravil všechny členy rady jednoho po druhém.

"Omlouvám se za zdržení, pánové," řekl. "Opravovali jsme a seřizovali transmiery, ale nyní už vás můžeme přemístit.

Zatím jsou však v provozu jen tři komory, a proto tři z vás budou muset chvíli počkat. Takže - kdo půjde první?"

Ostatní se tážavě podívali na Garsu, ale ten jen lhostejně pokrčil rameny, a tak Grole, Kaglav a Missek rychle vstali.

"Bude to trvat pouhý okanzík," řekla Mitózinova hlava. Tři čekající muži se nervózně podívali jeden na druhého, ale pak se ve vzduchu nad jejich hlavami rozsvítila červená světélka a najednou byli ti tam.

Gahvanser a Mellial zalapali úžasem po dechu.

"Neuvěřitelné!" zamumlal Mellial. "Ale jak víme, že -"

"Dorazili v pořádku," skočila mu Mitózinova hlava do řeči. Znělo to skoro podrážděně. "Ovšem máme menší problém s dalším transmiem. Z bezpečnostních důvodů jsme jej vypnuli, takže teď přemístíme jen dva z vás."

Garsa unaveně pokynul rukou, aby ostatním naznačil, že mají jít, pak si upravil příkrývku na kolenou a nešťastně se vysmrkal. Gahvanser s Mellialem vstali a nejistě čekali, až se i jim objeví nad hlavou červená světélka; pak rovněž zmizeli.

Garsa se zvědavě podíval na trpaslíkovu hlavu, která teď nevěřícně zírala na něco, co on nemohl vidět.

"Ale zatraceně!" zamumlal. Hlava se natočila bokem a vypadalo to, že se hádá s někým mimo obraz, ale Garsa nic neslyšel. Utřel si slzící oči a v duchu si přál, aby trpaslík zmizel a nechal ho umřít v pokoji, místo aby tu vykukoval ze stolu jako nějaká strašidelná busta. Znervózňovalo ho to, a tak na něj začal dělat obličej a vyplazovat jazyk.

Mitózinova hlava se otočila a podívala se přímo na něj.

"Máme problém," řekla mu zdvořile, leč chladně. "Ti druzí dva tlustí par... ehm, chci říct druzí dva členové rady byli trochu větší, než jsme čekali. Musíte chápat, že hmotové transmiery byly zkonstruovány pro trpaslíky."

"Jsou v pořádku?" zeptal se Garsa se zájmem.

"Ale ano, nic jim není. Jenom se trochu zaklínili. Zkoušíme je vyprostit pomocí husího sádla a páčidel a nakonec je z toho určitě dostaneme. Přemístíme vás hned, jak budeme mít volnou komoru."

Mitózinova hlava zmizela a Garsa v zasedací místnosti osaměl. Ale ne na dlouho. Ozvalo se zaklepání na dveře za jeho zády a pak uslyšel, jak se otevírají. Jelikož věděl, že to nemůže být nikdo jiný než Cartland, ani se neotočil a jen naslouchal jejím šouravým krokům. I za těch nejpříznivějších okolností ji nesnášel, a když byl v takovém stavu, připadala mu zhruba stejně vítaná jako drak se škytavkou ve školce plné dětí.

"Grh, hééé!" zakdákala. "Tož borák ossstal křipsku, hé?"

Garsa mimovolně přikývl, ačkoliv se stále ještě odmítal otočit a dát najevo, že si její přítomnost uvědomuje. Ve chvíli, jako je tato, je každá účast vítaná, ale dělalo mu starosti, že začíná rozumět tomu jejímu krákání.

"Muggum udala lekšvar, ten'a chytro vykuluříje," zamumlala babizna a kostnatou rukou mu podala sklenici horké, ještě kouřící tekutiny nažloutlé barvy.

Horký citrónový nápoj, pomyslel si. Ta stará čarodějnice má přece jenom svoje lepší chvíle! Vzal od ní sklenici, zamumlal poděkování a pozvedl ji ke rtům.

"Gablanga šumá klenku čestvých canků," dodala, když ji začal naklánět, aby se napil, a význam jejich slov jej zasáhl přesně v tomtéž okamžiku jako odporná chuť tekutiny. Jeho žaludek se okamžitě sevřel v křeči, hrdlo se mu stáhlo a pak zvracel a zvracel tak dlouho, dokud se jeho tělo nezbavilo poslední kapičky toho, co vypil.

"Zatracená stará ježibabo!" zaječel, když křeče konečně odezněly. "Co si klat myslíš, dát mi vypít čerstvou moč?" Prudce se otočil, aby svým slovům dodal větší důraz, ale jakmile ji uviděl, obličej mu ztuhl v masku děsu a čelist mu spadla tak hluboko, že si skoro polkl vlastní nohy.

Cartland měla ve tváři výraz tak jednoznačně chlípný, že se mu srdce divže nezastavilo hrůzou. Nezakryla ho ani tlustá, i když víceméně chaoticky nanesená vrstva líčidla. Oblečená byla v dlouhé negligě z tenoučké, poloprůhledné látky. Když zjistila, že se na ni dívá, radostně zakdákala a předvedla děsivou parodii piruety. Garsa polkl. Pod tenkou látkou se jí zhruba ve výšce kolen cosi pohupovalo a instinkt mu říkal, že to musí být její prsy. Buď ty, nebo její břicho...

"Páči sáti muggum čefeš dobro, grh?" zeptala se a naklonila se k němu a Garsa najednou zjistil, že stojí na druhé straně místnosti, aniž tušil, jak se tam dostal.

"Ne!" zaječel. "Jdi pryč. Okamžitě, Cartland! Jestli ihned neopustíš tuto místnost, já... já..."

Ale nebylo to k ničemu. Cartland se k němu blížila kolem stolu s výrazem hladového lenkata prohlízejícího si křehoučkého králická. Garsa za vyl strachem a skočil ke dveřím, které zůstaly pootevřené. Pak ale za sebou uslyšel zamumlání zaklínadla, dveře se mu prudce zabouchly přímo před nosem a nepovolily, ani když ze všech sil lomcoval klikou. Otočil se a zoufale se začal rozhlížet, kudy by utekl, ale nebylo kam. Cartland se pomalu blížila a skoro slintala chlípností. A pak, v okamžiku největšího zoufalství, ho osvětil nápad...

Mitózin sledoval s rostoucí netrpělivostí, jak se dvě skupiny zpocených, zmožených orků pokoušejí vyprostit párek obézních lidí, kteří beznadějně uvázli v posledních funkčních přenosových komorách. Vtom k němu přistoupil technik ze strojů a vynálezů.

"Opravili jsme třetí transmitter," oznámil mu. "Byl to jen uvolněný spoj. Už funguje, jestli chcete riskovat, že v něm uvízne další člověk."

"Ten není tak tlustý jako ostatní," odpověděl Mitózin. "Přemístíme ho."

Šel za technikem k opravenému transmitteru a díval se, jak mačká tlačítka a tahá za páky. Světýlka mrkala a stroj bzučel. Pak se rozsvítilo zelené světlo na stropě komory.

"Máme ho," řekl technik.

Mitózin si připravil přátelský úsměv a otevřel dveře přenášecí komory, ale slova uvítání mu uvázla v hrdle a překvapeně vytřeštil oči na muže uvnitř.

Garsa tam stál s příkrývkou volně přehozenou přes ramena. Oči měl křečovitě zavřené a obličej zkřivený napětím a strachem. V jedné ruce svíral dýku, kterou se připravoval vrazit do velké hlávky zeli, již držel v druhé ruce.

"Myslím to vážně," zaječel, aniž otevřel oči. "Jestli se přiblížíš ještě o krok, ty dementní ježibabo, John Zeli to schytá! A nezačíněj zase s těmi žvásty o pomocníkovi, který si může oči vyplakat, protože zeli žádné oči nemá! Ty mají brambory, ty bláznivá stará harpyje!"

Pak otevřel oči a uviděl zástup trpaslíků, kteří ho pobaveně sledovali. Muž menšího formátu by se zastyděl, kdyby jej někdo přistihl při tak podivném chování, ale Garsa se zatvářil spíše ulehčeně.

"To bylo o fous!" zavřel na Mitózina, strčil si dýku zpátky do pochvy a vylezl z přenosové komory. "Tak to má být ten rychlý a spolehlivý způsob přepravy, o kterém jste mi vyprávěl? Opravdu pozoruhodné! Jak jsme se bez toho vůbec dokázali obejít?"

Vztekle se podíval na zeli, které pořád ještě držel v ruce, znovu vytáhl dýku a přetl hlávku vedví.

"Tak," řekl a hodil obě poloviny Mitózinovi. "Mohl byste to poslat zpátky tam, odkud jsem přišel?"

Pak odvrávorl k lavici, posadil se na ni, zamotal se do příkrývky a začal divoce kýchat.

Když se rozpůlené zeli zhmotnilo na vyleštěném dubovém stole v zasedací místnosti Orkmorské mečířské společnosti, Cartland ještě stále poučila oči do prostoru, kde předtím stál Garsa, s výrazem zmateného lenkata, který se vrhl po křehoučkém králičkovi a zjistil, že mu zmizel v bezpečí nory. Několik vteřin nevěřícně zírala na dvě poloviny hlávky a pak se jí obličej zkřivil žalem. Pomalu natáhla ruce a dotkla se osychajících lístků.

Smutek však v jejím obličejí rychle vystřídal hněv. Upřeně se zadívala na stolní desku. Po několika vteřinách se z jejího povrchu začal zvedat pramínek kouře. O minutu později vyskočily plameny. Cartland začala couvat ke dveřím, pohled stále upřený na stolní desku, a pak začala zahořklým, nenávislným hlasem odříkávat zaklínadlo. Plameny rostly s intenzitou jejího hlasu a postupně se proměnily v ohnivý sloup dosahující až ke stropu; hučely a šlehalo do stran jako prsty, hladově se natahující po záclonách.

Cartland vyšla pozpátku na chodbu a ani na okamžik přitom nepřestala deklamovat. Teprve až oheň vyšlehl ze dveří zasedací místnosti, obrátila se a odběhla se ke schodišti. Když o chvíli později vyšla na ulici, spokojeně se usmívala nad dobře vykonanou prací. Hanebný čin předsedy správní rady sice proměnil její lásku v popel, ale až se vrátí odtamtud, co zmizel, zjistí, že přesně totéž se stalo s jeho kancelářskou budovou. Možná se to mohlo zdát poněkud přehnané, ale co - měla mizernou náladu, a navíc ji tlačily boty. A jak často s oblibou říkala, peklo nezná horších muk, než jsou pro ženu kuří oka...

Ronan, Tyson, Guebral a Koťátko si zatím vedli docela dobře. Poté, co odeslali Tarla s Marwoodem, šli brzy na kutě a spali celých sedm hodin. Probudili se uprostřed noci a okamžitě se dali na cestu. Noc byla jasná a svítil úplněk, a než vyšlo slunce, opustili údolí řeky Reudi a postupovali úpatím hor dál k rovným pláním západního Kahdoru. Počasí bylo vcelku příznivé, ale chladné. Tak daleko na severu slunce nevystupovalo příliš vysoko nad obzor a dávalo jen málo tepla, ale zahřáli se chůzí. Jedli za pochodu a udržovali si stále, rovnoměrné tempo, takže v poledne nechali kopce za zády.

Už se schylovalo k večeru, když v dálce zahlédli vrcholky vzdáleného pohoří. Skoro míli stoupali po mírném svahu a

když dorazili nahoru, všiml si Ronan oranžové záře nad východním obzorem. Zprvu si myslel, že je to mrak, ale pak si uvědomil, že to svítí slunce na zasněžený vrcholek Tor Deforzhu. Byli zhruba v polovině cesty.

Před nimi se rozprostíralo malé údolí, kterým protékala řeka k severu. Její břehy byly porostlé keři a zakrslými jehličnany. Rozhodli se, že se tady utáboří na noc, a začali si budovat přístřešek; dřeva kolem bylo víc než dost. Z města si s sebou nesli otep klestí na podpal a zakrátko už vesele praskal oheň. Všichni čtyři se sesedli kolem a povečeřeli sušené maso, chléb, sýr a ovoce.

Poté Guebral rychle zkontrolovala Tarla a ostatní ji pozorovali a bavili se změnami výrazů v jejím obličejí při spojení.

"Jak se mu vede?" zeptala se Tyson, když skončila.

"Je totálně zkalený. Ale jinak je v pořádku. Setkáme se s nimi zítra večer."

"Je to pro něj tvrdé, že?"

"Vůbec ne. Užívá si to. Dá se to poznat z jeho myšlenek. Je to náročné, ale královsky se při tom baví."

"A co Marwood?" zeptal se Ronan.

"Hmm. No. Zdá se, že když Tarl myslí na Marwooda, je v tom pořádný kus škodolibosti, takže mám pocit, že se tomu ubožákovi v tuhle chvíli asi moc dobře nevede..."

Ve skutečnosti se Marwoodovi vedlo naprosto katastrofálně. Nesnesitelně ho píchalo v boku, ale to nebylo nic proti tomu, co mu prováděly plíce, což zase byla úplná maličkost ve srovnání s tím, jak ho bolely nohy. A k tomu ke všemu měl pocit, že se mu hlava každou chvíli rozskočí.

Ne že by ho takto zřídil celodenní běh. Jeho výcvik vraha jej dobře připravil na bolavé nohy i plíce. Ještě nikdy v životě však nezažil prudký záchvat kocoviny v bdělém stavu. Kocovina se má dostavit ve spánku, takže když se pak člověk probudí, už ji má. Marwooda ale přepadla za běhu, pomalu se vyvinula z tupé bolesti hlavy a žaludeční nevolnosti v agónii při každém kroku a stěží zvládnutelnou touhu vyzvracet vlastní vnitřnosti.

Několikrát se zastavil, aby si vyprázdnil žaludek, a přesto dosud nezaostával za ostatními. Všechny orčí válečné tahy se skládají z osmdesáti procent běhu a dvaceti procent víceméně spravedlivě rozdělených mezi močení, zvracení a nové pití. Orčí armáda se proto nepřesouvá ve spořádaném tvaru, ale ve vlnách. Kdykoliv se zastavíte, abyste si ulevil, polovina vojska vás předběhne, ale brzy je zase doženete, když se oni zastaví najedno pivo nebo si odskočí na balvan, aby se vymočili.* Marwood byl asi tak uprostřed formace a Tarl s Blešákem zpomalili, aby mohli být s ním.

Vlastně si o něj Tarl začínal trochu dělat starosti. Obličej už měl zase šedý, zatímco v očích měl zvláštní směs červené, bílé a žluté barvy, takže trochu připomínaly párek polousmažených vajec na dvou krvavých biftecích. Potíž byla v tom, že ten ubožák neměl Tarlovu zkušenost s orky a neuměl si alkohol dávkovat plynule, aby nikdy nevystřízlivěl a byl stále příjemně podroušený. Opil se příliš a uměrně tomu teď trpěl.

Na druhé straně, už brzy si odpočine. Tarl nechal vojsko běžet, až sám padal vyčerpáním, protože netušil, kolik času vlastně mají. Ale teď, když navázal kontakt s Guebral, věděl, že si mohou dovolit několikahodinovou přestávku, a tak rozhlásil, že se zastaví, aby se mohli pořádně napít. To mělo ještě jednu výhodu, protože orci tak budou mít možnost dopít všechno, co s sebou měli, a zítra dorazí k Tor Deforzhu naprosto vysušení, takže se budou rvát jako démoni, aby se dostali k zásobám trpaslíků.

Ano, orci vpředu už zastavili. Když se vojsko rozpadlo do mnoha povykujících, smějících se a zejména chlastajících skupin, Tarl popadl Marwooda za rukáv a zastavil jej, protože se slepě potácel vpřed jako nějaký automat.

"Utáboříme se," řekl vyčerpanému exvrahovi. "Měl by ses trochu vyspat, než se najíme. Uvidíš, že se pak budeš cítit mnohem lépe."

Než to ale stačil dořeknout, Marwoodovi spadla víčka, složil se jako harmonika a svalil se na zem. Tarl se nad ním sklonil a zatřásl jím, ale pak mu tiché chrápání naznačilo, že je jeho kamarád v pořádku. Ulehčeně si oddechl a zase vstal. I jemu by se hodila trocha spánku, ale nemohl si ho dovolit. Někdo musel pohlídat vojsko a ujistit se, že se na základě nějakého náhlého nápadu nerozhodne zamířit někam jinam. Potřásl hlavou, aby se trochu vzpamatoval, a vrávoravým krokem se vydal zjistit, jestli s sebou někdo z orků vzal balíček karet.

KAPITOLA 12.

Ač to byla spíše jen menší šarvátka, zapsala se Bitva pod horou natrvalo do orčích análů - zejména pak proto, že se stala předmětem písní Bjork, nejslavnější zpěvačky jejich lidu. Jméno nedostudované žačky umělecké školy v Gob-linově je sice ostatním rasám neznámé, mnozí si však pamatují písně, jež složila pod dojmem drobných epizod svého života. Asi nejslavnější je série písní vycházejících z událostí, jež nakonec vedly k tomu, že musela opustit školu, poté co jednoho večera přišla o celé svoje portfolio a nemohla si vzpomenout, kde ho nechala. Vskutku byste těžko hledali člověka, kterému se okamžitě nevybaví chytlavá melodie uslyší-li názvy jako Pojd' ke mně, Pokryj mě, Vychutnej si to, Divoce šťastná nebo Viděla jsem to všechno...

-Růžová kniha Ulaye

Ronan ležel na břiše za skalním výhozem a pozoroval Tor Deforz. Za jeho zády, v malé rokline, odpočívali Guebral, Tyson a Koťátko. Před sebou měl skoro míli otevřené stepi přecházející bez jakéhokoliv předělu v srázné boky jediné kuželovité hory vypínající se až k oblakům. Kdyby byl Ronan geolog, nejspíš by si všiml, že sopečného původu, ale její sněhem pokrytý vrcholek a nyní již nečinné krátery jej nezajímaly. O to pečlivěji zkoumal přivracený svah hory tvořící dvě stě stop vysokou skalní stěnu a to, co bylo jeho nejnápadnějším rysem - hlavní bránu trpasličího města umístěnou zhruba uprostřed.

Bylo pozdní odpoledne a obě kamenná křídla brány byla pootevřená. Přestože před ní stáli jen čtyři nepříliš pozorní hlídači, Ronanovi připadali jako naprosto nepřekonatelná překážka. Brána totiž byla umístěna dobrých třicet stop nad

úrovni stepi a jediná cesta k ní vedla po úzké rampě z udusané zeminy. Plížit se po ní bylo zhora nemožné, a kdyby zaútočili otevřeně, stráže by měly dost času bránu zavřít. Nemělo ani smysl odložit útok na noc, protože pokud se zdejší zvyky nelišily od ostatních trpasličích měst, které navštívil, brána se za soumraku zavírala. Ne, Tarlova orčí armáda se dovnitř bez dlouhého a beznadějného obléhání určitě nedostane...

Začal se plazit pozpátku, až byl mimo dohled hory, pak vstal a zamířil k ostatním. Tyson a Guebral využily chvíle odpočinku k jídlu, zatímco Koťátko pil vodu z blízkého potůčku.

"Nemůžu vymyslet žádný způsob, jak se dostat dovnitř," řekl, když se posadil na balvan vedle Tyson.

"S tím si nedělej starosti," řekla mu. "Guebral ví, jak to zařídit."

Guebral přikývla.

"Myslím, že se dokážu teleportovat dovnitř města. Beneltin mi předal dvě silné vzpomínky, na které se mohu zaměřit. Pak vám otevřeme brány."

"Otevřete?" opáčil Ronan.

"Ano," přikývla Tyson. "Musím jít s ní. Ty tady zůstaneš s Koťátkem, a až přijde čas, povedeš orčí vojsko do města." Ronan si povzdechl. Vůbec ho netěšilo, že se on a Tyson pořád odlučují. Během jejich společné dovolené v Perpleku zjistil, jak je krásné trávit čas po boku své milované a kašlat na všechno kromě povalování se na slunci a užívání si života. Trčet v promrzlé roklí na konci světa a vymýšlet jak dobýt opevněné město plné klatých trpasličích vědců nebylo ani zdaleka tak příjemné.

"Počkejte," ozvala se náhle Tyson. "Neslyšíte něco?"

Všichni okamžitě zbystřili. Pak to zaslechl i Ronan: znělo to, jako by se někde hodně daleko otevřela okna obrovské hospody.

"To jsou orci," řekla Guebral, ale Ronan už šplhal z rokle, aby se vrátil na svou pozorovatelnu za skálou. Připlazil se k ní po loktech a po kolenou a sotva vyhlédl, zjistil, že stráže už hluk zaslechly také, protože trpaslíci teď stáli vedle sebe, dívali se na jih a něco si ukazovali.

"Tolik k překvapivému útoku!" zabručel, když se vracel k ostatním. Chtěl Guebral požádat, aby poslala zprávu Tarlovi, ale pak uviděl prázdný výraz v jejím obličejí, který znamenal, že už s ním jev kontaktu, takže se posadil na kámen a čekal. Guebral se zamračila, potom se její pohled opět zaostřil a znepokojeně se podívala na Ronana a Tyson.

"Tarl si není příliš jistý, že ty orky dokáže ovládat," řekla. "On i Marwood už melou z posledního. To jediné, co teď můžou dělat, je pokusit se s nimi držet krok."

"Kolik času nám zbývá?"

"Čtvrt hodiny. Možná méně. Orci mají žízeň a začínají střizlivět. Když uviděli hory, dali se do běhu."

"Klaté!" zaklel Ronan. "Tak to bychom sebou měli raději hodit!" Sáhl za sebe a vytáhl obrovský obouruční meč, který pro něj děkan Blackwell našel v muzeu vraždy. Tyson ho vzala za druhou ruku a stiskla ji a Ronan okamžitě ucítil zvláštní mravenčení. Náhle se Tyson zachvěla.

"Buď opatrný, lásko," varovala ho. "Mám divnou předtuchu..."

Ronan se na ni vesele zašklebil a také jí stiskl ruku, ale sám cítil, že je něco velice špatně. Potom ho Tyson pustila a podala ruku Guebral. Nejistě se usmála, zatímco Guebral zavřela oči a něco zamumlala - a v příštím okamžiku obě zmizely.

"Užitečná věc," ozvalo se vedle Ronanova stehna, a když se podíval dolů, uviděl Koťátka, který zamyšleně hleděl na místo, kde před chvílí stály dvě ženy. "Lepší než kopyta, to ti tedy povím. Ne že by mi z nich něco zbylo, po tom, kolik jsem toho za posledních pár měsíců nachodil." Zvedl hlavu a truchlivě se na Ronana podíval. "Už ti někdo řekl, že jsi zaspal dobu?" zeptal se a začal se plahočit do svahu rokle.

* * *

Tyson mimovolně vyjekla, když se zhmotnila v místnosti, kde byla tma jako v ranci, a vzápětí dopadla z výšky šesti palců na zem.

"Omlouvám se," zašeptala Guebral. "Snažila jsem se to kompenzovat podle trpasličího úhlu pohledu. Asi jsem to trochu přehnala."

Chvilí se nic nedělo a pak Tyson překvapeně zamrkala, když místnost zaplavila měkká bílá záře Guebralina osvětlovacího kouzla. Nacházely se ve velké, nahrubo přitésaná jeskyni, v jejímž středu stál zářivě lesklý kovový stroj. Byl ukotvený přímo ve skalním podloží a vydával tiché bzučení. Vzhůru ke stropu se z něj táhly silné kovové kabely; tam se stáčely a mizely v otvorech vytesaných do stěn. Ve vzduchu byl cítit pach oleje.

"Dobře," řekla Guebral. "Tohle budu muset zničit. Pohlídej dveře."

Tyson přistoupila ke klenutému průchodu, který měly za zády, a vyhlédl skrze něj ven. Holá kamenná chodba byla osvětlena jedinou pochodní upevněnou v kruhu na stěně. Pod ní stála prázdná židle. Tyson zůstala stát na stráži, meč připravený v ruce, a naslouchala.

Guebral si mezitím prohlížela stroj. Po několika minutách zřejmě dospěla k nějakému rozhodnutí. O kousek ustoupila, zvedla ruku a ukázala na kovový kabel. Tyson, která se na okamžik ohlédla, viděla, jak se mezi ním a Guebraliným ukazováčkem objevila tetelící se mlžná záře, ale pak zaklínadlo zapůsobilo plnou silou. Kabel se těsně u stroje rozžhavil, začal se tavit a vzápětí se od něj oddělil, takže teď volně visel ze stropu a z jeho konce sršely jiskry. Guebral ukázala na vedlejší kabel a všechno se opakovalo; postupně přetavila i všechny ostatní, takže ke stroji nezůstal připojený žádný. Nakonec upřela pohled na samotný stroj a bzučení ustalo.

Tyson zaslechla zvuk blížících se kroků. Ohlédla se po Guebral, která couvala a ruce měla napřažené před sebe. Tyson se bleskově vrhla k ní, ale Guebral ji chytila za zápěstí. Znovu zmizely a v příštím okamžiku vběhl do jeskyně trpaslík. Když neslyšel známý zvuk, překvapeně se rozhlédl, ale pak uviděl přetavené kabely a vypouil oči, jako by jej někdo praštil balvanem do hlavy. Asi minutu civěl na tu spoušť, oči vyřeštěné, ústa bezhlesně se pohybující, pak se otočil a

pelášil pryč, co mu nohy stačily.

Ronan šel pomalu k bráně a přitom pozoroval trpaslíky u ní, kteří hleděli do dáli a o něčem se přeli. Viděli ho, ale jediného člověka s oslem kráčejícího jejich směrem nepovažovali za hrozbu. Ignorovali ho přesně tak, jak doufal, protože se k bráně potřeboval dostat ve stejný čas jako orci a široko daleko nebylo nic, za co by se mohl ukrýt. Sám pro sebe se usmál. Ještě se nedomýšleli, co působí ten hluk, a ani to vědět nemohli. Zatímco on k nim přicházel od západu, přímo proti bráně, orčí válečný tah se blížil od jihu a zatím byl ještě skrytý za nízkým výběžkem hory. Trpaslíci viděli pouze oblak prachu nad výběžkem, takový, jaký mohli snadno vytvořit i divocí koně nebo dobytek. Ovšem zvířata obvykle nevytluzovala zvuky, jaké oblak doprovázely. Ronan, který už válečný tah v akci viděl, dokonce rozpoznával některé z tradičních pokřiků, ale trpaslíci z toho byli dokonale zmatení.

Pak, když už byl jen několik set kroků od brány, se orčí předvoj přelil přes výběžek. Vzápětí orci uviděli svůj cíl a zavylí vzrušením tak, že Ronana až zamrazilo. Zbytek armády, který ještě nebylo vidět, jim odpověděl.

Ronan se zašklebil, protože jasně viděl výraz ve tvářích hlídačů a rozhodně nebyl šťastný. Trpaslíci začali pozpátku ustupovat k bráně, zjevně neschopní odtrhnout pohled od orků, a když byli za ní, jeden z nich stiskl velké tlačítko na zdi hned za pravou veřejí. Pak ho stiskl znovu a ještě jednou, pokaždé energičtěji, ale nic se nestalo. Jestli mělo tlačítko uvádět do pohybu mechanismus brány, nyní selhalo.

"Dobrá práce, děvčata," pomyslel si Ronan. "Ať už jste to udělaly jakkoliv, povedlo se vám to."

Trpaslíci se však opřeli do obou křídel brány rukama a začali je zavírat. K Ronanovu úžasu to šlo docela snadno. Křídla musela být dokonale vyvážená, protože na výšku měřila devět stop a byla víc než stopu tlustá. Polekal se, že by mohli bránu zavřít dřív, než k ní dorazí Tarl s orky, a dal se do běhu. Pak se ale v bráně objevila známá Tysonina postava a hned na to i Guebral. Trpaslíci popadli sekery a vrhli se na obě ženy, ale Guebral jen pozvedla ruku a všichni čtyři padli jako podřátí.

Tyson freneticky mávala na Ronana, a když doběhl blíž, uslyšel, jak křičí: "Už o nás vědí! Rychle!"

Pak i s Guebral zmizela za bránou a Ronan zrychlil, s oslíkem v patách; chtěl se s ní setkat dřív, než dorazí první orci. Ke své úlevě doběhl k bráně dobrých padesát kroků před nimi. Strážím se už podařilo jedno křídlo napůl zavřít, ale on se do něj opřel a znovu ho otevřel dokořán. Pak tasil meč a vykročil do tmy uvnitř.

Šest členů správní rady Orkmorské mečířské společnosti následovalo Meiózinu z místnosti transponderů do hlavní magenetické přednáškové síně a všichni byli hluboce ponořeni do vlastních myšlenek. To, co v posledních čtyřadvaceti hodinách viděli a slyšeli, v nich zanechalo hluboký dojem. Garsa přemýšlel o skvělých nových zbraních, které by Orkmorská mohla začít vyrábět, jakmile se jim podaří spoutat sílu trhaviny vynalezené alchymistickým oddělením. Grole uvažoval, jestli se alchymistickému oddělení podaří najít způsob, jak vyrobit zlato. Kaglav se zajímal, jestli by mu trpaslíci nedovolili použít tu krásnou kentaurku, kterou včera večer viděl v ubikacích pro pokusná zvířata, zatímco Gahvanerovy myšlenky se sice ubíraly podobným směrem, avšak hlavní roli v nich hrálo hned několik zajatých mužů. Missek s Mellialem zase přemýšleli o nových drogách vyvinutých ve spolupráci medikamentálního a alchymistického oddělení a o některých jejich zajímavých vedlejších účincích. Mitózin, který průvod uzavíral, zase uvažoval nad způsobem, jak se vytratit a skočit si do Zlaté žíly na pár piv.

Vaule se Meiózin postavil za řečnický pultík a pokynul svým hostům, aby se posadili. Chvilí stál mlčky a vychutnával si každý okamžik, protože prezentace šla až doposud skvěle a členové správní rady byli předvedenými vědeckými objevy doslova nadšeni. Už nyní bylo jasné, že do jejich vývoje investují mnohem více zlata. Nyní se chystal jim představit Vivarium a některé jeho fascinující obyvatele, které magenetické oddělení vyšlechtilo. Z toho jim určitě vypadnou oči z důlků...

Odkašlal si, ale než mohl promluvit, do místnosti vtrhl trpaslík. Byl to Pylin a sotva lapal po dechu. Meiózin se na něho zaškaredil a Mitózin, který poznal trpaslíka nesoucího špatnou zprávu, jej popadl za ruku a odtáhl zpátky do přenosové místnosti.

"Co se děje?" zasyčel.

"Nový generátor!" vydechl Pylin. "Všechny přiváděče se roztavily. Celé město kromě magenetického oddělení je bez energie!"

Mitózin tiše zaklel. Nechat postavit druhý generátor a zavést elektřinu do celého města byla první věc, kterou Meiózin udělal poté, co vystřídal Reágina v jeho vedoucí funkci, a byl na to velice hrdý. Kdyby se tohle dozvěděl, nejspíš by zase začal po lidech házet lahvi.

"Dobře," zašeptal Mitózin. "Půjdu se na to podívat. Zatím s tím šéfa nebudeme zatěžovat, ano?"

Spolu s druhým trpaslíkem vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře přenosové místnosti.

Předvoj orčího válečného tahu proběhl bránou a rozlil se po městě jako příboj; stovky žíznivých kumpánů s urgentní potřebou dát si něco k pití. Uvnitř se ocitli v dlouhé chodbě lemované po obou stranách sloupopřímami. Několik kroků za bránou se tři lidé a jeden malý hnědý oslík bránili oddílu zuřivých trpaslíků; další trpaslíci sbíhali po mramorovém schodišti vzadu, aby se k nim připojili.

Orci v čele ani na okamžik nepochybovali o tom, co se tady děje. Dva Blešákovi kamarádi, lidský zabiják a poloork jim o tom ráno všechno řekli. Potkáte tam tři lidi, kteří se připojí k flámu, povídali, velkého černého válečníka, válečníci a malou čarodějkou. Nyní se tedy se vzrušeným řevem vrhli na trpaslíky a smetli je pouhou setrvačností svých těl, takže Ronan a ostatní byli zase volní.

Ronan se rozběhl podél stěny za oslíkem, který mu klestil cestu rozvášněnými orky tak, že kousl každého, kdo včas neuskočil, a Tyson s Guebral je následovaly. Konečně si mohl trochu oddechnout. Chvilí už to vypadalo skutečně

ošklivě, ale orci dorazili včas. Trpaslíci jsou mnohem strašnější bojovníci, když hájí vlastní území, takže Ronan a jeho přátelé drželi bránu skutečně s nasazením života - tak velké množství orků však bylo na zhruba třicet obránců moc a brzy byli nuceni dát se na útěk.

"Podle Beneltina," řekla Guebral, když se většina povykujících orků přehnala, "jsou brána a první schodiště hlavní obranné body. Jakmile se přes ně orci dostali, není už skoro nic, co by je mohlo zadržet. Brzy ovládnou celé město. Trpaslíkům chvíli potrvá, než zorganizují nějakou obranu."

"Pak bychom sebou raději měli hodit, než to udělají," odpověděl Ronan. "Musíme zjistit, kde trpaslíci drží vězně."

Proud orků už trochu zřídil; nyní se bránou potáceli ti slabší, pomalejší a opilejší. A pak, když uvnitř zmizel poslední z nich, se mezi jejich křídly objevily dvě známé postavy.

"Tarle!" zvolala Guebral a s rukama rozpraženými se vrhla k němu. Marwood, který Tarla napůl podepíral, ho upustil do její náruče a odbelhal se k ostatním. Trochu supěl, ale jinak se zdál být v pořádku. Na druhé straně Tarl lapal po vzduchu jako kapr na dně vypuštěného rybníka a vydával zvuky připomínající astmatického draka.

"Není ti nic?" zeptala se Guebral starostlivě.

"To bude v pořádku," ujistil ji Marwood. "Došel mu dech, o nic víc nejde. Kdyby měl trochu lepší kondičku, dokázal by to bez problémů. A taky nedokáže udržet pivo v žaludku, chudáček."

Tarl začal něco prskat, ale Ronan všechny umlčel pozvednutím ruky. "Poslouchejte," zavrčel. "Vy dva se můžete pohádat potom. Teď náš čeká práce. Tarle, Marwoode - najděte Blešáka a pokuste se ty orky udržet na uzdě. Ať nikoho nemasakrují. Guebral, myslíš, že bys dokázala najít cestu k zajatcům?"

"Ano," odpověděla dívka a přikývla. "Beneltin mi řekl, kam je zavřeli. Musíme se dostat do hlavních obytných prostor a pak dolů přes podlaží výzkumných laboratoří až k magenetickému oddělení."

"Dobře. Veď nás. Koťátko, ty pojď s námi. Tady bys mohl skončit jako orčí barbecue."

S tím se znovu rozběhli dlážděnou chodbou a vzhůru po mramorovém schodišti, nyní pokrytém zkrvavenými mrtvolami orků i trpaslíků.

Mitózin hleděl na visící kovové kabely. Nenapadlo ho nic, co by tohle mohlo způsobit, jedině magie, a ve vzduchu opravdu bylo cítit stejné jiskření, jako když nekromantické oddělení dělalo nějaký skutečně velký pokus. To znamenalo, že tu musel být nějaký čaroděj. Buď nějaký odpadlík z Deforzhu, nebo se sem dostal vetřelec!

Obrátil se k Pylinovi.

"Seběhni dolů a řekni vědeckému vedoucímu, že tu máme sabotéra. Ale ne že to na něj vysypeš před hosty, rozumíš? Nenápadně mu to pošeptej."

Když Pylin odběhl, Mitózin se poškrábal na temeni a pak se vydal velice pomalu za ním. Na chodbu vyšel právě včas, aby viděl, jak druhý trpaslík zahýbá za roh. Než však za ním stačil zmizet, něco ho zasáhlo do krku a on se s bolestivým výkřikem skácel k zemi.

Mitózin strnul, ochromený zděšením. To byl šíp! Přitiskl se zády ke stěně a v příštím okamžiku se zpoza rohu chodby vyvalil zdánlivě nekonečný proud orků. Spočítat je bylo nemožné, ale muselo jich být víc než padesát. Mitózin počkal, až proběhnou kolem něj, a pak pro jistotu ještě minutu, zatímco jejich vytí a řev sláblý v dálce. Teprve pak vyhlédl. Nějakých třicet kroků vpravo se široká chodba napojovala na hlavní chodbu obytné části města. Mitózin uviděl na zemi sedm mrtvých trpaslíků, kteří se pokusili útočníky zastavit, a mezi nimi leželo pět bezhlavých orčích těl. Pak Mitózin znovu strnul, protože chodbou procházela velice podivná skupinka lidí. Vedl ji velký černý válečník, za ním šly dvě lidské ženy, z nichž jedna byla po zuby ozbrojená, a průvod uzavíral malý hnědý oslík. Mitózin by přísahal, že si zvíře něco prozpěvuje.

Rychle se stáhl zpátky do chodby a jal se usilovně přemýšlet. Tohle vypadalo na jasnou invazi a jestli se na ní podíleli i lidé, určitě se na trpaslíky strašně naštváli kvůli těm nedávným nájezdům a nyní prahnou po pomstě. Vlastně se dalo vcelku spolehlivě předpokládat, že vězně brát nebudou. Takže by nebyl až tak špatný nápad rychle vypadnout a pokusit se dohonit kamarády, kteří včera dezertovali. Ano, tohle možná dokonce byla jeho velká příležitost.

Koneckonců, Mitózin to s tím házením lahví skutečně přehnal a on mu nic nedluží.

S tím Mitózin tiše proklouzl chodbou a rozběhl se k hlavní bráně z města.

Po celém podzemním městě orci honili a masakrovali trpaslíky, pronásledovali je po chodbách i po schodištích a koho dohnali, toho rozsekali na kusy. Mohl to být tvrdý boj, protože trpaslíci jsou udatní nepřátelé, ale nyní jim chyběla vůle vzdorovat. Ti silnější a statečnější odešli popuzeni Meiózinovou krutovládou. Zbyli jen zbabělí, slabí nebo sobci, a jen málokdo z nich byl ochoten bojovat za život a na smrt. Mnozí se vzdali a zbylí utekli do temných podzemních chodeb, aby se tam schovali nebo prodali svoje životy lacino.

Jak se Tarl s Marwoodem unaveně potáceli chodbami, meče připravené v rukou, nenacházeli jediného živého obránce. Všude se ovšem válely spousty mrtvol, z nichž některé skýtalý pohled, jaký člověk často nevidí: trpaslíci s ranami v zádech.

Ačkoliv byl Tarl na pokraji vyčerpání, jeho hospodský kompas stále fungoval. Cestu do Zlaté žíly našli naprosto bez problémů, ačkoliv hodně jim v tom pomohl i řev orků, kteří ji našli před nimi a nyní už oslavovali. Brzy uviděli, že se ze sklepu do baru vytvořil živý řetěz orků, kteří si podávali sudy s pivem. Už se roznesla zpráva, že je jich tam dost a že na každého orka připadne nejméně jeden.

Tarl s Marwoodem zůstali stát ve dveřích a prohlíželi si místo zkázy. Většina stolů a židlí už byla na třísky. Skupinka orků si hrála ‚Zajiček ve své jamce‘ s trpasličím barmanem zahnaným do kouta a další vymysleli úplně novou hru, která se jmenovala ‚Chyt' sekeru‘. Na podlaze se už válelo několik prstů.

"Co na to říkáš?" zeptal se Tarl. "Orčí mejdany bývají pěkně drsné, co?"

"Jo," přisvědčil Marwood. "Jenomže já mám žízeň."

S úšklebkem se podívali jeden na druhého a pak se společně ponořili do chaosu.

Guebral vedla ostatní chodbou, která se stáčela doprava a postupně se kolem otevřených dveří a prázdných místností svažovala do nitra hory. Byla dobře osvětlená; po stěnách tu byly v pravidelných intervalech rozmístěny pohodlné. Náhle se prudce stočila doleva a skončila. Před sebou měli troje dveře: jednu po každé straně mohutného portálu a jedny kamenné ve zdi, která ji uzavírala.

"Jestli si pamatujete Beneltinovy instrukce správně, musíme pokračovat tudy," řekla Guebral a položila ruku na kamenné dveře. Při jejím doteku se tiše otevřely a všichni vešli dovnitř. Za dveřmi našli asi šedesát stop dlouhou chodbu s dřevěnými dveřmi po obou stranách a jedněmi z matně černé oceli na konci. Sinalé světlo jako by vyzařovalo přímo z kamenných stěn a dodávalo všemu poněkud strašidelný vzhled.

Guebral otevřela první dveře vpravo a zavedla je do jasně osvětlené laboratoře. Jak se proplétali mezi laboratorními stoly a dřezy ke dveřím vpravo v zadní stěně, čpavý zápach chemikálií je štípal do nosu. Za dveřmi byla úzká, slabě osvětlená chodba vedoucí asi deset kroků rovně a pak zahýbající vlevo.

"Tady by to mělo být," řekla Guebral. Ronan se protáhl kolem ní a vyhlédl za roh - chodba však byla opuštěná. Vedla rovně a po obou jejích stranách byly každých šest stop dveře. Ronan se otočil k ostatním a pozvedl prst ke rtům, pak znehybněl a naslouchal. Z dálky se k němu doneslo tlumené vzlykání: nebyl to jen jeden hlas, jak si myslel původně, ale několik, zoufalý pláč tak žalostný a usedavý, až se mu sevřelo srdce. Znovu se otočil k ostatním.

"Našli jsme je," zašeptal.

Mitózin tiše seběhl mezi mrtvolami orků i trpaslíků po schodech a pak pokračoval dál prázdnou chodbou. Před sebou měl otevřenou hlavní bránu a nikdo ji nehlídal. Vyklouzl ven a oddechl si úlevou. Byl na svobodě! Už byla tma a studený noční vzduch nepřijemně mrazil, ale i to bylo nesrovnatelně lepší než ležet na tvrdé kamenné podlaze s orčím šípem v hrdle.

Rychle vyrazil vpřed, ale hned zase překvapeně strnul, když se z temnoty před ním vyloupil ještě temnější stín. V příštím okamžiku si uvědomil, že je to kobrat, a zaječel hrůzou. U bohů, pomyslel si. Odkud se tu, klat, ty bestie vzaly? Otočil se, aby utekl do relativního bezpečí Deforzu, ale další stín se vynořil za ním a ještě jiné viděl po obou stranách. Čtyři - ne, pět - těch stvůr jej obklíčilo ze všech stran. Ne, pomyslel si. To nemůže být pravda! Strach ho zasáhl plnou silou a klesl k zemi, jako by doufal, že s ní splyne.

"Jděte pryč!" pokusil se vykřiknout, ale hrdlo se mu tak sevřelo, že z něj vyšlo jen nesrozumitelné zachřčení. "Já jsem vás pomáhal stvořit. Nechte mě."

Ale kobrat se už semkli kolem něj, pak jeden natáhl tlapu a bez problémů ho zvedl ze země.

"Meiózine!" zaječel. "Bratře! Zachraň mě!"

Jeho křik o několik oktáv stoupl, když mu smrtící drápy projely šaty a rozervaly mu břicho.

Kobrat se zájmem pozorovali, jak jejich oběť postupně utichá, pak se přestala zmítat a nakonec z ní přestala stříkat i krev. Z břišní dutiny mrtvého trpaslíka visela spousta vlhkých a ještě horkých vnitřností a oni měli hlad, ale krmení mohlo počkat. Vůdce kobratů odhodil Mitózinovu mrtvolu na zem a ostatní si jí ani nevšimli, protože znovu zachytili stopu své kořisti. Byla velice, velice blízko. Přeskočili mrtvé tělo a dychtivě vyrazili skrz bránu do chodeb Deforzu.

Meiózin měl dobrou náladu. Jeho přednáška zatím měla stoprocentní úspěch a členové správní rady hltali každé jeho slovo. Zasněvil je do historie magenetických experimentů a pověděl jim o svých plánech a nadějích do budoucna. Vysvětlil jim, jak stvořili kobraty, a pak promluvil i o ostatních fascinujících tvorech, které vyšlechtili. Nyní nastal čas ukázat jim pýchu jeho oddělení, Vivárium.

Krátce jim vysvětlil nebezpečí a popsal bezpečnostní opatření, která je v obrovské jeskyni třeba dodržovat. Pak trpělivě počkal, až si obují ochranné boty. Když byli připraveni, dal jim ještě poslední varování.

"Nezapomeňte," kladl jim důrazně na srdce. "Za žádných okolností se nevzdalujte více než dvacet kroků ode dveří a držte se blízko mě. Budete v dokonalém bezpečí, protože všichni tvorové jsou geneticky naprogramováni, aby ve mně viděli svého pána a nikomu, kdo je se mnou, neublíží."

Všichni vážně přikývli a Meiózin měl co dělat, aby se při pohledu na jejich nervozitu nerozesmál. Místo toho si jen odkašlal a pak je odvedl místností s transmutery ke dveřím v její zadní stěně.

Ronan otevřel špehýrku v dalších ocelových dveřích a nahlédl dovnitř. Tam, v holé nezařízené cele, seděly na kamenné podlaze tři ženy. Z držení jejich těl vyzařovalo čiré zoufalství a jedna z nich měla v klíně vnučka děkana Blackwella. Ronan si ulehčeně oddechl, špehýrku zase zavřel a obrátil se k Tyson.

"Našli jsme ho!" prohlásil.

Tyson šťastně přikývla a usmála se, ale uvnitř kypěla vztekem. Dosud napočítali třicet cel a na konci chodby byly schody, které vedly do nižšího patra. Guebral to právě zkoumala, ale Tyson už odhadla, že jestli jsou všechny cely plné, musí v nich být dohromady skoro dvě stě zajatců.

Guebral vyšla po schodech nahoru a připojila se k nim.

"Nemůžu najít klíče," řekla. "Mám ty dveře odemknout magií?"

Ronan se podíval na Tyson a pak zavrtěl hlavou.

"Ještě ne," řekl. "Dokud nezjistíme, jak to dopadlo mezi orky a trpaslíky, budou ve větším bezpečí tam, kde jsou."

Poslyš, ty bys měla zůstat tady a dohlédnout na ně. Tyson, Koťátko a já zjistíme, jestli bychom to tu nějak nedokázali dostat pod kontrolu. Brzy se vrátíme."

On a Tyson odešli zpátky do laboratoře, kde zůstal na hlídce Koťátko, a spolu s ním pak zamířili k přízračně osvětlené hlavní chodbě, meče neustále připravené. Ronan za sebou tiše zavřel dveře, ale než stačil udělat krok, dveře na druhé straně chodby se otevřely a vyšlo z nich šest mužů s trpaslíkem. Ronan nevěřícně vytřeštil oči.

"Hej!" křikl na ně. "Stůjte!"

Šest mužů se podívalo na Ronana a rozběhlo se jako o život k černým kovovým dveřím na protější straně, zatímco trpaslík se otočil na patě, zmizel ve stejných dveřích, ze kterých vyšel a zabouchl je za sebou.

"To není možné!" vydechl Ronan a začal se přehrabovat ve vaku na peníze, který mu visel u pasu.

"Co se děje?" zeptala se Tyson. "Ty je znáš?"

"Jestli je znám? Vždyť jsou členové správní rady Orkmorské společnosti! Podívej se!"

Vytáhl z měšce kus zmačkaného papíru a podal ho Tyson. Ta ho rychle narovnala a zjistila, že je to výstřížek z perpleckých novin.

"Vidíš?" zvolal Ronan vzrušeně. Tyson se podívala na obrázek. Podle titulků to byla správní rada Orkmorské mečířské společnosti a přinejmenším dva obličeje poznala ve skupince mužů, kteří právě utekli.

"Máš pravdu, lásko!" vydechla. "A jestli jsou tady, znamená to, že trpaslíci mají něco společného i s kobratty!"

"Musíme je najít," prohlásil Ronan. "Pojďme!"

Proběhl chodbou s Tyson a Koťátkem v těsném závěsu. Rychle vyzkoušeli dřevěné dveře, ve kterých zmizel trpaslík, ale byly zamčené. Černé kovové dveře zato šly otevřít bez potíží a za nimi našli asi deset yardů dlouhou chodbu, na jejímž konci byly další podobné dveře. Ronan je přidržel otevřené ostatním a zrovna se chtěl rozběhnout za nimi, když za sebou uslyšel vztekle zasyčení. Otočil se a uviděl pět kobratů, jak se na ně ženou chodbou. Polekaně vykřikl, rychle dveře zavřel a rozběhl se kolem překvapené Tyson k protějším dveřím. Zevnitř neměly kliku, a proto je popadl oběma rukama za hranu a vši silou je zabouchl.

"Ty jsi je neviděla?" zeptal se. "Kobrata! Klatí kobrata! Sledovali nás celou cestu až sem!"

Pak si ale všiml, že se ostatní užasle rozhlíží kolem a otočil se, aby se podíval, co vidí.

"Klatí!" vydechl. "Kde to jsme?"

Ačkoliv věděli, že jsou stále pod zemí, vypadalo to, jako by byli venku pod širým nebem. Strop jeskyně neviděli, protože byl příliš vysoko nad nimi. Ztrácel se v oslnivém, rozptýleném světle, které vycházelo z nějakého ukrytého zdroje a vyvolávalo dojem oblačného letního dne. Stáli v hebké zelené trávě, nad kterou líně poletoval hmyz. Asi čtyřicet kroků od nich tekla potůček. Za ním se rozprostíral pás křovin a ještě dál les stromů, v jejichž větvích zpívali ptáci.

"Podívej se," ukázala Tyson a Ronan v lese zahlédl dva členy správní rady, jak se snaží vylézt na stromy. Otočil se a zamyšleně se zadíval na hladké kovové dveře.

"Jak dlouho myslíš, že jim bude trvat, než zjistí, jak otevřít ty dveře?" zeptal se Tyson.

"Dlouho ne," odpověděla a hlas se jí chvěl. "Rychle pobijeme ty mizerné parchanty a zkusíme odsud vypadnout jinudy. Pojď, Koťátko."

Rychle se vydala k potoku a oslík ji následoval. Ronan jim kryl záda, přičemž postupoval bokem jako krab - nechtěl promeškat okamžik, až kobrati vtrhnou dovnitř. Tolik se na to soustředil, že když Tyson najednou zaječela, málem si překousl jazyk. Prudce se otočil a zjistil, že leží na zemi a na zádech jí sedí něco, co vypadá jako osm stop dlouhý had s křídly. Zdálo se, že ji každou chvíli kousne, a Ronan zděšeně vykřikl, protože byl příliš daleko na to, aby se k ní dostal včas. Rychle zatočil mečem nad hlavou a hodil, ale hada minul o dobrou stopu.

Pak ale, právě když se stvíra chystala udeřit, Koťátko vyskočil a zaťal jí zuby do ocasu. Hadopták zuřivě zasyčel a švihl ocasem takovou silou, že oslík proletěl několik yardů vzduchem, než ztěžka žuchl do trávy. Hadopták se znovu soustředil na svou oběť, ale to už se Ronan vrhl za svým mečem a sevřel stvůře oběma rukama krk. Prudkým trhnutím ji zvedl vysoko do vzduchu a vši silou jí udeřil o zem. Ozvalo se ošklivé křupnutí, hadopták sebou několikrát zacukal a znehybněl.

Ronan poklekl vedle Tyson aby se ujistil, že je v pořádku. Byla omráčená, ale k jeho úlevě dýchala. Ronan jí láskyplně shrnul vlasy z čela. A pak se k jeho zděšení kovové dveře jeskyně otevřely a pět kobratů vtrhlo dovnitř.

Když Garsa zahlédl Ronana a ostatní na konci chodby, zažil nejhorší šok svého života. Poprvé po hodně dlouhé době zpanikařil. Jeho mozek začal znovu pracovat, teprve když dorazil do bezpečí lesa ve Viváriu. Zastavil se a rozhlédl se po svých společnících, kteří se prodírali trávou jako tlustí slimáci, a pak začal uvažovat, co se vlastně stalo.

Protože jestliže byl Ronan tady, znamenalo to, že se buďto něco dramaticky zhatilo, nebo je trpaslíci zradili. S tím teď ovšem nemohl nic dělat, a tak bude patrně nejlepší počkat, jak se věci vyvinou. Meiózin je varoval, že někteří z tvorů, kteří žijí ve Viváriu, mohou být nebezpeční, takže by se na to měl připravit. Tasil meč a pak popotáhl. Utřel si nos do rukávu; vysmrkat se do svého hedvábného kapesníčku se neodvážil, aby se neprozradil.

Ze svého úkrytu se díval, jak ostatní konečně doběhli do lesa, teď se prodírají podrostem. Byli dost rozptýlení, ale Grole byl jen kousek od něj a Garsa slyšel, jak kňučí strachy. Potom se ve stěně jeskyně otevřely dveře a Ronan s tou ženou a oslíkem vešli dovnitř. Garsa se díval, jak běží trávou, a když Tyson napadl hadopták, překvapilo ho to stejně jako všechny ostatní. Fascinovaně pozoroval, jak na bestii zaútočil nejprve malý oslík a potom i Ronan, který se s ní rychle vypořádal. Potom ale Ronan poklekl nad ležící ženou a Garsa vytušil svou šanci: černý válečník byl neozbrojený a otočený zády k němu...

Garsa vylezl ze svého úkrytu a pomalu, po špičkách se kradl po dřevěné lávce ke svému smrtelnému nepříteli. Ještě pět kroků... tři... byl u něj! Zdálo se, že Ronan upřeně hledí na něco mimo Carsovo zorné pole, ale teď nebyl čas se rozptylovat. Zatajil dech a pozvedl meč, připraven zaseknout jeho ostří do Ronanovy ničím nechráněné hlavy...

Tarl vypil obsah korbele do poslední kapičky a šťastně se podíval na Marwooda, který dělal totéž. Po pár pivech se vždycky cítil lépe, neřkuli po šesti, a začal uvažovat, co asi dělají ostatní. Ať už to bylo cokoliv, určitě by jim také bylo mnohem lépe, kdyby si mohli nalít pod opasek nějaké to pivo.

"Hádám, že bysme měli najít ostatní a taky jim nalejt," zabručel.

Marwood o tom chvíli přemýšlel a pak přikývl. "Máš zatraceně recht," přisvědčil. "Určitě někde hynou žízni. Umřou, když si hned jedno nedají."

Popadl soudek piva, který jim dali ostatní, poplácal Tarla po rameni a oba začali klopýtat přes trosky a mrtvolu, aby vyhledali svoje přátele.

Ronan hleděl na kobraty a snažil se ovládnout pocit zoufalství, který se jej zmocňoval, když tu přímo za sebou uslyšel hlasité kýchnutí. Prudce se otočil a zjistil, že se nad ním tyčí Garsa s mečem napřaženým k ráně a obličejem ještě zkřiveným od kýchnutí. Zlomeček vteřiny, který se zdál být věčností, hleděli jeden na druhého a pak meč se zasvištěním klesl. Ronan reagoval instinktivně. Pozvedl levou ruku, aby se chránil, a meč hladce projel masem i kostí. Náraz byl tak silný, že Ronan bezděčně vyhekl, pak popadl Garsu pravici za ruku s mečem a silněji trhl. Ozvalo se zapraskání, meč vypadl Garsovi z bezvládných prstů a přistál na zemi vedle něčeho, v čem Ronan ke svému zděšení poznal vlastní uťatou ruku.

Pak bolest konečně dospěla k jeho mozku a on zaječel tak silně, že úplně přehlušil Garsovo sténání. Koutkem oka viděl, že se kobraty rychle blíží. Tyson u jeho nohou zasténala a Koťátko o kus dál se omámeně pokoušel vstát. Ty bestie po nich skočí už v příštím okamžiku a oni proti nim nemají větší šanci než bezmocný plavec mezi žraloky. Ronan pozvedl levou ruku a podíval se na pahýl, ze kterého mu crčela krev. V jeho nitru vzkypěl vztek a zraněný válečník zuřivě zavrčel na Garsu, předsedu správní rady Orkmorské mečířské společnosti, který tohle všechno zavinil. Pak si pahýl stiskl v pravém podpaží a popadl Garsu za krk. Předseda vypouklil oči a tvář se mu zkřivila strachem i bolestí. Ronan cítil, jak mu v uších buší krev. Garsa se zmítal a jeho nohy drásaly zem, pak se ale ozval zvuk, jako když někdo rozslápně nezralé jablko a Ronanovy prsty pronikly ohryzkem. Garsovi spadla hlava na stranu a oči mu zeskelnatěly a Ronan odhodil jeho mrtvé tělo na zem.

Pak poklekl vedle Tyson a zavřel oči, pahýl levé ruky stále přitisknutý vši silou v podpaží, aby zastavil krvácení. Pořád instinktivně lpěl na životě, přestože se kobraty už tyčili nad ním a on cítil jejich nakyslý dech. Čekal na bolestivou smrt a svaly se mu bezmocně napínaly; byl příliš omámený šokem a vyčerpáním, aby se vůbec pokusil bojovat. Nic se však nedělo, a tak znovu otevřel oči. Pět kobratů stálo v půlkruhu kolem něho, ale všichni upírali oči na mrtvého Garsu. Zdáli se být vyvedení z míry, ne-li přímo zmatení.

Největší z nich se náhle sklonil k mrtvole a dloubl do ní přední prackou, pak se narovnal a podíval se na Ronana.

"Náššš pán," zasyčel. "Ty jsi zzzabil nášššeho pána!"

Ach jo, pomyslel si Ronan. Ted se to stane. Ale zabil alespoň jednoho z těch zatracených parchantů, takže to nebylo úplně marné.

"Ano," řekl.

Největší kobrat se na něho podíval s hlavou nakloněnou na stranu.

"Když jsssi zzzabil nášššeho pána, jsssi teď ty náššš pán," zasyčel.

Ronan se nad tím zamyslel. Zjistil, že pro něj není lehké se soustředit. Náhle Tyson potřásla hlavou a otevřela oči, pak uviděla bestie tyčící se nad ní a vyjekla hrůzou.

"Víš to určitě?" zeptal se nakonec Ronan kobrata.

"Sssamozřejmě," odpověděla stvůra. "Náššš pán zzzabil nášššeho předchozzzího pána. Proto se ssstal náššším pánem. Ted' jsssi ty zzzabil jeho. Jsssi silnějšší než on. Jsssi náššš pán."

Ostatní kobraty mlčky přikyvovali.

Ronan si zhluboka povzddechl. Tohle bylo neuvěřitelné! Pak se podíval na Tyson.

"Potřeboval bych pomoc, láska. Moje ruka..."

Tyson se podívala na jeho zkrvavený bok a pahýl ruky, který si stále tiskl pod paži. Bez jediného slova utrhla pruh látky z Garsovy košile a začala mu ruku obvazovat. Netušila, co se tu děje, ale podle Garsovy mrtvolu a z toho, co syčeli kobraty, usoudila, že se Ronanovi nějak podařilo ovládnout situaci.

"Koťátko!" zavolal Ronan. "Ne! Ted' jsou na naší straně."

Tyson se rozhlédla a uviděla oslika, jak se pomalu blíží ke kobratům připravený po nich skočit, a navzdory vážnosti situace se nedokázala ubránit úsměvu.

Ronan jí zbylou rukou stiskl loket a pak vstal. "Tak dobrá," řekl kobratům. "Mluví k vám váš pán. V lese je pět mužů. Přišli sem s vaším bývalým pánem." Strčil nohou do Garsovy mrtvolu. "Dokážete je vyčenichat?"

"Jssstě!"

"My teď odejdeme z jeskyně. Chci, abyste počkali, až budeme venku, a pak těch pět mužů najděte a zabijte. Potom zůstaňte tady. Rozuměli jste?"

"Každé ssslovo!"

Ronan spokojeně přikývl, našel v trávě svůj meč a sehnul se pro něj. Když jej zvedl, připotácel se k Tyson a ta ho objala rukou kolem pasu, aby jej podepřela. S Koťátkem po boku se pak unaveně belhali k zavřeným dveřím. Když ale byli jen asi deset kroků od nich, zaplavila ho nová vlna bolesti. Jeskyně se mu roztočila před očima a se zasténáním klesl na kolena.

"Musíme jít, láska," pobízela jej Tyson. "Musíme se odsud dostat! Já těm bestiím nevěřím."

"Au, strašně to bolí!" zašeptal. "Kdybych tak měl něco na práci, abych na to nemusel pořád myslet!"

Tyson se na něj podívala, pak se ohlédla po kobrately, kteří na ně nehnutě hleděli.

"Jestli umře, máme je na krku," poznamenal oslík věčně.

"On neumře!" odsekla. Když se ale dívala na Ronana, nebyla si tím tak jistá. Ztratil spoustu krve. Obličej měl sinalý a pokožku studenou a vlhkou potem. Potřebovala ho dostat co nejrychleji ke Guebral, protože z dřívějšíka věděla, že to děvče má skoro zázračné léčitelské schopnosti. No dobře, pomyslela si. Budu mu muset něco říct. Koneckonců, když mu to nepovím teď, možná se to nedozví už nikdy.

"Ronane," zašeptala. "Já jsem těhotná."

Na okamžik zavládlo ticho tak naprosté, že dostala strach, jestli ještě dýchá, ale pak otočil hlavu a pohlédl na ni. Když uviděla tu směsici úžasu a radosti v jeho pohledu, do očí jí vhrkly slzy.

"Lásko!" vydechl. "To je... chceš říct... a je moje?"

"Ještě jednou se mě takhle zepteáš a užizu ti i tu druhou ruku. A teď pojď!"

Pomohla mu na nohy, ale sotva se znovu začali potácet ke dveřím, ozval se odněkud shůry čísi hlas. "Dojemná scénka," řekl. "Věčná škoda, že z vaší strany se ty dveře nedají otevřít."

Začali se rozhlížet na všechny strany a brzy zjistili, že je se zájmem pozoruje trpaslík, kterého viděli na chodbě. Seděl v malé uzavřené observatoři vybudované ve skalní stěně několik stop nade dveřmi. Od zbytku jeskyně ji oddělovalo tlusté sklo. "Prozatím to bylo nanejvýš zábavné," pokračoval hlas, který podle všeho vycházel z mluvicí trubice nad oknem. "Ovšem bojím se, že se váš čas rychle krátí. Kobratí tě teď považují za svého pána a to se dá změnit pouze tak, že tě zabiju. Postačí, abych do Vivária pustil nejnovější várku kobratů. Až vás zabijí, ostatní se připojí ke smečce a já je pak ovládnou všechny."

Ronan s hrůzou viděl, jak trpaslík sahá po páčce. Vrávoravě vyrazil proti pozorovatelně a meč přitom pozvedl nad hlavu.

"Ne!" zaječel. "Počkej!"

"To sklo je mimochodem nerozbitné," řekl trpaslík. "Další z našich užitečných vynálezů. Takže - sbohy. To s tou správnou radou mě mrzí, ale určitě si brzy najdeme nové měcenáše..."

Ronan vytřeštil na Meiózinu nevěřícně oči. Ten zatracený malý parchant měl na svědomí všechno to utrpení, které postihlo Mahona a Kahdora, všechnu tu smrt a zkázu, které byli svědky v Gudmornenu. A teď ten klatý hajzlík vyhrožuje smrtí nejenom jemu, ale i Tyson. A nejenom jí, ale i jejímu děťátku. Jeho děťátku. Jejich děťátku...

Znovu jej zaplavil slepý hněv. Náhle viděl všechno rudě a s divokým řevem tasil meč, rozmáchl se a mrštil jím proti sklu vši silou svého zoufalství i vzteku, silou větší než trpaslíci předpokládali, že sklo kdy bude muset snést. Nerozbilo se, jen se rozštěpilo jako dřevo, Ronanův meč prošel skrz, probodl Meiózinovu hrud' a připíchl ho k opěradlu křesla.

Trpaslík zaječel bolestí a Ronan zděšeně pozoroval, jak váha jeho ruky pohnula páčkou.

Klat! Stačilo to, aby se otevřely dveře k ubikacím kobratů? S obavami se ohlédl k lesu, pak začal lomcovat svým mečem. Marně - vězel ve skle příliš pevně. Najednou Ronan zjistil, že už mu nezbyvá vůbec žádná síla. Dovrávorál k Tyson, která bušila na dveře jílce svého meče, ale pak se mu zase zatočila hlava a pomalu klesl na kolena.

Tyson jej objala rukama kolem pasu a s vypětím všech sil ho zase zvedla na nohy. Začala se rozhlížet, zoufale pátrajíc po nějakém jiném východu. Pět kobratů stálo na hranici lesa a pozorovalo je. Pak si ale všimla jiného pohybu, vpravo od nich, tam, kde potok mizel ve skále, a na okamžik měla pocit, že se jí srdce zastaví. Trávou se k nim plížili další dva kobratí a o jejich záměrech nemohlo být pochyb.

Marwood s Tarlem se snažili ostatní najít pomocí lokalizačního kouzla, ale jelikož se museli pořád zastavovat, aby si přihrnuli ze soudku s pivem, nějaký čas jim to trvalo. Tarl navíc neustále ztrácel kontakt se zaklínadlem. Právě otevřeli těžké kamenné dveře a se zájmem si prohlíželi dlouhou, zvláštním způsobem osvětlenou chodbu, když uslyšeli něco, co znělo, jako by někdo zuřivě bušil do železa. Zdálo se, že to přichází odněkud zepředu, a tak dovrávorali k černým kovovým dveřím na konci chodby a otevřeli je. Před nimi byly ještě jedny podobné dveře, ale bubnování už ustalo, a tak se zastavili. Tarl se zrovna chystal navrhnout, že když nemůžou najít ostatní, měli by se napít alespoň sami, když tu se rány ozvaly znovu. Vypadalo to, že někdo zběsile buší do dveří z druhé strany.

"Dobře," řekl Tarl. "Už jdeme."

Připotácel se ke dveřím a zvedl závoru. V příštím okamžiku se dveře rozletěly a odmrštily jej k protější stěně. Dveřmi proletěl Koťátko jako vystřelený z luku a za ním Ronan a Tyson. Marwood na zlomek vteřiny zahlédl něco, co vypadalo jako dva kobratí vrhající se proti dveřím, ale Tyson je včas zabouchla a pak se vyčerpaně zhroutil na podlahu.

"Hele," zamumlal Tarl trucovitě a pokusil se vstát. "Pít je dost pro všechny, není proč spěchat."

Pak si všiml, jak se na něj Tyson dívá, a zmlkl.

"Něco se stalo?" zeptal se. "Vy se nebavíte? Napijte se piva."

Potom mu Tyson řekla, co přesně si může udělat se svým pivem, a Tarl zděšením zbledl.

Pět původních kobratů se dívalo, jak se jejich nový pán a jeho přátelé vypotáceli ven. Jakmile se za nimi dveře zabouchly, otočili se a začali lovit, a druhá dvě zvířata, která přišla o svou kořist, se k nim přidala.

Grole byl první, kdo zemřel, a když mu kobratí drápy trhaly břicho, ječel bolestí i hrůzou. Pak přišel na řadu Kaglav, se kterým si bestie několik strašných minut pohrávaly jako kočka s myší, než je to omrzelo a ve vteřině jej roztrhaly na kusy. Mellial už byl mrtvý, protože v houští narazil na jednoho z roztomilých malých králionů a stejně jako Reágin před ním zemřel v křečích na jeho jedovaté kousnutí.

Missek prchal porostem až na druhou stranu jeskyně, kde vběhl přímo do něčeho, co vypadalo jako lepkavá rybářská síť. Teprve když se do ní zamotal tak dokonale, že se nemohl skoro ani hnout, si uvědomil, co to je doopravdy. Jeho zoufalé pokusy uniknout přivolaly obřího pavouka, který síť utkal. O pět minut později, když Misseka svými vlákny

znehbynil docela, mu prokousl kůži na krku a začal se krmit.

Nejdéle přežil Gahnvser. Trvalo to skoro hodinu, než ho kobrati dostali, a za tu dobu prožil tolik strachu a hrůzy, že když jej nakonec zahnali do kouta, jeho slabé, přetížené srdce nevydrželo a zemřel dřív, než se ho stačili dotknout. Kobrati, spokojení, že vyplnili rozkaz svého pána, se pustili do hodování. Přitom zažívali pocit dobře vykonané práce i radost nad tím, že jsou zase tam, kde se narodili, a zůstanou tam, dokud pro ně jejich pán nebude mít další úkol.

EPILOG

.. a ze všech, kdo byli Ronanem Jednorukým a jeho přáteli zachráněni ze spárů Temných trpaslíků, asi největší slávy si dobyla kentaurka Tragath, neboť se stala jednou z nejznámějších modelek Středosvěta. Vrcholu své kariéry dosáhla o tři roky později, kdy se v Gudmornenském heraldu objevil její barevný akt. A taková byla její krása a velikost jejího kentauřího těla, že se na jedinou stranu nevešla a do čísla musela být vložena zvláštní skládací příloha redaktory příhodně nazvaná kentaurfold...*

-Růžová kniha Ulaye

Tarl stál u dveří do místnosti a díval se na osm válcovitých kovových kabin s tlustými ocelovými dveřmi, ovládacími panely plnými páček a tlačítek, ukazatelů a světýlek. Na každé z kabin byl nápis v trpasličích runách.

"Už jsme zjistili, na co jsou?" zeptal se.

"Podle těch nápisů to jsou hmotové transmutery," odpověděl Marwood, který vlácel velkou dřevěnou bednu. "No jo, ale co vlastně takový hmotový transmuter dělá?"

"Ehm... transmutuje hmotu?" navrhl Tarl.

Marwood se na něho vyčítavě podíval, pak odtrhl bok jedné z beden a se zájmem si prohlédl obsah. Na první pohled to vypadalo jako velké červené svíčky, ale něco mu říkalo, že ve skutečnosti je to něco mnohem nebezpečnějšího.

"Dobře," řekl. "Tady jsme skončili. Je čas jít o dům dál. Nebylo by radno zdržovat se poblíž, až tohle vybuchne..."

* * *

Tři celé dny prohledávali Tarl, Tyson, Guebral a Marwood trpasličí město Deforz, zatímco Ronan ležel na lůžku v oddělení medikamentů, ruku zabalenou v obvazech, a zotavoval se. Ztratil tolik krve, že než ho dopravili ke Guebral, znovu omdlel. Gueb jej pomocí své magie stabilizovala a ulevila mu od bolesti, ale useknutou ruku mu zpátky vrátit nemohla.

Ronan od té doby skoro pořád spal a Tyson trávila většinu času u něj: tiše seděla u jeho postele, když spal, a bavila ho, když bděl. Museli naplánovat spoustu věcí, protože správní rada Orkmorské mečířské přestala existovat a jejich mise byla tím pádem u konce. Ronan se už nemusel bát cechu vrahů - díky děkanu Blackwellovi se stal čestným vrahem a svou část úmluvy splnil. Děkanův vnouček byl zachráněn a v bezpečí stejně jako Tragath a ostatní vězni. Hned druhého dne poté, co je pustili z ubikací, se vypravili naložení zásobami a se silným doprovodem do svých domovů. Orci odtáhli, jakmile vypili všechno, co našli, k čemuž nepotřebovali ani čtyřicet hodin. Tarl s Marwoodem je s Blešákovou pomocí drželi víceméně na uzdě. Většinou se jednalo o městské orky, kteří byli zvyklí chlastat v hospodách, tlachat o starých dobrých časech a legendárních vůdcích tahu, jako byl Gaz Vysoký. Tohle pro ně byl první válečný tah a shodli se, že se vydaří skvěle. Blešák teď pro ně byl opravdový hrdina a byli ochotni poslechnout ho prakticky ve všem (pokud po nich nechtěl, aby přestali pít).

Trpaslíků mnoho nezůstalo. Orci jich většinu pozabíjeli a ostatní z města uprchli. Vzdala se jich jen asi stovka. Zdálo se, že Meiózinových činů skutečně litují, a když si s nimi Guebral a Tyson promluví, přijaly jejich slib věrnosti. Trpaslíci je pak provedli po městě a vysvětlili jim účel všech vynálezů a zařízení, i když si Tyson dávala ztraceně dobrý pozor, aby žádný z nich neotevřel dveře do Vívária.

Když se Guebral dozvěděla o vlastnostech různých výbušnin a zjistila, kolik jich trpaslíci vlastně vyrobili, přišla s návrhem co udělat s Deforzem. Zbytek trpaslíků už tady bydlet nechtěl - plánovali se přidat k velké expedici za znovuobjevením Samothu, opuštěného trpasličího města pod horami na jihozápadě Frundoru. Nechat Deforz bez dozoru by bylo příliš nebezpečné a něco bylo třeba udělat i se smrticími zbraněmi a stvůrami, kterých byl stále plný. Tyson byla pevně rozhodnuta nedopustit, aby kobrati ještě kdy zahlédli světlo světa.

Proto se trpaslíci pustili do práce a rozmístili všechny trhavin na dvanáct strategických bodů ve městě. Trvalo jim to tři dny a pak byli zproštěni svého slibu věrnosti, takže mohli opustit město a zamířit do Trpasličí země na jihozápadě. Tarl, Marwood a Guebral pak podnikli veškeré potřebné přípravy k současnému odpálení všech shromážděných výbušnin.

Plán byl prostý. Každá z tuctu hromad obsahovala jednu otevřenou bednu, uprostřed níž byla jediná tyčinka TNT. Pod její zápalnou šňůrou byla umístěna jedna z dvanácti svíci vybraných Guebral. Ta pak měla svíce najednou zapálit na dálku zažehovacím zaklínadlem. Do půl hodiny bude po všem.

Všech šest stálo na pláni asi míli daleko od hor. Bylo ráno a olověně šedá obloha věstila sněžení. Od východu vanul studený vítr, ale všichni měli teplé pláště a plné žaludky, takže zimou netrpěli. Trpaslíci je na cestu vybavili dobře. Guebral se podívala na ostatní a jeden po druhém přikývla. Otočila se a zahleděla se k horám, pak zamumlala několik slov. Zprvu se zdálo, že se nic neděje, ale pak spíše ucítili, než uslyšeli vzdálené dunění. A potom se země doopravdy zachvěla tak silně, až zavrávali. Hory před nimi se zatřásly a jako by o kousíček poklesly. To bylo vše: žádný oheň, žádné plameny, jen postupné zhroucení, jako když mořská vlna podemele hrad z písků.

"Tak," řekl Marwood. "To by bylo."

Otočili se a vykročili k jihozápadu, k vzdálenému pásu hor. Ronan, Guebral a Koťátko šli vpředu a Tarl, Tyson a Marwood za nimi.

"Co teď?" zeptala se Tyson Marwooda.

"Nevím. K vrahům se zpátky nevrátím, to vím jistě. Co budete dělat vy?"

"Gueb a já bychom se chtěli podívat do trpasličího města Samoth," řekl Tarl. "Tedy jestli se jim ho podaří objevit. Je tam hospoda, kterou bych docela rád znovu otevřel... Ale ještě předtím zajdeme do Yai'Elu. Gueb se chce rozloučit se svými přáteli."

"Ronan a já půjdeme do Yai'Elu s nimi," dodala Tyson. "Gueb tam má známého, který by mu mohl udělat pěknou umělou ruku. Pak se asi vrátíme do Perpleku. Studeného počasí už mám plně zuby. Stejně jako válčení - alespoň na čas. Chceme si najít místo, kde bychom se mohli v klidu starat o dítě."

"A co Koťátko?"

"Nejspíš půjde s námi," řekl Tarl. "Je vždycky vítaný."

Na chvíli zavládlo ticho.

"Chceš se přidat?" zeptal se Tarl nakonec.

"Ano," odpověděl Marwood. "To bych docela rád."

Náhle se za nimi ozvalo zaburácení, jako by v dálce uhodil hrom, a po něm hlasitá exploze. Když se otočili, uviděli, že z vrcholu vytéká dolů na planinu řeka ohnivě rudé lávy.

"Tak," řekl Ronan. "Tohle nemůže nic přežít."

Náhle zamrkal bolestí vycházející z ruky, kterou už neměl. Tyson se do něj zavěsila.

"Pojďme, lásko," zamumlala. "Zkusíme si trochu užít života. Koneckonců, na to je."

Pak zamířili na západ a vydali se na dlouhou, mrazivou cestu zpátky do Gudmornenu.

DODATEK 1 - SLOVNÍČEK

Carn Jonnald - vysoká hora v severním Cydoru, tyčící se nad Velkou řekou Leno. Je známá svou sochou Strážce. Toto gigantické dílo nechal vytvořit mocný a bojovný král Cydoru, Longvar Medvěd, a je vytesáno přímo ze skalního vrcholku Carn Jonnaldu. Stojí tvář obráceno k severu a hledí přes Velkou řeku Leno na Frundor za ní. Ztělesňuje Longvara samotného a je monumentem jeho síly a oblíbenosti.

Bohužel, muž, jehož si Longvar pro zhotovení sochy vybral, byl Hardric, nadaný, avšak mravně silně zkažený sochař, který vinou svých zvrácených osobních zvyků skoro úplně ohluchl. Tak se stalo, že se při přijímání objednávky z úst Longvara Medvěda přeslechl* a vytvořil čtyřicet stop vysokou sochu, jaká nemá obdoby. Longvarův nezaměnitelný, mohutným vousem ozdobený obličej tu hleděl z těla nahé a velice vyvinuté ženy obdařené dvojítm množstvím prsů, než je běžné. Říká se, že při ceremonii odhalení sochy, který se konal před nastoupenou cydorskou armádou, zběhly Longvarovi šokem vlasy, zatímco celé jeho vojsko se smíchy válelo po zemi. Jejich řev a checht byl tehdy slyšet až ve městě Ilexu, které je několik mil daleko.

Pohled na milovanou armádu zmítanou křečemi veselí Longvara zdrtil tak, že rezignoval a už nikdy nevyjel na žádné válečné tažení. Zbytek svého života pak zasvětil pěstování rajčat (kterých vždycky míval u trůnu celý koš a vrhal jimi velkou silou po každém sochaři, který se před ním objevil).

Magenetika - věda o genetických mutacích a měnění tvorů za použití magie. Zatímco normální genetika umožňuje pouze interakce mezi zástupci jednoho druhu, magenetika je dovoluje v prakticky jakékoliv kombinaci známých tvorů. Jako příklad může sloužit série experimentů uskutečněná v laboratořích pod Tor Deforzhem, při nichž se trpasličí vědec Mitochondrin snažil zkřížit domácí kočku s ptákem za účelem vytvoření létající kočky. Bohužel toho o ptácích moc nevěděl, a proto za jednoho z rodičů vybral brannanského pštrosa. Výslední potomci sice přirozeně nelétali, zato byli velice dobří běžci. Měli ve zvyku pronásledovat všechny psy v okolí a hrozně kopali. Mitochondrin se je pokusil prodávat jako domácí mazlíčky, ale bez valného úspěchu. Málokdo stál o zvíře, které poté, co se vykálí, strčí hlavu do exkrementů.

Ovuk - bůh okamžité smrti. Ovuk je obvykle vzýván těmi, kdo se nacházejí ve smrtelném nebezpečí nebo skutečném či domnělém ohrožení života. Je to druhý nejzaměstnanější bůh pantheonu, neboť je přibližně každou minutu vzýván tím či oním poseroutkou. Vůbec nejzaměstnanějším bohem je bezpochyby Ogese, bůh orgasmu, který je vzýván průměrně každých 0,34 sekund. Ogese, malý, shrbený, bělovlasý bůh, je tak zavalený prací, že na výzvy prosebníků odpovídá obvykle s asi dvacetiminutovým zpožděním, tedy v době, kdy se už převálili na záda a usnuli. Což je ovšem právě včas pro jejich neukojené partnerky, které se mezitím zamkly do koupelny, kde jim dělá společnost pouze představivost a tuba od šamponu...

Praecipitinfelicitologie - je mi líto, ale kniha není nafukovací. Viz Kelvin.

Rudduck - malý, plachý a nervózní pták, který žije na travnatých stepích Středosvěta. Rudduckové si staví svoje kompaktní, velice dobře ukrytá hnízda ve vysoké trávě. Bývají tak dobře maskovaná, že dospělí ptáci tráví polovinu dne sháněním potravy a druhou hledáním, kde, k čertu, je to jejich zatracené hnízdo. Dají se poznat podle žalostného křiku Dí-tě? Dí-tě? a poté, co vyvedou mladé, mají rodiče peří zbarvené mléčně bílé (starostmi). Rudduck je jediný známý pták, který si neustále kouše drápy.

Sarhafila - malá, křehká bílá květinka rostoucí na pláních a travnatých stepích Cydoru a Behanu. Její jméno pochází z elfského sarhafilas, což znamená „prstíčky malého děťátka“ a vyplývá z toho, že byste neměli nikdy a za žádných okolností nechat elfy, aby něco pojmenovali.

Scink ohnivý - malý písečný ještěr tropických pláží Iduinu, který si vyvinul neobvyklou metodu regulace teploty. Jelikož nemá potní žlázy, chladí se za extrémně horkých dnů vlastní močí. Není divu, že je to velice osamělý tvor. Dá se poznat podle zářivě rudého zbarvení, způsobeného spíše jeho nesmírným studem než čímkoliv jiným.

Socha Strážce - viz Carn Jonnald

Vnaya - exotický strom podobný palmě, který roste na západě Brannanu. Má velké zlatavé ovoce se skořápkou tvrdou jako kámen a měkkou, šťavnatou dužinou. Je mimořádně lahodné chuti a rovněž slouží jako pozoruhodně účinné afrodisiakum. Ovoce roste ve velkých, několik stop dlouhých luscích. Každý takový lusk obsahuje asi čtyřicet plodů, a když dozraje, rozprsknou se jako malé dělové koule schopné doletět až na vzdálenost půl míle. Pro strom je to velice účinná forma rozptýlení semen, ale z práce česačů vnaye to dělá extrémně nebezpečnou činnost. Není divu, že úmrtnost v tomto povolání je druhá nejvyšší, hned po profesi hracích žetonů v orkvilských kasinech.

DODATEK 2 - ELFÍ KARTY

Je všeobecně známo, že většina elfů je sentimentální jako staré panny a někteří z nich jsou přímo hanebně uříkaní. V důsledku toho mají elfí hrací karty jen málo společného s obyčejnými a spíše se podobají tarotům.

V elfí hře je sto karet rozdělených do čtyř skupin (neboli barev) po pětadvaceti kartách: srdce, květiny, pentličky a malá chundelatá zvířátka (ano, já vím, ale taková už jsou elfové). Každá barva obsahuje jednu hlavní kartu a ostatních čtyřadvacet je rozděleno do šesti podskupin po čtyřech.

Například pentličky se dále dělí na bavlněné, hedvábné, lněné, papírové, mušelinové a kalikové, z nichž každá má čtyři druhy: růžovou, trávově zelenou, sněhobílou a miminkovskou modř (ano, miminkovskou modř. No co, vždyť jsme vás varovali, jací ti elfové jsou.) To znamená, že máte kartu, která se jmenuje trávově zelená papírová pentlička nebo miminkovsky modrá hedvábná pentlička. Skupina malých chundelatých zvířátek se dělí na koťátka, králíčky, křečičky, jehňátka, štěňátka a medvíďátka. Jejich druhy se nazývají šťastné, smutné, hajající a ňu-ňu (tak hele, jestli se vám chce zvracet, nemusíte to číst). Srdce se dělí na laskavé, zlomené, milující, odpouštějící, štědré a něžné se čtyřmi druhy - mužské, ženské, klučíci a holčiči.

Možná vám to připadá složité, ale když si elfí hru prohlédnete, brzy vše pochopíte. Jednotlivé karty nejsou označené žádnými čísly ani jinými symboly. Stejně jako u tarotů, i tady se liší pouze obrázky. Někdy to bývají dokonalá umělecká díla - například skupina květin obsahuje půvabné studie nejvzácnější středověké květeny. Naneštěstí bývají kresby zároveň příšerně přesládlé - například obrázek klučiny se zlomeným srdcem nebo holčičky s něžným srdcem. Bezesporu nejhorší jsou však některé exempláře ze skupiny malých chundelatých zvířátek a karty jako hajající jehňátko a ňu-ňu králíček jsou schopné při jediném pohledu vyvolat akutní záchvat žaludeční nevolnosti.

Na druhé straně jsou tyto karty značně oblíbené mezi profesionálními hráči, protože ti jsou schopni poznat, kdo dostal kterou kartu podle výrazu jeho tváře. Tarl z Welbugu vlastnil balíček karet tak monstrózně sentimentálních, že tvrdil, že okamžitě pozná, kdo dostal ňu-ňu koťátko, protože když se dotýčný podíval, co drží v ruce, obočí mu vyletělo až ke stropu a ve tváři se mu objevil výraz bezmezného děsu; pak obvykle odložil karty a buďto si zoufale skryl tvář v dlaních, nebo popadl nejbližší sklenici a kopl do sebe její obsah na ex.